

АН МЕЙДЖЪР В МОРЕТО ОТ ЛИЦА

Превод от английски: Ирина Димитрова, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Късният януарски следобед бе мрачен и дъждовен. Температурата се движеше около нулата и под похлупака на влажното сиво небе околният пейзаж изглеждаше още по-потискащ. Тази отсечка от пътя бе до болка позната на Джини Кинг. Потънала в неспокойните си мисли, с вкочанени от студ ръце, тя стискаше здраво волана на стария син велиънт.

Ненавиждаше задръстванията по пътя, през които трябваше да се промъква на връщане от училището в Клиър Лейк, където преподаваше английски. Едва успяваше да се добере до Френдсуд — малък квартал в покрайнините на Хюстън, където живееше заедно с тринайсетгодишната си дъщеря Мелани. Шофирането до Френдсуд беше стара битка — една от многото в живота ѝ. През последните десет години Джини бе принудена всекидневно да пътува до училището с влак, да се грижи съвсем сама за Мелани и внимателно да разпределя скромната си заплата, за да може да покрие всичките си разходи.

Никак не е лесно да си разведена и да преодоляваш житейските трудности съвсем сама. Заплашително тракане изпод ръждясалия капак на мотора насочи мислите ѝ към поредното финансово затруднение, в което бе изпаднала. Мисълта да плаща и за сервиз я накара да се намръщи. Още по-лошо би било, ако се наложеше да купува нова кола, и то точно сега, когато Мелани се нуждаеше от шина за зъбите, а дрехите ѝ отесняваха само за три месеца.

Приятелите на Джини ѝ съчувстваха за трудностите, които срещаше като самотна майка. Статистиката за бившите съпрузи, отказали да плаща издръжка на децата си, бе твърде потресаваща и никой не подозираше, че нейният случай бе по-различен. Най-добрата ѝ приятелка — Луси Морено, омъжена за известен физик, работещ за НАСА — беше винаги готова да изнесе подробна лекция за трудното положение на самотната жена в съвременното общество. Възмущаваше се от мъжете, които създаваха деца, а после отказваха да

изпълняват бащинските си задължения. Беше питала Джини дали знае къде се намира негодникът, бившият ѝ съпруг, и тя леко бе поклатила глава, тъй като не обичаше да лъже.

Да, знаеше.

Понякога, когато беше сама, Джини тъжно се усмихваше. Ако приятелите ѝ знаеха истината, нямаше да проявяват толкова съчувствие. Щяха да бъдат смаяни, може би дори щяха да ѝ завиждат. И отново в съзнанието ѝ се промъкна предателската мисъл: „Ти не си като всички онези жени. Ти не си длъжна да правиш всичко сама.“

За разлика от другите разведени жени, тя живееше в постоянен страх да не би бившият ѝ съпруг да я намери и да поиска да ѝ помогне. Самата мисъл я изпълваше със същия непонятен ужас, който я бе принудил да го напусне преди толкова години, въпреки че не бе престанала да го обича.

Джини бе на трийсет и две години, но изглеждаше много по-млада, въпреки невероятните трудности, които бе преживяла. Не притежаваше класическа красота, ала кестенявата ѝ коса, която падаше на меки къдри по раменете ѝ, и големите топли светлокафяви очи я правеха много привлекателна. Макар и дребна, бе добре сложена. Лицето ѝ излъчваше необикновена сърдечност, тя притежаваше вродена женственост и изящество, които ѝ придаваха своеобразен чар. Хубостта ѝ се допълваше от излъчване, на което бе невъзможно да се устои. Хората се привързваха към нея заради неподправената ѝ искреност и Джини имаше много приятели, както жени, така и мъже. Самата тя обаче се смяташе за съвсем обикновена. В собствените си очи изглеждаше скучна и лишена от чувство за хумор.

Джини зави в оградената с дървета уличка и паркира пред къщата. Една от кофите ѝ за боклук се търкаляше по улицата и тя уморено въздъхна. Защо Мели никога не се сецаше...

Спря очи на избуялата трева, мокрия вестник и непометената веранда. Потрепери и се загърна по-плътено в палтото си. Трябваше да приготви вечерята, да обърне внимание на дъщеря си и да прегледа писмените работи на учениците си, а бе прекалено изтощена, за да направи каквото и да било. Единственото ѝ желание бе да се пъхне в леглото...

Щом отключи вратата, посрещна я гръмка рок музика и Джини се досети, че Мелани отново бе пренебрегнала нарежданията ѝ и

сигурно висеше пред телевизора, вместо да си пише домашните. По дяволите! Кога ще се вразуми това дете...

Мисълта ѝ остана недовършена. Започна следващата песен и дълбокият мъжки глас заглуши всички други чувства, остана само непреодолимото желание да откликне с цялото си същество на този глас, който все още обичаше, напук на твърдото си решение да го заличи от живота си. Тя се облегна на вратата, неспособна да се овладее. Защо не можеше да го забрави? Защо споменът за него бе все още тъй болезнен?

Джини с несигурни стъпки се отправи към всекидневната и думите на песента достигнаха до съзнанието ѝ. Бе твърде развълнувана, за да забележи, че тетрадките и дрехите на Мелани бяха разхвърляни из цялата стая. Тя изцяло се предаде на музиката. Песента явно беше нова, чуваше я за пръв път. Напразно се опитваше да не слуша песните му, знаеше ги до една.

*„Джини... Джини... Джини,
В морето от лица те търся без надежда.
Ти щеше да си тук, до теб да се събуждам.
Намразих славата, богатството, успеха...“*

Бавно, като в транс Джини се добра до всекидневната и сега гледаше като омагьосана стройния чернокос бог на телевизионния екран. Микрофонът бе в ръката му, беше облечен в джинси и памучна риза, под която изпъкваше мускулестото му тяло. Първичното му излъчване я привличаше неудържимо. Страстта в гласа му, съчетана с необикновеното му обаяние, я покориша. Като че ли цялата сцена пулсираше в светлина и звук, а в центъра ѝ беше той.

Не можеше да откъсне поглед от него. Лицето му бе по-слабо отколкото си го спомняше, но макар чертите му да бяха загубили мекотата на младостта, Гордън бе запазил непринуденото си държане, което тя не беше забравила през всичките тези години. Гласът му излъчваше силната дълбочина на чувствата и осезателна мъжественост. Той я привличаше така силно, както някога.

Собственото ѝ име, произнесено с искрена страст и копнеж, я накара да потрепери. Значи не я бе забравил напълно. Джини стисна

очи, за да спре сълзите, които напиреха.

О, по-добре да я беше забравил! Искаше ѝ се да успее да го забрави и тя, за да продължи да живее спокойно и нормално. Но как би могла обикновена жена като нея да забрави такъв изключителен мъж? След развода им преди тринайсет години, Джини го сравняваше с всеки мъж, с когото се бе срещала, но нито един не можеше да се мери с него. В сърцето ѝ той си оставаше единствен.

Срещнаха се в Остин, в Тексаския университет, където и двамата бяха студенти. Беше време на разногласия и промени, време, когато остарели нравствени норми се сблъскваха с нови ценности. Хипита в мръсни джинси, дълги коси и нанизии от мъниста бяха направили открит пазар близо до кооперативния, разположен на тротоара точно срещу университета. Постоянно звучеше източна музика и миришеше на тамян. Дългокоси момичета носеха мини поли. Хапчето против забременяване беше променило възприетите морални норми сред студентите. Бяха години на случайни връзки или поне така пишеха вестниците. Джини обаче беше старомодно момиче, което не се интересуваше от психеделична музика или от модната философия за свободната любов. Тя беше против хапчето.

Запозна се с Гордън на уредена от съквартирантите им среща, тъй като и двамата малко излизаха. Влезе във фоайето на общежитието с блестяща на слънцето кестенява коса, облечена в новия си черен костюм. Той стоеше сред тълпата студенти в памучни ризи и панталони с цвят каки, които чакаха приятелките си близо до телефоните, и въпреки множеството на нея ѝ се стори, че бе единственият мъж във фоайето. С дръзкия си и самоуверен вид, висок и добре сложен, Гордън беше най-привлекателният мъж, който беше виждала някога. Беше толкова обаятелен, че ѝ заприлича на принц от вълшебна приказка. Очите им се срещнаха и Джини почувства странна притегателна сила, когато той бавно пристъпи към нея.

— Вие сигурно сте Джини — каза с нисък, провлечен глас, който сякаш разтопи костите ѝ.

— Да...

Тя го погледна в очите и разбра, че в живота ѝ настъпва коренна промяна.

— Красива сте — продължи той и Джини неочаквано се почувства щастлива, че се бе постарала за външния си вид.

— Вие също — промълви тихо и се притесни, защото нямаше готови фрази, с които да обясни какво има предвид. Смути се до такава степен, че не можеше да промълви нито дума. Искаше ѝ се земята да се разтвори и да я погълне.

— Никой не ми е казал подобно нещо! — разсмя се Гордън.

— Ами аз не разбирам много от... — преглътна тя.

— На всички непознати мъже, които срещате, ли казвате, че са красиви?

— Аз... не знам всъщност.

— Толкова много ли са, че не можете да си спомните? — шеговито подхвърли той.

Въпросът му я накара да се изчерви. О, каква мъка и същевременно каква радост изпитваше! Остро, почти болезнено удоволствие от присъствието му, но също и лек страх... По-късно, когато си спомняше тази нощ, тя винаги си мислеше колко е хубаво, че можеш да усетиш ужасния трепет на първата любов само веднъж...

Гордън непринудено обви ръка около кръста ѝ и Джини едва успя да си поеме дъх, сякаш потъваше в опасен, но приятен водовъртеж.

— Извинете — вдигна очи към него тя. — Нямах нищо особено предвид, когато казах, че сте красив. Просто не знаех какво да отговоря. Никога досега не съм ходила на среща. Нямам време. Страхувам се, че не съм много опитна.

— Аз също.

Сякаш мека коприна обви тялото ѝ и погали кожата ѝ. Сърцето ѝ силно заби. Вяха излезли навън и стоях на стълбите пред общежитието, чиито неясни очертания се губеха в тъмнината. На лунната светлина той ѝ се стори по-различен — черната му коса блестеше, а лицето му — наполовина скрито в сянка, придаваше на чергите му странна загадъчност. Макар че не виждаше очите му, погледът му я изгаряше. Почти си го представи като смел корсар от една по-романтична епоха. Би бил великолепен със спускаща се по раменете му черна мантия. До нея изглеждаше още по-висок и необикновено привлекателен.

— Шегувате ли се? — нерешително промълви Джини. — Трудно ми е да повярвам, че сте неопитен колкото мен.

— Наистина е така — прозвуча нежният му обезоръжаван глас. — Обикновено не излизам с момичета като вас.

Обзета от силно вълнение, тя едва успя да попита:

— А с какви момичета се срещате обикновено?

— Обикновено излизам с момичета, с които мога да прекарам приятно и после да ги забравя.

Още при първата си среща и двамата бяха изключително искрени един към друг, нещо, което щяха дълбоко да ценят в бъдеще.

— А аз съм различна, така ли? — плахо продължи Джини.

Присъствието му я изпълваше с радостен трепет.

— Да, много по-различна.

— В какъв смисъл?

— Първо, вие сте девствена.

Тя почувства как я залива предателска топлина.

— Откъде знаете? — извика смутено и веднага добави разпалено: — Нямайте право да ми говорите по този начин!

— Вие ми зададохте въпрос — отвърна любезно Гордън. — Предположих, че искате да ви отговоря. Различавате се също и по това, че сте незабравима, госпожице Фишър — острите черти на лицето му се смекчиха отново от ослепителната му усмивка. После той извади от джоба си два билета и ги размахва. — Имам билети за футболния мач, но като че ли вече не ми се ще да участвам в това стълпотворение, освен, разбира се, ако вие не искате. Знам едно тихо място край реката, където бихме могли да потанцуваме, да поговорим и... — Гордън вдигна очи. — Къде бихте желали да отидем?

Щом само смелият му пламенен поглед я караше да тръпне, какво ли би станало, ако останат сами, танцуват и разговарят? Обзе я силно вълнение, като си представи как той я привлича към себе си и телата им ритмично се движат под звуците на нежен блус.

— Може би е по-добре да отидем на мача, по-безопасно е — вметна Джини. О. защо трябваше да добавя последната дума?

— Сигурно вашата майка ви е научила да мислите така? — каза Гордън. — Не съм в настроение да избягвам опасностите. Не и тази вечер. А вие?

— Аз... не знам. Мисля, че ако бях по-умна, щях да се прибера на бегом в стаята си и да ви оставя на момичетата, с които сте свикнали да излизате. Боя се, че нямаме много общо помежду си. Сигурна съм, че ще останете разочарован.

— Нямам намерение да се отегчавам! — разсмя се той. — И ще направя всичко, което е по силите ми, за да прекараме приятно.

— Точно от това се страхувам...

— Уместна забележка, Джини. Струва ми се, че започвате да се притеснявате.

Тя се изчерви. О, без съмнение той добре познаваше жените!

— Наистина мисля, че...

— Искаш ли да излезеш с мен? — прекъсна я Гордън.

— Да, но...

— Избирай тогава, мач или танци?

Искрящите му очи се впиха в лицето ѝ. Мина ѝ през ум, че прозира в най-съкровените кътчета на душата ѝ.

— Където и да е. С теб... — осмели се да признае най-после Джини.

Може би трябваше да прояви свенливост или да използва някоя женска хитрост, но не можеше. Още през първия час от запознанството си те бяха изключително честни един към друг.

— Повечето момичета никога не са така искрени, Джини. Нима никой не те е учил да флиртуваш, да се правиш на недостъпна?

— Никога не съм обръщала внимание на подобни съвети — промърмори тя.

Изведнъж той я хвана за раменете и я привлече към себе си. Целуна я бързо, нежно и настойчиво. Джини почувства топлината на устните му, когато се впиха в нейните и ги принуди да се разтворят. От докосването му тялото ѝ пламна. Гордън разхлаби прегръдката си и тя въздъхна разочаровано. Все още топли от целувката, устните и бяха влажни, очакващи и подканящи.

— Не ме гледай така, изкушаваш ме отново да те целуна! — после я притисна до себе си по-плътно от преди.

Джини беше нетърпелива колкото него. Почувства с неопитното си тяло силата му, топлината му и стегнатите му бедра. Не се съпротивляваше срещу тази близост, защото от момента, в който го видя, знаеше, че друг като него нямаше да срещне в живота си.

— Господи, прекрасна си! — промърмори той. После я целуна отново и този път не можа да я пусне.

Устните му нежно се плъзнаха по лицето ѝ. Тя потъваше и се издигаше отново със страст искряща като звезден прах, непреодолима като слънчевата светлина, разкъсваща тъмнината. Телата им, душите им си принадлежаха. За нея в този миг съществуваше единствено Гордън и опустошителното желание, преобразило и двамата с една целувка. Джини беше негова жена. Завинаги щеше да остане само негова. Те бяха две слели се души във вселена, пълна с непознати, две същества, изпепелени от взаимна той я пусна и тя усети силното му тяло.

— Желая те... — дрезгаво промълви Гордън и леко отмести падналата върху челото ѝ коса. — Никога не съм желал така друга жена.

— И аз те желая. Цял живот съм те очаквала — призна Джини без капка стеснение.

— Искам да знам всичко за теб — каза той.

— Няма нищо особено. Откъде да започна?

— От този момент. Какво изпитваш сега?

— Страхувам се — разтреперано отвърна тя.

— Аз също... — Гордън обвини ръка около кръста ѝ.

— Но от какво би могъл ти да се страхуваш?

Вместо отговор той отново я целуна още по-пламенно от преди. Този път и двамата знаеха, че може да я има, когато пожелае. От първата целувка любовта им беше неизбежна.

Едва по-късно щяха да разберат колко малко бе общото помежду им, колко ужасно несъвместими са, колко различни цели имат в живота. Но тогава щеше да е твърде късно.

Тази нощ те с часове разговаряха в невзрачната зала за танци в кънтри стил на брега на езерото Таун Лейк. Вечеряха скара, пиха бира и държаха ръцете си под масата. Споделяха най-съкровени си тайни и се чувстваха щастливи от всичко, което научаваха един за друг.

Завършил бизнес колеж в Харвард, Гордън беше в последния курс на юридическия факултет, докато Джини бе още в първи.

— Искам да стана учителка — призна тя. — Може би ще ти прозвучи глупаво, но обичам децата и искам да работя с тях.

— Не звучи никак глупаво.

Искреността в кадифения му глас разля приятна топлина по цялото ѝ тяло. Втречените му тъмни очи направо я омагьосаха. Джини бързо насочи разговора към него.

— Кога разбра, че искаш да станеш адвокат, Гордън?

Той си поигра с вилицата, после я захвърли настрани.

— Нещо лошо ли казах? — попита настойчиво тя, почувствала, че неволно е задала неподходящ въпрос.

— Не, не си казала нищо лошо — отвърна Гордън със странно безизразен глас. — Баща ми е адвокат. Винаги е искал да работя във фирмата му. Мястото е много престижно.

— Звучи прекрасно!

— Така казват всички — промълви той мрачно. — Хайде, Джини, да танцуваме!

Привлече я към себе си и едва тогава се поотпусна. Под струящата през прозорците лунна светлина и леко хрипливите звуци на цигулките и банджото, те се понесоха по очукания дъбов под. Бяха единствената двойка на дансинга. Притисната до силното му тяло, тя се наслаждаваше на близостта му и на мъжественото му излъчване. Ръцете му я държаха в плен и бавното, ритмично поклащане на сплетените им тела събуди у нея непреодолимо желание. Почувствал вълнението ѝ, Гордън я притегли по-близо и целуна слепоочието ѝ със стаен копнеж.

Да бъде в прегръдките му, да му принадлежи, да чувства нежната му загриженост, ѝ се струваше като приказен сън. Мисълта, че би могла да се събуди и да открие, че той си е отишъл и тя отново е сама, я изпълваше със страх. Присъствието му беше като нов, светъл лъч в живота ѝ.

Любиха се за първи път след една седмица. През това време бяха почти непрекъснато заедно. Вечеряха в студентския стол, учеха в библиотеката и всяка вечер се разделяха все по-неохотно. Привличането им бе както физическо, така и духовно. Гордън намираще в нея съчувствие и топлота, а Джини откри у него изключителна интелигентност. Но всъщност желанието, което изпитваха един към друг, бе чисто физическо и бързо достигна връхната си точка.

На разсъмване в събота, след като предишния ден не се бяха разделяли, той я заведе в стаята си. Завладян изцяло от любовта си към

нея, стеснително и нежно я внесе вътре, отмести планината от книги и я остави на леглото.

— Къде е съквартирантът ти?

— Замина за уикенда.

Тя не можа да промълви нито дума от вълнение. Вдигна дългите си ресници и очите ѝ, леко разтревожени, но не уплашени, срещнаха пламенния му поглед. Настъпи напрегнато мълчание.

Изведнъж Гордън я хвана за раменете и я привлече към себе си. Джини потъна в прегръдките му и сякаш се стопи. Тръпки преминаха по тялото ѝ още преди да я целуне. Плахо вдигна ръце, обви ги около врата му и се притисна към него.

Той умело разкопча тънката ѝ блуза, докато целуваше бледата кожа на шията ѝ и свали ципа на кадифената ѝ пола. Тихо шепнеше нежни думи, които разсеяха страха ѝ. Жадният му поглед поглъщаше нежната ѝ, лъчезарна красота. Гордън леко отмести няколко кестеняви къдрици, закрили лицето ѝ, и притисна пламналото ѝ тяло.

Обзе я необикновено силно вълнение, сякаш се намираше пред прага на съдбовно откритие. И двамата бяха завладени от трепетно очакване — предстоеше им да разкрият все още неизвестното помежду им, а тайнственото винаги крие своеобразен чар. През отворения прозорец нахлуваше ароматът на прясно окосена трева и димът от тлеещи листа.

Скоро те лежаха прегърнати сред смачканите чаршафи и разхвърляните възглавници. Блузата на Джини и кадифената ѝ пола лежаха на пода до леглото. Той нежно галеше меката извивка на корема ѝ.

— А аз мислех, че девствените момичета са изчезнал вид в студентското градче.

— Не споменавай повече за това — прошепна Джини. — Не мисля, че си заслужава да се изтъква.

— Би трябвало да се гордееш...

— Да се гордея, че нито един мъж не ме е пожелал? — тя го погледна в очите, после изви гръб и гърдите ѝ докоснаха устните му сякаш огнена вълна премина по тялото ѝ, когато той засмука едното, а после и другото зърно. Меката светлина от нощната лампа нежно пробягваше по златистата ѝ кожа.

— Не е вярно. Всеки мъж би те пожелал.

— Може би, но трябваше да срещна теб...

— О, Джини! — погледът му сякаш проникваше в душата и. Ръцете му галеха с любов копринената и кожа.

— Искам да ме любиш цяла нощ — промълви тя и потръпна от наслада, когато Гордън плъзна устни по бедрото ѝ.

Той се протегна през нея и загаси лампата.

— Няма да е трудно. Слънцето скоро ще изгрее.

Смехът им се сля в радостна мелодия и Гордън я взе в прегръдките си. Тялото ѝ, крехко и женствено потъна в силните му мускулести ръце. В пълната с очакване тишина той нежно я целуна, преди да проникне в нея. После и двамата се отдадоха на страстта. Въпреки невинността си, Джини не изпитваше срам. Изпълваше я единствено упоителната радост от завладялото я удоволствие.

Гордън бе нейно притежание, а тя — негово. Прекрасната пъстроцветна есен принадлежеше само на тях. Те бяха двама млади влюбени, за които светът наоколо не съществуваше и които дишаха и живееха само един за друг. Отново и отново, през дните и нощите, които последваха, те се отдаваха на неутолимото желание да бъдат заедно, изпитваха удоволствие от всеки споделен случаен час, от най-обикновено докосване или милувка. Джини се подчиняваше на желанията си с алчния плам на страстна жена, жадувала цял живот за такъв екстаз. Сега знаеше какво бе искала онази нощ, когато то видя за първи път. Копняла бе за дивата и необузdana страст, с която я любеше, за несравнимото усещане, че изцяло му принадлежи.

О, каква ужасна власт има незрялата любов! Сред морето от чувственост имаше и хиляди късчета агония. Достатъчно беше той да се усмихне на друго момиче, да закъснее за среща, да забрави да се обади и я връхлитаха мъчителни съмнения.

Ожениха се след шест седмици, без да мислят почти за нищо друго, освен за лудата, сляпа страст помежду им. Твърде късно тя започна да си дава сметка за музикалния му талант и за пропастта между неговия блясък и нейната посредственост. За да ги издържа, Гордън започна да пее в един бар. Сам пишеше песните си и всяка вечер все повече хора идваха да го слушат. Когато гласът му насищаше лудия ритъм с дрезгава еротика, тълпата подлудяваше. На сцената той просто се преобразяваше. Беше роден да доставя наслада.

Семейството му настояваше да стане адвокат като баща си, дядо си и працядо си, макар сърцето и истинският му талант да принадлежаха на музиката. Строгите му консервативни родители презираха лудешкия живот на рок звездите и се мъчеха да го убедят, че само дегенерати избират такова поприще, а дори и онези, които не са, неминуемо дегенерират в тази кариера. Родителите на Джини, средно заможни фермери, споделяха същите консервативни възгледи.

В една топла съботна вечер Фелисия Бренър с вечния си калифорнийски загар и златисторусата си коса влезе в невзрачния бар на Шеста улица, където работеше Гордън. Нейна приятелка ѝ беше разказала за завладяващия талант и дълбокия глас на тъмнокосия чаровен младеж, който пее там. По-късно Фелисия сподели с Джини, че имала намерение само да пийне нещо и да си тръгне, но още щом влязла в непретенциозното заведение, кадифеният му глас я накарал да настръхне от вълнение. Останала до края на изпълнението, без да посегне към чашата си.

Дъщеря на собственик на телевизионна компания неотдавна разведена, богата и изключително амбициозна, Фелисия незабавно отиде при Гордън пъкна в ръката му визитната си картичка и му предложи да го представя.

Той тъкмо бършеше потта от лицето си. Имаше сенки под тъмните си магнетични очи. Бе изтощен от часовете в университета, ученето вкъщи и уморителната работа вечер. Прочете смаян картичката, изсмя се на предложението на Фелисия и прегърна Джини.

— Вие не разбирате — промърмори той твърде изморен за любезности. — Аз не съм истински певец. Следвам право. Имам съпруга и по-важни задължения от музиката.

Фелисия запали цигара и ги изгледа втренчено Джини се чувстваше безпомощна и не на място между двамата.

— Не, господин Джекс, вие не разбирате! Вие сте певец, и то гениален!

— Вие сте луда! — разсмя се Гордън.

— Не се смейте, господин Джекс! Ако разбирам от нещо, то това е музиката. Вие имате излъчването на Елвис, а песните ви са разтърсващи и оригинални като тези на Бийтълс. Можете да стигнете доста далеч в музикалния бизнес. Адвокат може да стане всеки —

хищният ѝ поглед се спря на Джини. — За вас не трябва да има нищо по-важно от музиката!

— Това, което казвате, е невероятно!

— Невероятният сте вие! Аз съм само една от първите, които го разбират. Ако ме оставите да ви помогна, скоро целият свят ще ви познава и обича.

— Съжалявам, не успяхте да ме заинтригувате — той избута Джини в гримьорната си и затвори вратата, но вместо да я целуне, я запита с искрящи от възбуда очи:

— Смяташ ли, че е възможно тя да разбира какво говори, скъпа? Или е толкова луда, колкото ми се струва на мен?

И точно в този момент Джини осъзна, че сърцето му принадлежи на музиката и никога няма да бъде привлечено от кариерата на юрист. За първи път тя изпита страх.

— Да — прошепна. — Наистина смятам, че знае какво говори. Ти си добър, искам да кажа много добър.

— Това не е животът, който искам за нас двамата — отвърна Гордън бързо, но в гласа му се долавяше нотка на съжаление.

Фелисия не приемаше откази. Бомбардираше Джини с телефонни обаждания, безпогрешно усетила, че тя бе слабата брънка, мястото, където би могла да атакува и да разчита на успех. Тезата ѝ беше винаги една и съща — Гордън е гений и независимо от рисковете трябва да избере кариерата на музикант. Тя имала връзки в шоу бизнеса.

— Вие го възпирате, госпожо Джекс! Само заради вас той отхвърля това, което всъщност желае!

Джини си даваше сметка, че в думите ѝ имаше известна истина. За разлика от родителите на Гордън тя започна нежно да го насърчава да използва възможностите си. Не му довери, че тайно се ужасява от таланта му и от онова, до което можеше да ги доведе.

Заради нея той бе готов да отрече дарбата си, но Джини бе неспособна да приеме такава жертва. Повече от всичко друго искаше да е щастлив. Но и тя като родителите му се ужасяваше от онова, което бе чела за рок звездите. Постепенно стигна до извода, че ако Гордън се посвети на музиката, не би могла да остане с него. Не би могла да

привикне към този бляскав, но несигурен живот. Присъствието ѝ щеше само да му пречи и накрая любовта им щеше да се превърне във взаимно разрушаваща ги сила. За да го остави да следва призванието си, трябваше бързо да се разведе с него, преди съдбите им да бъдат безнадеждно преплетени.

Джини разбра, че е бременна едва след като го напусна, а тогава реши, че бебето само би го обвързало с нея. Бременността ѝ премина в самотна агония. След развода им успехът на Гордън бе светкавичен и той се задържа на върха тринайсет години. Името му бе свързано с всяка красавица в Холивуд, но Гордън така и не се ожени повторно. Никога не отговаряше на въпроси, засягащи личния му живот, тъй че тя можеше да чете за него само скалъпваните от журналистите клюки. Имаше един-два вълнуващи скандала, които почти я убедиха, че никога не би могла да привикне към начина му на живот. Гордън непрестанно пътуваше, докато тя не обичаше да се мести. Непрекъснато си повтаряше, че бракът им в никакъв случаи не би оцелял.

Тези заключения обаче ѝ бяха слаба утеха, когато се чувстваше болезнено сама. Не ѝ бе леко да отгледа Мелани. Понякога чувстваше огромна вина за това, че бе лишила Гордън от дъщеря и Мелани от баща. Трябваше да обърне гръб на всички хора, които някога бе познавала, и да изгради съвсем нов живот за себе си и своето дете. В някои особено трудни моменти Джини се питаше дали бе постъпила правилно.

Собствената ѝ тайна я разяждаше отвътре.

ВТОРА ГЛАВА

„Джини... Джини... Джини...“

Каdifеният глас заглъхваше и Джини бавно се изтръгна от унеса, за да се озове отново във всекидневната на сегашния си дом. Чувстваше се объркана и впримчена от ужасното минало, което вече толкова години се опитваше да забрави.

Гордън завърши песента и се поклони на възторжените си почитатели. Изправи се и вдигна глава към светлините. Джини бе впила поглед в дълбоките му черни очи. Едва ли има жена, която би устояла на чувственото послание в погледа му, помисли си тя премаляла и безумните викове на подивелите почитателки потвърдиха думите ѝ.

Той се усмихна стеснително и сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне. Не, не сгреси, като го напусна Гордън просто имаше обаянието на звезда. Как би могъл мъж, който принадлежеше на милиони да принадлежи на една-единствена жена?

— Мамо, ти плачеш — обади се плахо Мелани от старото кресло. Беше изненадана, тъй като подобно на много други тийнейджъри, рядко възприемаше майка си като същество от кръв и плът.

— Не, не плача — отрече Джини. Майката в нея надделя. — Изключи телевизора, прибери кофата за боклук, сложи велосипеда на мястото му и започвай да си пишеш домашните, млада госпожице.

— О, мамо — неохотно се надигна Мелани. — Току-що влизам.

Джини влезе в стаята си и се хвърли на леглото, без да обръща внимание на безпорядъка. Цялото ѝ тяло пламтеше. В песента на Гордън се чувстваше непоносима мъка, която я изпълни с горчивина. Нима не бе щастлив? Защо не беше станал адвокат, учител, да беше избрал някоя нормална професия? Защо всичко трябваше да свърши по този начин?

Колко опустошително привлекателен бе той все още с чаровната си, стеснителна усмивка! Устните му бяха нежни и чувствени. Спомни си как я целуваше с всепоглъщаща страст, как устните му докосваха нежно всяко тайно интимно кътче на тялото ѝ, докато полудееше от желание. Същата страст, която го направи прочут певец, го правеше неповторим в любовта.

Коя ли споделяше леглото му сега? Коя ли жена откриваше мощта на стройното му тяло, докато Гордън я притискаше в прегръдката на силните си ръце? Кое ли тяло се извиваше ведно с неговото, както някога нейното?

Тя стана и ожесточено се зае да приготви вечерята, решила да докаже поне на себе си, че няма да бъде робиня на безнадеждния копнеж към мъжа, когото не можеше да има.

— Много си мълчалива, мамо — подхвърли Мелани, докато вечеряха.

— Така ли? Сигурно съм уморена. Децата бяха доста палави днес. Особено Бред. Изкачи се по стълбата и увисна на една ръка на трийсет метра над сцената. Беше ужасно. Подготвяме „Юлий Цезар“, както знаеш, и аз съм учителка по английски, а не режисьор.

— Защо преди малко ме излъга, че не плачеш, нали те видях? — попита Мелани, загледана напрегнато в майка си. — Да не би защото в песента се пееше за момиче на име Джини?

Джини съумя да отговори спокойно.

— Глупаво е да се плаче. И то заради някаква си песен.

— Гордън Джекс наистина е изключителен! И то на неговата възраст...

— За Бога, само на трийсет и осем е! — сопна се Джини.

— Доста е за рок звезда. Малцина се задържат толкова дълго. Мик Джагър, Брус Спрингстийн, това са изключения. Хей, а ти откъде знаеш на колко е години?

— Ами... Чела съм го някъде.

— Не знаех, че се интересуваш от рок звезди, мамо.

— Не се интересувам. Случайно съм го запомнила.

Мелани отметна назад дългата си черна коса. Тъмните ѝ очи, които поразително напомняха онези, другите, се впиха в Джини и за момент тя изтръпна.

— Да не би да си падаш по него, мамо?

— Не ставай смешна! — избухна Джини и цялата се изчерви. — Ще ми се да мислиш и за нещо друго, не само за тази ужасна музика. Стаята ти е като някакъв кошмар с всичките плакати на рок звезди по стените. А би трябвало от училище да се връщаш право вкъщи и да залягаш над домашните, вместо да свириш на китара или да слушаш до безкрай тази музика. И не знам защо всеки ден трябва да се разправяме за едно и също.

— Не съм по-различна от другите деца. Освен това какво лошо има да харесвам музиката?

Джини пое дълбоко въздух, за да се успокои.

— Мелани, скъпа, просто искам да имаш и други интереси, освен рок музиката. Тя влияе лошо — учи на безотговорност.

— Ти откъде знаеш, след като никога не си я слушала? Би трябвало да се радваш, че се интересувам от нещо. Много деца се занимават с наркотици, със секс...

— О, Господи! — изстена Джини. — Секс и наркотици! Класическите ядрени бомби, с които, вие, тийнейджърите, водите своята война. Ние, родителите, не трябва да искаме нищо от вас. Нима се заблуждавам, като се надявам от теб да излезе нещо? И момичетата могат да бъдат лекари и адвокати.

— Е, аз не искам да бъда лекар или адвокат, мамо! Нито пък учителка! Искам да направя нещо с моята музика!

— Толкова пъти съм ти казвала, че това не е живот за момиче като теб!

— Няма да те слушам повече! Опитваш се да направляваш живота ми! Няма да ти позволяя!

Докато я наблюдаваше как излиза начумерена от стаята, у Джини се надигна вълна на неудовлетворение. Мелани беше упорита и с твърд характер като баща си и когато ѝ се кажеше „не“, това само я изпълваше с още повече решимост. След тежкия ден в училище последното нещо, което желаше, бе разправия със собствената ѝ дъщеря, но напоследък разногласията помежду им ставаха все повече.

Двете прекараха остатъка от вечерта в мълчание. Докато Джини миеше съдовете и проверяваше писмените работи на учениците си, Мелани се трудеше над някакво домашно. Когато влезе в стаята на дъщеря си да ѝ пожелае лека нощ, Мелани сграбчи в тъмното ръката ѝ без следа от детския гняв.

— Извинявай, че се държах така ужасно — прошепна тя. — Ти си мислеше за татко, нали? Затова плачеше.

Джини кимна безмълвно.

— Как изглеждаше той? Нямаме нито една негова снимка. Защо никога не говориш за него?

Джини вдигна поглед към най-ослепителния плакат в стаята и срещна язвителния поглед на Гордън. В сегашното ѝ състояние усмивката му изглеждаше предизвикателна. Бе облечен в тъмни джинси и дългите му мускулести крака бяха широко разкрасени. Ризата му бе полуразтворена и разкриваше бронзовия му загар. Около врата му бе вързана кърпа. Всеки сантиметър от тялото му излъчваше жизненост и мъжественост.

— Беше изключителен, скъпа — каза тя тихо. — Ако бяхме останали заедно, щяхме взаимно да се опустошим.

Мелани се загледа объркано след майка си, после се обърна и се втренчи в плаката на Гордън Джекс. Изпълнена бе със загадъчното чувство, че се намираще пред прага на съдбоносно разкритие. Нещо в Гордън Джекс въздействаше на майка ѝ, макар че не искаше да го признае. Какво толкова я смущаваше? Докато гледаше черните му очи, толкова подобни на нейните, Мелани се разнежи. Само ако можеше да разбере...

Заспа с неговата прочута полуусмивка на устните.

Джини лежеше будна в стаята си и мислеше за новия видеоклип на Гордън. Виждаше отново всеки негов жест, чуваше музиката и предизвикателната чувственост на дрезгавия му глас. Накрая се унесе в неспокоен сън.

Сънува висок тъмен мъж, чиято смела завладяваща музика я привличаше, защото той пееше само за нея. Тичаше през мъглата сред разлистени дървета, облечена във феерична бяла нощница, покрай проблясващи бързеи, опитваше се да избяга от него, но накъдето и да се обърнеше, той заставаше пред нея. Накрая тя спря като изплашена сърна с разтуптяно сърце, а той изтича към нея с разтворени обятия. Притегли я към себе си, повдигна я, завъртя я и зарови лице в меките ѝ коси.

— Обичай ме отново! Моля те, Джини! Никога не ме напускай! — нашепваше умоляващо, а ръцете му галеха тялото ѝ.

Желанието ѝ се превърна в стремителен порив, когато той разкъса прозрачната ѝ нощница. Не можеше повече да се съпротивлява и с тих вик на наслада се предаде на жарките му устни, изпиващи душата ѝ, на страстта, която цял живот се мъчеше да задуши.

Дългата нощ бе изпълнена с диви и необуздани сънища. Наслаждаваха се заедно на всички земни удоволствия. Той проникваше в нея с неописуема нежност, обладаваше тялото ѝ с опустошителна страст и я довеждаше до невероятен екстаз.

На следващата сутрин, когато се събуди сама, се почувства по-зле от когато и да било. Как ще продължава да живее без него? А трябваше. Заради Мелани. Трябваше да започне отново да се среща с мъже. Налудничаво бе да пропилява живота си в мечти по мъж, когото бе решила, че не може да притежава. Сети се за Дейв Ричардсън, обаятелния треньор по баскетбол в училището, където преподаваше, и реши, че следващия път ще приеме поканата му да излязат.

Когато стана, под очите ѝ имаше големи тъмни сенки. Сепна се при вида на бледото си изпито лице. Ето защо не слушаше песните на Гордън, нито искаше да вижда неговите снимки или дори да мисли.

Облече се бързо и излезе за работа малко преди шест и трийсет. Когато изпаднаше в подобно настроение, единствено в училището можеше напълно да го забрави. Набързо се сбогува с Мелани и пое в тъмното към колата си.

Дъждът се стелеше на пелени, когато Джини включи фаровете и потегли. Караше внимателно, защото въпреки ранния час, движението вече беше натоварено. Беше уморена и трябваше да се напряга, за да вижда пътя. Включи радиото и хипнотичният глас на Гордън изпълни колата.

*„Намразих славата, богатството, успеха.
Самотни дни и нощи са моята съдба нелека.
В морето от лица те търся без надежда.“*

Погледът и се премрежи от връхлетелите я чувства. Или може би предното стъкло отново се беше замъглило. Тя никога нямаше да разбере. Точно в този момент една кола изскочи насреща ѝ с бясна скорост. Джини изпищя и рязко извъртя волана. Старите гуми се

плъзнаха по мократа настилка и напълно неуправляема, колата и излетя от пътя. Преобърна се няколко пъти като играчка, лекомислено запокитена от ядосано дете, докато накрая спря в подгизналото поле.

Джини бавно губеше съзнание, докато кал и вода я заливаха сред купчината от изкривена стомана, разкъсана тапицерия и пръснати стъкла. Радиото продължаваше да свири и гласът на Гордън зловещо и се надсмиваше:

„Джини... Джини... Джини...“

Тя потъваше в един мътен безкраен ад. Не можеше да помръдне. Миризмата на бензин я обгръщаше нетърпимо. Като в сън до нея достигна хрущенето на разбито стъкло. Вратата се отвори със скърцане.

Силни ръце подхванаха раменете ѝ и Джини изкрещя от болка.

— Господи, не смей да я поместя!

— Побързай! — във втория глас се долавяше страх.

Вдигнаха я и я отнесоха. Проблясваха светлини, виеха сирени. После ги оглуши експлозия и колата избухна в пламъци.

— Гордън — мълвеше тя в несвяст. — Гордън...

— Какво каза? — дочу се груб мъжки глас.

— Не знам, но е пострадала зле. Трябва да я откараме в болница, и то незабавно.

В Малибу, щата Калифорния, беше четири и двацет и пет сутринта, когато колата на Джини изскочи от мокрия път в Тексас и тя извика името на единствения мъж, когото някога бе обичала.

Гордън Джекс се събуди с вик, мъчително отърсвайки се от необикновено яркия си кошмар. Седна в огромното си легло, облян в пот. За миг си помисли, че се разболява и се почувства странно слаб.

По дяволите! В съня му Джини беше така истинска! Викът ѝ бе разкъсал сърцето му. Изглеждаше сърцераздирателно жива. Толкова крехка и така опасно близо до смъртта...

Тъпата болка, с която се бе научил да живее, го удари в стомаха и ужасният кошмар бе заменен от не по-малко ужасната реалност, с

която трябваше да се примири.

Тя беше мъртва. И то вече повече от десет проклети години. Странно, все още го болеше за нея. Навремето, точно след като се върна в Тексас и узна, че Джини е мъртва, Гордън дори отиде на психиатър. Обясни на лекаря, че не може да се примири със смъртта ѝ. Докторът му обясни, че сигурно е така, защото е научил ужасната вест цяла година по-късно и не е присъствал на погребението ѝ. Единственият му съвет бе да отиде на гроба ѝ. Но, по дяволите, дори слабата утеха да положи цветя над нея му бе отказана. Когато сподели с родителите ѝ своето желание те изпаднаха в неловко притеснение и баща ѝ най-после призна, че са я кремирали и разпръснали праха и в Мексиканския залив.

По дяволите! Неговата Джини — кремирана! Отърсвайки се от болезнените спомени, той погледна часовника си. Беше едва четири и половина, а си бе легнал в един с мисълта да се наспи, за да бъде бодър по време на записа следобед.

Натисна два бутона до леглото си и завесите закриващи огромната стъклена стена, се разтвориха и разкриха крайбрежната панорама. Изключи охранителната система и видеокамерите. Стана от леглото и излезе на терасата на вилата си, която бе образец на разкош дори за Малибу.

Двата акра двор бяха осяяни с естествени скали големи дървета, водопади, езера, имаше плувен басейн и тенис корт. Гордън бе забравил отдавна този пейзаж, както и останалите свидетелства за огромното си богатство.

Преди седем години Фелисия Бренър, импресариото му, бе настояла да си купи къща. Сама я бе намерила и бе наела екип от архитекти и куп други експерти, за да я обновят. Но той така и не почувства като свой дом палата с позлатени кранове в банята, подове от италиански мрамор, изработени по поръчка килими и тапицирани с кафява кожа и естествена коприна стени. Просто живееше в него Фелисия обаче обожаваше къщата и веднъж Гордън шеговито ѝ подхвърли:

— Би трябвало ти да живееш тук.

— От дълго време мисля за това, скъпи — отвърна предизвикателно Фелисия само защото беше доста късно и тази нощ тя бе в стихията си. Куражът ѝ идваше и от прекалено многото коктейли,

които беше изпила. Празнуваха огромния успех, който бяха пожънали с последното турне.

— Това предложение за брак ли е? — разсмя се той на смелостта ѝ.

Очите ѝ проблеснаха, а Гордън продължи да се чуди какъв ли ще е отговорът на въпроса му.

— Не се самозалъгвай — язвително отвърна Фелисия. — Аз не съм някоя филмова звездичка, която се стреми да направи кариера. Намираме се в Калифорния, в средата на осемдесетте. Освен това, доколкото си спомням, ти не си женен, както и аз не съм омъжена. Това е най-обикновено предложение, скъпи. За привлекателен мъж като тебе си очарователно наивен.

— И старомоден. Винаги съм си мислел, че предложенията са привилегия на мъжа.

— Тогава защо ти е нужно толкова много време, скъпи?

— Да поръчам ли по още един коктейл?

— За да събереш смелост или, за да ме накараш да забравя опасната тема на разговора ни? — попита закачливо тя, когато той направи знак на сервитьора.

— Започвам да се чудя, Фелисия, Ти си мой импресарио. Научен съм никога да не смесвам работата с удоволствието.

— А аз мислех, че си мъж, който сам определя принципите си.

Единствена Фелисия имаше влияние над него и можеше да си позволи да му говори със смесица от самонадеяност и привързаност. Тя имаше силен характер, а това имаше огромно значение в света на шоубизнеса, който изобилстваше от такива личности.

До този момент не му беше хрумвало, че Фелисия може да се интересува от него извън деловите им отношения. Но очите ѝ горяха и в тях се четеше най-древното послание между мъжа и жената. Очевидно отдавна го желаше. Бе избрала момента, когато вече се бе уморил от повърхностните си връзки с жени, които просто искаха да го използват.

Фелисия бе единствената жена, която не го преследваше, откакто бе станал известен. Доверяваше ѝ се. Всъщност я харесваше и я уважаваше. Той размисли над думите ѝ през останалата част от нощта и накрая реши, че може би е време да спре безкрайния парад от тела, за които всеки мъж би му завидял. Помисли си, че връзката му с жена

като Фелисия би могла да му донесе нещо, което хубавиците бяха неспособни да му дадат. Не след дълго скъса с поредната красавица и започна да излиза с Фелисия.

През първата нощ, която прекараха заедно, Гордън разбра, че близостта му с тази способна и красива жена не можеше да запълни ужасната празнота в сърцето и душата му, откакто Джини го беше напуснала. Харесваше Фелисия и ако някога не бе така губелно влюбен в Джини, може би щеше да се ожени за нея, ала продължи да отлага, не желаше тя да се пренесе при него и не искаше да се ожени за нея.

Облегна се на парапета и се загледа към залива Санта Моника. Плажът беше безлюден и вълните лениво се разбиваха в брега под лунната светлина. Почувства ледения въздух върху голите си гърди. По дяволите! Защо не можеше да спи точно когато имаше нужда от сън? Чувстваше се твърде съсипан, за да си легне отново. Не би понесъл още един кошмар.

Върна се в стаята и грабна китарата си. Засвири нова мелодия, докато съчиняваше стиховете.

— Заради любовта на една-единствена жена съм готов да започна отначало — тихо изтананика той. Любовта на една-единствена жена може да ми върне радостта от живота.

„Но нея я няма, не идва при мен...“

Тъй дълго я чаках, бленувах ден и нощ, нощ и ден...“

Дръпна за последен път струните на китарата. В настъпилата тишина по лицето му се изписа мъка. Беше толкова странно, че въпреки красивите жени, които се бяха хвърляли на шията му през всичките тези години, въпреки Фелисия, глупавият сън му бе доказал, че в живота му никога не бе имало друга, освен Джини. Веднага разбра колко глупаво бе постъпил, като се бе съгласил да се разведат и незабавно я последва в Остин. Именно тогава родителите ѝ му съобщиха, че е мъртва.

Гордън зарови лице в ръцете си. Трябваше да намери начин да забрави миналото! Но как? Предстоеше му турне. Изведнъж се

зарадва, защото само когато работеше усилено, успяваше да избяга от самотата и чувството, че полудява.

Цяла сутрин той се чувстваше напрегнат и неспокоен, сякаш нещо жизненоважно висеше на косъм. Записът, предвиден за следобед, се провали. Не беше доволен нито от себе си, нито от другите. Въпреки че съставът пя, докато момчетата прегракнаха, в ушите на Гордън грубата им, първична музика звучеше блудкаво. Всички в студиото се изнервиха, тъй като той настояваше да повтарят отново и отново.

— Добре, да опитаме още веднъж! — извика Гордън. — И този път, Улф, не искам бас китарата ти да заглъхва.

Улф се намръщи, но кимна към останалите.

— Още веднъж.

Гордън започна да пее, опитвайки се да изрази цялата гама от обзелите го чувства. Дивото преплитане на звуци и високите извивки в песента му, сливането на тонове и съзнателната дисхармония между ритъма и темпото въздействаха много силно, но когато свърши, той проклинаше още по-страшно отпреди. Улф гневно блъсна стола си встрани, изправи се и застана пред него.

— Не знам какво те гризе, Гордън, но аз няма да продължа, докато не се успокоиш — изръмжа той.

— Какво?

— Много добре ме чу.

Улф и другите членове на групата напуснаха студиото и не пожелаха да се върнат въпреки обещанията на Гордън да овладее раздражението си.

А в Хюстън Джини лежеше на носилка в претъпканата стая за спешни случаи и се бореше за живота си. Усетила плах допир до ръката си, тя изстена и отвори очи. Сред ослепително ярката светлина изплува тъмнокосо познато лице.

— Мелани...

— Не се опитвай да говориш. Скоро отиваш в операционната — каза разтревожено дъщеря ѝ.

— Трябва да ти кажа... толкова много неща.

— Имаш цял живот пред себе си, мамо. Ще се справиш. Всички лекари са единогодушни...

Силна болка я преряза в областта на корема, там, където се бе врязал воланът на колата. Джини се опита да помръдне, но пребледня от усилието.

— Ще умра...

— Не, мамо! Не можеш да ме оставиш сама.

Пристигна санитарят, за да откара носилката в операционната. Джини се втренчи в дъщеря си.

— Трябва да ти кажа нещо...

— Какво, мамо?

— За баща ти.

Решителният, изпълнен с ужас глас на Джини още повече уплаши Мелани, че майка ѝ няма да оцелее. Тя здраво стисна ръката ѝ. Тръгна до носилката, като смаяно слушаше.

— Няма да бъдеш сама. Баща ти ще се грижи за теб.

— Но аз дори не знам къде да го търся! В Тексас сигурно има милиони на име Кинг.

— Не... Не... Не Кинг... — Гласът на Джини заглъхна.

— Какво? Мамо, не те чувам.

— Не се казва Кинг, скъпа моя. Знам, че ти звучи невероятно. Но... Сега... Твоят баща е Гордън Джекс.

— Гордън Джекс!

Та това звучеше фантастично! При други обстоятелства Мелани не би повярвала. Но Джини продължи да говори.

— Ако умра, трябва да го намериш. Мелани, той дори не знае, че съществуваш. Мисли, че съм мъртва. Моля те... Може да не ти повярва. Няма да му бъде лесно да приеме, че има дете, а през всичките тези години не е знаел за него. Разбираш ли, скъпа, той мисли, че съм мъртва. Мелани...

— Да, мамо?

— Помоли го да ми прости...

Хиляди въпроси напиреха в момичето, но в този момент носилката се плъзна между двете метални врати и отнякъде се чу любезен глас:

— Не можеш да влезеш, скъпа!

Мелани не спря, докато някой не я хвана здраво в прегръдките си. После тя изгуби самообладание и започна да се мята и извива като хванато в капан животинче.

Острият ѝ вик прониза тишината в болницата.

— Моля те, мамо, не умирай!

ТРЕТА ГЛАВА

Бяха изминали четири месеца, шестнайсет дни и единайсет часа от трагичната злополука. Джини знаеше точно, защото бе броила всеки изпълнен с болка ден, а тази седмица беше първата, през която се чувстваше по-добре.

Захапала крайчето на червения си молив, тя отметна падналите върху лицето ѝ късо подстригани кестеняви къдрици. Преди четири месеца главата ѝ бе обръсната, за да ѝ бъде направена животоспасяваща операция.

Джини не обичаше да прекарва ценните си съботни следобеди в проверяване на писмени работи, но трябваше да се примири. В момента се напъваше да измисли как да изрази недоволството си от темата на Бред Клейтън, без да засегне самолюбието му.

Беше едва май, но въпреки отворените прозорци и напевно жужащия вентилатор в кухнята беше задушно. Беше един от онези ужасни нажежени до бяло дни, така типични за тексаската пролет по крайбрежието. Ниските облаци в ослепителното небе и високата влажност я караха да се чувства като в сауна. Заради катастрофата и продължителното ѝ лечение не бяха останали пари за климатична инсталация. Трябваше да се откаже и от купуването на нова кола и да отложи поръчката на шина за зъбите на Мелани.

Но не горещината и паричните затруднения ѝ пречеха да се съсредоточи върху писмените работи.

Причината беше Мелани и негласната война, която водеха помежду си през последните четири месеца, докато тя се възстановяваше.

Още когато взе фаталното решение да ѝ каже за Гордън, Джини знаеше, че дъщеря ѝ няма да остави нещата така и очакваше напрегнато неизбежния сблъсък. Докато бавно събираше сили в болницата и по-късно вкъщи, тя усещаше немите въпроси на Мелани и ги оставяше без отговор. Това ѝ се струваше най-безопасната линия на поведение. Но все още нямаше представа как да се справи с проблема.

Преди двайсет минути, когато дъщеря ѝ пое с велосипеда да купи печено пиле за вечеря, в очите ѝ отново се бе появило познатото изражение на потисната враждебност. Мелани едва ли щеше да чака още дълго.

През тази седмица Джини за първи път тръгна на работа. Вече ги нямаше бинтовете около главата ѝ, както и останалите превръзки по тялото ѝ. Косата ѝ бе пораснала достатъчно и всъщност новата прическа много ѝ отиваше. Въпреки че физически се чувстваше добре, все още не можеше да събере кураж да говори с Мелани за баща ѝ.

Сърцето ѝ се сви при звука от велосипедните гуми по пътя. Погледна през прозореца и видя как дъщеря ѝ прекара колелото под дърветата, а в следващия миг го хвърли небрежно във високата трева до задния вход, където не биваше да го оставя. Вратата се затръшна, Мелани бързо прекоси верандата и влезе в кухнята. Котката им Саманта изтича пред нея.

— Бързо, Сам, да не те види мама! — прошепна заговорнически Мелани и остави смачканата картонена кутия с печеното пиле върху кухненския шкаф. Беше с гръб към майка си и все още не я беше забелязала.

Сръчно мушна до опакованото пиле навит на руло лист хартия. Бръкна в кутията и извади пилешко крилце. Саманта се бе изправила на задните си лапи и мяукаше възторжено. Мелани коленичи да я вземе и едва тогава забеляза Джини. Изправи се бързо и се изчерви виновно, когато погледът ѝ се върна на предателското руло черна хартия.

— Здравей, мамо! Мислех, че си почиваш в твоята стая...

Очите на Джини бяха приковани в пилешкото крилце, което така съблазнително се люлееше пред носа на Сам.

— Очевидно — промърмори тя хладно.

— Тъкмо щях да изнасям Сам навън...

— Не увъртай, Мелани, и върни крилцето обратно! Знаеш, че нямаме достатъчно пари, за да ги пилеем.

Мелани се подчини.

— Беше само едно малко крилце. Ти винаги си ми позволявала да ѝ го давам, когато ядем пиле.

— Да, но сега дължим повече пари, отколкото бих могла да спечеля през следващите две години.

— Омръзна ми все да нямаме пари! — избухна Мелани. — И все да се чувствам по-различна от другите деца!

— Правя всичко, което е по силите ми! — защити се Джини. После изведнъж се сепна. Обзе я страх. Изпадна в по-голямо отчаяние, отколкото по време на катастрофата. Внезапно осъзна колко несправедливо бе да стоварва такова огромно бреме върху плещите на дъщеря си.

— Добре, дай на Сам крилцето — отстъпи тя. — Но я изнеси навън. Не искам повече бълхи.

Лицето на момичето светна, то взе котката и излезе. Джини се изправи. Отиде до шкафа и вдигна кутията с пилето.

— Имаме няколко домата. Ще направя салата! — извика тя. В този момент забеляза рулото черна хартия. — Хей, какво е това?

Мелани, която тъкмо влизаше, се хвърли напред, за да го вземе, но беше твърде късно. Джини вече го развиваше.

Листът се развя гордо под въздушната струя на вентилатора. Върху оцветената в жълто и черно хартия се появи обаятелното лице на Гордън Джекс. Беше рекламен плакат за предстоящия му концерт на стадион „Астродом“. Постъпленията щяха да отидат за медицински изследвания.

Гордън беше тук, в Хюстън, а тя дори не знаеше!

С преbledняло лице Джини успя някак си да стигне до стола и се строполи в него като счупена кукла. Още преди Мелани да проговори, тя разбра, че бе настъпил моментът на неизбежния сблъсък, от който се ужасяваше вече четири месеца.

— Ще отида да го слушам довечера, мамо — сякаш много отдалече достигна до нея тихият глас на дъщеря ѝ.

— Не!

— Трябва да отида, мамо...

— Не разрешавам!

— Нямаш право да ми забраняваш!

— Мелани, защо поне не се опиташ да разбереш?

— Какво има за разбиране? Месеци наред чаках, но ти не каза нищо. Исках да ти дам време, за да се възстановиш. Е, сега си добре. Плакатите му са навсякъде. Има реклами във всички хюстънски вестници. Ако не беше така погълната от собствените си проблеми, отдавна щеше да знаеш, че пристига. Всички деца от училището ще

отидат тази вечер. А той ми е баща! Искам да го видя. Какво лошо има?

— Няма да отидеш, това е последната ми дума!

— Така ли? За твое сведение, вече съм си купила билет!

— Купила си билет? Е, добре, не ме интересува за какво си пилееш парите. Тази вечер оставаш вкъщи!

— Да не те е бил или има нещо друго? Да не би да се страхуваш, че би могъл да ме нарани, така както е наранил теб? Отговори ми, мамо! Искам да знам всичко за баща си, независимо дали е добро или лошо. Вече не съм дете. Не само ти имаш чувства. Цял живот съм си мислила, че нямам баща. После, когато ти беше в болницата, узнах, че имам баща и че той е изключителен човек. Но ако ти смяташ, че не е, искам да ми кажеш какво толкова ужасно ти е сторил!

Сълзи напиреха в очите на Джини и тя зарови лице в ръцете си. Силна мъка обзе сърцето ѝ. Колкото и да искаше отношенията ѝ с Мелани да бъдат както преди, не можеше преднамерено да очерни Гордън пред собствената му дъщеря.

— Никога не ме е ударил и не е направил нищо, от което да се срамуваш.

Вратата на кухнята се затръшна. Джини се втурна към задния вход и стигна точно навреме, за да види как момичето, възседнало велосипеда си, изчезва надолу по пътя.

— Мелани! — изкрещя тя.

Дъщеря ѝ само натисна още по-яко педалите. Своенравна като баща си, тъжно помисли Джини и се отпусна на стъпалата.

О, защо бе допуснала да се стигне дотук? Защо не събра кураж да поговори с Мелани за баща ѝ още преди месеци? За първи път през живота си не знаеше какво да предприеме. Нямаше представа как смяташе Мелани да отиде на концерта и как би могла да я открие, особено след като вече нямаше кола. Накрая реши да се обади на някоя от приятелките ѝ.

Върна се в къщата и с треперещи пръсти набра номера на Каролайн Мабри. Майка ѝ каза, че вероятно Мелани е заминала с дъщеря ѝ и още няколко момичета. Тогава Джини се обади на най-добрата си приятелка Луси Морено. Вече мислеше да затвори, когато Луси вдигна.

— Слава богу, вкъщи си! — извика тя възторжено. — Имам нужда от помощта ти, Луси!

— Идвам веднага!

Джини навлече джинси, среса се набързо и си сложи малко червило. Въпреки това Луси, която долетя само след петнайсет минути, бе шокирана от вида на приятелката си.

— Джини, бяла си като платно!

— И ти не изглеждаш като излязла от страниците на „Вог“!

Луси се разсмя и отметна дългата си черна коса.

— Знам, че с моите килограми не би трябвало да излизам с джинси, но ми се стори, че бързаш. Когато се обади, тъкмо плевях градината...

— О, Луси, ужасно е нахално от моя страна, но трябва да отида до Хюстън! Надявам се да дойдеш с мен или да ми дадеш колата си. Забраних на Мелани да отиде на концерт в „Астродом“, но тя не ме послуша и замина.

— Не е типично за Мелани. Скарахте ли се?

Джини мълчаливо кимна.

— Най-вече заради това искам да я намеря...

— С неподходяща компания ли тръгна?

— Изобщо не зная с кого е отишла.

— Невъзможно е да я намериш в „Астродом“.

— О, Луси, знам, че си права, но трябва да опитам!

— Говориш като че ли е въпрос на живот и смърт.

— Така го чувствам — каза Джини мрачно.

— Струва ми се, че не ми казваш всичко...

— Идваш ли с мен или не? — сопна се Джини.

— Добре, няма да задавам повече въпроси. Идвам с теб!

— А Ник?

— На работа е тази вечер.

— Луси, какво щях да правя без теб?!

След един час белият фиат на Луси се насочи към един от изходите на „Астродом“. До началото на концерта имаше два часа, но паркингът вече беше претъпкан.

— Боже мой! — смаяно възкликна Луси. — Тук е страшна лудница! Кого е дошла да гледа Мелани?

— Гордън Джекс...

Забавиха се доста, докато намерят място за паркиране поради невероятната бъркотия от коли, полицаи и пешеходци. Джини осъзна, че единствената ѝ надежда е Мелани все още да не е пристигнала. Ако вече беше вътре, нямаше никакъв начин да влязат в стадиона без билети. Двете с Луси едва си проправиха път между тълпата от прегракнали тийнейджъри до главния вход. Препълнени с крещящи младежи коли продължаваха да се вливат в отдавна претъпкания паркинг.

— Какво смяташ да правиш, Джини? Как се надяваш да зърнеш малкото си момиченце сред цялата тази блъсканица?

— Ами... мислех просто да застана пред главния вход и да я чакам... — Джини почувства мълчаливото неодобрение на приятелката си. — Знам, че е почти безнадеждно...

Луси обгърна с поглед тълпата почитатели на Джекс, които се рояха от всички страни.

— Ами ако вече е вътре?

— Имаш ли по-добра идея?

— Наблизо има страхотен малък мексикански ресторант, който умирам от желание да посетя!

— Луси, ти си на диета!

— Трябваше ли да ми напомняш?

Джини застана от едната страна на главния вход и оглеждаше всички дългокоси момчета и момичета, докато Луси гледеше от другата страна. От Мелани нямаше и следа. Джини започна да осъзнава пълната абсурдност на плана си.

Изведнъж тълпата взе да реве неистово: „Гордън, ние те обичаме!“ Джини се обърна и видя огромен автобус, който бавно напредваше сред множеството. Внезапно автобусът спря. Полицията изглеждаше разтревожена. Очевидно спирането беше непредвидено.

Осветен от последните лъчи на залязващото слънце, автобусът блестеше като златен и за миг заслепи Джини. Крясъците на тълпата станаха по-силни и стената от хора я притисна така, че започна да се задушавя. Вратите на автобуса се отвориха. Моментът беше невероятно напрегнат.

Висок, строен мъж бавно слезе по стъпалата. Черната му коса бе сякаш обвита от ореол. Светлината идваше отзад и лицето му бе в сянка, така че в първия миг тя не го позна. Завладяна от мъжественото

му обаяние, Джини нямаше престава, че също бе окъпана в златиста светлина и че в неговите очи приличаше на ефирно създание от страната на сънищата.

Застанал неподвижно, Гордън се взираше в точното копие от плът и кръв на видението, което го преследваше повече от десет години. Нежното лице бе по-слабо и някак по-тъжно от лицето на любимата му Джини. И все пак... Имаше нещо в очите ѝ, някаква неповторима нежност, която не би могла да принадлежи на никоя друга жена. Изгарящ от нетърпение, той бе скочил от мястото си и бе наредил на Джейк да спре.

Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите, когато Гордън се насочи към нея. Бе изпълнена с диво вълнение и страст, които се бе опитала да си внуши, че са мъртви. Той бавно пристъпваше към нея. Изведнъж, сред крясъците на тълпата, тя осъзна, че Гордън произнася името ѝ.

— Джини!

Беше най-прекрасният звук, който някога бе чувала! Беше зов през времето. Вик, който заличи черните години на болка и раздяла, който разкъса всичките ѝ болезнено издигани защитни прегради и докосна душата ѝ.

— Гордън...

Произнесе името му със задавен шепот, който едва ли би могъл да се долови, но той изглежда я чу. За миг се вкамени и на лицето му се появи красивата му стеснителна усмивка, която тя бе твърдо решила да забрави, но си спомняше така добре. Джини вече не чуваше виковете на тълпата. Времето бе спряло. Съществуваха само те двамата — един мъж и една жена...

С тежки крачки тя тръгна към него, но бе грубо изблъскана встрани от двама връхлитащи тийнейджъри. Тълпата се нахвърли върху Гордън. Той бе обграден от стотици възторжени почитатели, които го повалиха на земята. Джини протегна ръка, а Гордън се спусна сред плътната стена от хора и сграбчи тънките ѝ пръсти.

От допира му по тялото ѝ преминаха тръпки. За момент ръцете им останаха сплетени, сякаш и двамата се бяха вкопчили в спасението си. После тълпата едва не разкъса пръстите им. Джини бе изблъскана и отхвърлена далеч встрани като корабкрушенец сред бурно море. Той безпомощно крещеше името ѝ и се бореше като луд, за да я достигне.

Обезумялата тълпа отново го нападна и го притисна към земята. Няколко жени започнаха да късат парчета от ризата му.

— Помогнете му! — извика Джини. — За Бога! Те ще го убият!

Десет полицейски коли с виещи сирени се насочиха към мястото, където бе паднал. Джини бе притисната от всички страни и се задушаваше. В момента, в който един полицай посегна да я подхване, разтревоженото му лице изчезна в тъмнина и тя припадна в ръцете му. Последното ѝ чувство бе страх за Гордън.

Джини успя да стигне до мястото си точно когато светлините угаснаха и прожекторите осветиха сцената на „Астродом“. Тълпата бе обзета от нетърпение, което се предаде и на нея, и тя се наведе напред, здраво стиснала ръчките на стола.

О, каква лудост я бе накарала да постъпи така глупаво? След като бе срещнала Гордън отново, а после бе видяла как тълпата го напада, вече не можеше да разсъждава ясно. Когато онзи спекулант ѝ бе предложил билет, тя бе реагирала съвсем инстинктивно. Беше си казала, че ще влезе само защото се бои за Гордън, но всъщност имаше нещо много по-дълбоко. Бе изпълнена със силен копнеж, точно както и Мелани, да го види и да чуе песните му.

Луси ѝ бе услужила с пари за изумителната цена, която поиска дребничкият спекулант. После приятелката ѝ отиде да вечеря в близкия мексикански ресторант, като обеща, че ще я чака след два часа във фойето на отсрещния мотел.

Изведнъж висок китарист изплува от тъмнината в светлия кръг на прожектора и се поклони. Шейсет хиляди зрители се изправиха и възторжено зареваха. Когато врявата стихна, от високоговорителите прозвуча мекият глас на Гордън.

Джини с облекчение се отпусна на мястото си. Той беше добре... Или поне не бе сериозно наранен заради нея, въпреки това сърцето ѝ силно заби.

След няколко шеги, с които спечели публиката, Гордън започна да пее и сякаш пееше единствено за нея. Тя слушаше като омагьосана нашумелите му хитове, които се нижеха един след друг, като краят на предишната песен се преливаше в началото на следващата.

Мъжът пред нея пееше от дъното на душата си, изтръгвайки стенания от китарата си, докато пръстите му се разраниха. Музиката му изразяваше цяла гама от чувства, от мъка и ненавист до най-нежна любов. Извивките на дрезгавия му глас, преливането на тонове, съзнателната промяна на темпото и ритъма, всички тези характерни за блуса похвати бяха предназначени да разпалят чувствата на слушателите. И наистина успяваха. Тълпата бе наелектризирана.

Стиховете му бяха оригинални, пропити с дълбока искреност и необикновено завладяващи. На сцената нямаше разноцветни светлини, специални ефекти, крещящи ексцентрични костюми и не се изпълняваха акробатични номера.

Гордън се бе отдал изцяло на своята музика и резултатът бе поразителен. Когато дълбокият му гърлен глас я погали, тръпки преминаха през цялото ѝ тяло. Искаше ѝ се да заплаче, макар че преживяването бе далеч по-силно и вълнуващо. Той доставяше удоволствие, защото намираше удоволствие в музиката си и именно затова го обичаха почитателите му и като нея слушаха в захлас. Сред зрителите имаше най-различни хора и Джини с изненада забеляза, че не всички бяха тийнейджъри. Изведнъж Гордън запя песента, която тя никога нямаше да намери сили да изслуша.

— Джини... Джини... Джини — чу тя името си да кънти из огромния стадион, а гласът му звучеше с разкъсваща душата мъка. В този момент забрави, че той е звезда. Виждаше в него само мъжа, когото обичаше. — В морето от лица те търся без надежда...

Джини чувстваше със сърцето си неговата дълбока мъка, защото бе и нейна. През изминалите години тя също бе копняла за него. Внезапно я обзе отчаяние. Концертът му отново ѝ бе доказал, че Гордън никога нямаше да ѝ принадлежи. Той принадлежеше на изкуството си, на музиката си, на света...

Джини стана и слепешком се отправи към най-близкия изход.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Отвън се дочуваха виковете на хиляди възторжени почитатели.

Гордън се бе подпрял на стената. Косата му бе мокра от пот, бялата му риза също бе подгизнала. Той дръпна хавлиената кърпа, праметната през врата му, и избърса загорялото си лице. Синините по бузата му прозираха въпреки тежкия грим, който Фелисия бе настояла да сложи, преди да излезе на сцената. От другия край на стаята барабанистът Луи се мъчеше да надвика врявата в претъпканата съблекалня.

— Беше страхотен, шефе, въпреки насиненото око!

— Може би пея по-добре, когато съм усетил дъха на смъртта — леко се усмихна Гордън.

— Извади късмет, че остана жив — прошепна гневно Фелисия и му подаде чаша бира.

— По-добре да не пия бира, Фелисия. Чу какво каза лекарят. Но бих изпил още една чаша вода.

Фелисия се върна с голяма чаша ледена вода.

— Какво те накара да спреш автобуса и така необмислено да слезеш, Гордън? — запита тя. Той само я погледна, без да отговори. Знаеше, че е по-добре да не споменава Джини. Това беше единствената тема, която те никога не обсъждаха. — Ако не трябваше да давам интервюта за вестниците, щях да бъда с теб, скъпи, и да ти попреча да постъпиш така безразсъдно. Имаше късмет, че се отърва с няколко синини и вероятно едно-две счупени ребра. Неприятно ми е, че излезе да пееш, след като докторът ти забрани.

— По-скоро бих умрял, отколкото да не изляза на сцената, след като хората ме очакват — мрачно промълви Гордън.

Съзнаваше, че не е честно от негова страна, но въпреки това показната загриженост на Фелисия го дразнеше. Искаше да бъде оставен на спокойствие, но тя продължаваше да се суети около него. Сякаш бе усетила, че мястото, което заемаше в живота му, бе застрашено.

— Но се справих, нали? — остро отвърна той. Цяла вечер мислеше за Джини. Дали момичето, което бе видял, беше истинско или плод на въображението му? Преди концерт винаги се изнервяше. Ако бе истинска, дали имаше начин да я намери?

— Гордън, какво има? Нещо те тревожи. Чувствам го...

— Не бих искал да говорим за това, ако не възразяваш — той се наведе и я целуна по косата. — Фелисия, не се безпокой. Лошото ми настроение няма нищо общо с теб.

Тя кимна безмълвно. Имаше твърде силен характер, за да бъдат подозренията ѝ така лесно разсеяни.

Гордън тъкмо излизаше, когато дочу разговария от съседната стая. Луи бе на вратата и разговаряше с някого. Без съмнение, нетърпелива почитателка, твърдо решена да го види. Не желаше никакви срещи с ревностни поклоннички, но някакъв инстинкт го накара да се поинтересува какво става. Луи влезе след няколко минути със смачкана бележка в ръката си. С разкривен детски почерк върху откъснат от тетрадка лист бе написано: „Моля, повярвайте ми! Аз съм ваша дъщеря и трябва да ви видя!“ Бележката бе подписана: „Мелани Кинг“.

— Това е най-лудата нощ, в която някога сме свирили — започна Луи. — Шефе знам, че сигурно ще ти прозвучи налудничаво, но детето наистина изглежда...

— Гордън, навярно пак някое от онези измислени бащинства — намеси се Улф, случайно дочул разговора им.

— Може би си прав, Улф — промърмори Гордън, — но какво искаше да кажеш, Луи?

— Тя прилича на тебе, шефе. Има черна коса и...

— По дяволите! — намеси се отново Улф. — Половината от децата в тази страна имат черни коси!

— Може би все пак трябва да я видя — подхвърли Гордън.

— Ако я приемеш и тя се окаже луда, сигурно ще ни трябват часове, докато се отървем от нея — възрази Улф. — Остави Фелисия да уреди нещата. Гордън се поколеба за момент, после отстъпи:

— Прав си, разбира се.

Въоръжена със смачканата бележка и с каменно изражение, Фелисия енергично влезе в съседната стая. Гордън изпита съжаление към детето, което трябваше да застане лице в лице с нея. Той отиде до

вратата, откряна я и се заслуша. Прозвуча леко разтреперан детски глас, който го развълнува по необясним начин.

— Не ме разбрахте, госпожице Бренър. Аз не съм луда. Господин Джекс наистина ми е баща!

— И как ти е хрумнала такава нелепа идея?

— Мама ми каза.

— О, разбирам — внимателно произнесе Фелисия. Любезният ѝ тон загатваше за нещо твърде неприятно.

— Не! Не разбирате! — разпалено отвърна детският глас. — Мама не е такава! Тя е учителка и не искаше да идвам тук тази вечер. Каза ми истината за баща ми само защото преди четири месеца едва не умря. Беше много болна.

— Виж какво, тази история става все по-налудничава. Трябват ти пари, нали? За да се плати лечението в болницата? Разбирам желанието ти да помогнеш на майка си, но каквито и да са проблемите ви, те със сигурност не са задължение на господин Джекс.

— Вие дори не ме слушате! Мисля, че се страхувате от разговора ми с него!

— Не се страхувам от теб, малката. Просто историята ти не е много убедителна. Няма да успееш.

— Искам да го видя само за пет минути!

В този момент Гордън отвори вратата и влезе.

— Оттук нататък ще се оправя сам, Фелисия каза той меко, ала въпреки това думите му прозвучаха като заповед.

Навън, много отдалече, някъде в „Астродам“ се дочуваха виковете на почитателите му. Тук, в малката стая, тишината бе тъй дълбока, сякаш всички бяха затаили дъх.

Гордън усети как кръвта нахлу в главата му и ушите му забучаха. Обзе го страх, бързо последван от огромна радост. Младото момиче, което разговаряше с Фелисия, бе приковало цялото му внимание и той изведнъж осъзна, че наистина бе негова дъщеря.

Тя беше негова дъщеря! Това високо тъмнокосо момиче в прилепнали джинси и прекалено голяма розова тениска, това дете-жена с предизвикателен поглед и леко изкривени зъби бе негова дъщеря! Бученето в ушите му се появи отново.

Все едно бе обърнал назад страниците на времето и виждаше себе си на същата възраст. Обзе го огромно въодушевление,

предизвикано не толкова от усещането за нереалност, колкото от неизмеримо щастие. Отдавна бе загубил надежда, че някога може да го притежава и сега бе твърдо решен, че каквото и да му струва, няма да го остави да му се изплъзне.

Появяването на онази жена пред „Астродам“ не беше случайност. Гордън беше почти сигурен, че детето бе свързано с нея по някакъв начин.

Момичето, което стоеше пред него, изглеждаше точно така, както бе изглеждал той на тринайсет години, но женствеността бе смекчила чертите ѝ. От пръв поглед Гордън усети нейната неопитност и упоритата ѝ предизвикателност. Изпълнена бе с противоречиви юношески импулси. Бе водила упорита борба, за да стигне до него, а вместо щастие от успеха, изражението ѝ издаваше враждебно смущение. Сякаш се чудеше дали този път не бе стигнала твърде далече. Това момиче, което се бе справило с полицейските кордони отвън и бе победило Фелисия, сега безмълвно се взираше в него. Той смътно долавяше гласовете зад гърба си. Бе поразен от огромната прилика между непознатата девойка и себе си.

— Хубаво дете — обади се Луи.

— За съжаление все същата история, Луи. Въпреки цялото ѝ очарование, можеш да бъдеш сигурен, че иска само пари.

— Или снимката си във вестниците. Всеки иска късче от шефа.

— Така ще бъде и занапред — завърши цинично Фелисия.

— Грешите! — извика ужасено Мелани. — Не искам пари! — лицето ѝ изразяваше гняв и болка. — И ти не си ми баща! Не искам да си ми баща! Мама беше права!

Тя решително тръгна към вратата и щеше завинаги да изчезне от живота му, ако не се бе втурнал след нея. Пребледня от болка, но въпреки счупените си ребра успя да я стигне. Точно когато хвана дръжката, ръката му покри нейната.

— Не бягай... — каза нежно.

— Не искам пари — дрезгаво прошепна Мелани.

— Вярвам ти.

— Изглежда ти си единственият.

— А какво искаш? — усмихна се Гордън.

Черните ѝ очи проблеснаха.

— Исках само да те видя. А сега, когато вече те видях, искам да си отида у дома.

Стомахът му се сви от нетърпението ѝ да му избяга.

— Очевидно смяташ, че в мен няма кой знае какво за гледане. Виждаш ли, не съм виновен, че тази вечер ми насиниха окото. Обикновено не изглеждам толкова ужасно.

— О, не е само външният ти вид!

Стомахът отново го присви. Момичето бе негова дъщеря, а той нямаше и най-малка представа как да разговаря с нея. Как да я накара да остане? Внезапно почувства желание да излее яда си на някого, обърна се към Фелисия, Луи и Улф, които ги наблюдаваха с жив интерес, и изръмжа:

— Защо не ни оставите няколко минути сами? И не пускайте никого тук за известно време.

Когато тримата излязоха, Гордън се обърна към Мелани.

— Искаш ли да седнем? Както ти казах, отнесоха се малко грубо с мен, преди да изляза на сцената.

Тя кимна и той я отведе до дивана. Момичето седна сковано, а Гордън се изтегна привидно небрежно.

— Ти каза, че съм ти баща...

Нима този дрезгав, неуверен глас, бе неговият? Никога не се бе чувствал така смутен.

Тъмните ѝ очи проблеснаха предизвикателно.

— Сгрешила съм.

— Какво те накара да промениш мнението си?

— Не искам да имам баща като теб.

Гордън не знаеше да се смее ли или да плаче. Накрая се разсмя и успя до голяма степен да разсее напрежението помежду им.

— Не те упреквам. Какъв баща би искала да имаш?

— Никога не съм имала баща или поне никога не съм мислила, че имам. Така че свикнах да си го представям. Той винаги правеше нещо за мен. Идваше на концертите ми по пиано, водеше ме да ловим риба, помагаше ми да си пиша домашните. Шегуваше се, когато свирех на китара. Беше просто... обикновен. Не някакъв бог.

— Аз не съм някакъв бог.

— Обаче не би имал време за своето дете.

— Ако имах такава хубава дъщеря, щях да намеря време — мрачно каза Гордън.

— Ти си известен. Зает си с много по-важни неща.

— Нищо не може да бъде по-важно от детето ми.

— В очите на Мелани се появи копнеж, но също и гняв, защото така отчаяно бе жадувала за бащинска обич. — Преди доста време бях женен за една жена, която обичах. Казваше се Джини.

— И мама се казва така! — тихо извика Мелани.

— Ти наистина си... Върви по дяволите! Защо си ни изоставил?

Ледени тръпки преминаха по гърба му.

— Тя ли ти каза това?

— Не ми е казала нищо.

— Майка ти сама си отиде.

— Не ти вярвам! Сигурно си решил, че не е достойна за теб!

— Искаш ли да чуеш какво ще ти кажа или не?

— Добре, искам да чуя — сви рамене Мелани.

— Когато започнах да ставам известен, Джини ми върна свободата. Заяви, че не иска да застава на пътя ми, че няма да свикне със света на музиката и ще ме дърпа назад. Това се случи преди тринайсет години. Ако имах и най-малка представа, че очаква дете, в никакъв случай нямаше да я оставя да си отиде. Но и без това осъзнах, че съм направил грешка, защото животът ми без нея беше празен. Тази вечер на паркинга видях една жена, която ми напомни за нея. Спрях автобуса, но когато се опитах да стигна до нея, почитателите ми полудяха. И двамата бяхме почти смазани.

— Трябва да е дошла, за да ми попречи да те видя...

— Искам да ми кажеш нещо... — той се наведе напред. — Омъжена ли е майка ти? Влюбена ли е в някого?

Душата му сякаш щеше да изхвъркне от тялото.

— С никого не се среща — отвърна най-после Мелани.

Гордън изпита огромно облекчение.

— Искам да ми дадеш телефонния й номер. Ще й се обадя, за да й кажа, че си добре и че аз ще те откарам вкъщи.

— Не! Тя ще ме убие! — извика момичето.

— Не ми се вярва. Майка ти не би наранила никого.

— Ти не я познаваш така, както я познавам аз!

— Ще бъда с теб, за да те защитя.

Мелани се наведе напред и нерешително посегна към ръката му. Когато го докосна, той здраво стисна нейната.

— Вероятно не си бащата, за който съм мечтала — каза тя бавно.
— Но може би не си чак толкова лош.

— О, скъпа!

Мелани го остави да я прегърне.

— Казах „може би“ — прошепна тя и се притисна към него.

Понеже искаше да разговаря с Джини на спокойствие, Гордън реши да ѝ се обади по-късно, когато пристигнат в хотела. Бе наел целия последен етаж на един от най-люксовите хотели в Хюстън. Мелани бе в съседната стая и свиреше с една от китарите му на Улф и Луи, които вече бяха напълно очаровани от нея. В момента, в който изсвири първия акорд и започна да пее, те единодушно заявиха, че без съмнение бе негова дъщеря — надарена бе като баща си. Но Фелисия не мислеше така.

— Глупаво е да позволиш на това дете да те измами, Гордън! — избухна тя. — Много глупаво! А още по-лошо е, че не искаш да отидеш в болницата.

— Разбирам те и наистина ценя загрижеността ти, но точно сега, ако нямаш нищо против, се нуждая от спокойствие. Искам да се обадя на майка ѝ.

— И желаш да изляза, предполагам?

— Нима искам толкова много? — уморено я погледна той. — Ти имаш собствен апартамент. Изтощен съм до смърт и трябва да откарам Мелани до дома ѝ.

— Не си длъжен ти да я откараш. Джейк също би могъл...

— Обещах ѝ! — гласът му бе твърд като стомана.

— Тогава ще дойда с теб.

— Не!

— Ти наистина приемаш това бащинство много присърце, нали?
А дори не си сигурен, че е твоя дъщеря.

— Сигурен съм.

Нещо в погледа му я накара да отстъпи.

— Е, добре. Тръгвам си! — Фелисия грабна чантата си и гневно я преметна през рамо.

Когато се увери, че си е отишла и няма да се върне, Гордън влезе в спалнята, заключи вратата и вдигна телефона, Джини отвърна на третото позвъняване.

— Ало...

Мекият ѝ, несигурен глас бе като нежна милувка и той целият пламна. Почти изпита омраза към нея заради властта, която имаше над него. И то след тринайсет години...

— Гордън е — каза тихо и се отпусна на леглото, презирайки се заради силата на чувствата си. Тя го беше напуснала. Бе накарала родителите си да го излъжат, че е мъртва. А той беше такъв глупак, че все още я желаше!

— О, Господи! — промърмори тя.

— Значи при „Астродам“ наистина си била ти, нали?

— Да...

— А добре ли си?

— Добре съм — прошепна Джини.

— А ти как си? Помислих, че ще те убият.

— Повярвай ми, по едно време и на мен така ми се стори. Имам няколко синини — призна Гордън и бързо подхвърли: — Ако наистина те интересува.

— Интересува ме... — отвърна тихо тя.

Той се ядоса на себе си, че думите ѝ, които явно бяха само израз на учтивост, имаха за него такова огромно значение.

— През всичките тези години ти ме остави да мисля, че си мъртва — остро продължи Гордън.

— Да...

— По дяволите! Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш?

— Гордън, аз... Мислех, че така ще бъде по-добре.

— А също и да скриеш Мелани от мен, нали?

— Да...

— Как си могла? През всичките тези години умирах от мъка по теб. Как би се чувствала ти, ако мислеше, че аз съм мъртъв? Ако аз бях скрил единственото ти дете от теб?

— Гордън... — не можа да продължи от вълнение.

Той долови неволния трепет в гласа ѝ и сподави гнева си.

— Искях само да знаеш, че Мелани е добре — добави по-меко.
— Сега е при мен, в хотела. Ще я докарам след около час.

— Гордън, може би ще е по-добре, ако не я докараш ти.

— По-добре за кого? За теб ли? — настръхна той.

— За всички ни. Мелани и аз сега сме семейство. И в нашия живот няма място за теб.

— Няма място... — стомахът му отново се сви в болезнена топка. — Чуй ме, Джини Джекс — поде Гордън с нисък, странен глас, който сякаш не беше неговият. — Ти все още носиш името ми, независимо дали искаш или не. Ще се върна в живота ти, ако трябва против желанието ти. Ти скри дъщеря ми от мен. Тринайсет проклети години живя, както намери за добре. Сега е мой ред!

Затръшна телефона, преди Джини да успее да отговори. Разкъсваха го съмнения. Значи тя не искаше той да разстройва удобния живот, който бе изградила за себе си и Мелани. Изпита болка. Но веднага си помисли за хаоса и несигурността в своя живот. Би ли могъл да я вземе заедно с Мелани на турне? Или трябваше изведнъж да се откаже от кариерата си? Да обяви на всички, които зависеха от него, че вече са без работа? Животът му, душата му принадлежаха на музиката. Но също и на Джини и на тяхната дъщеря... Нямаше и най-малка представа как да разреши проблема. Знаеше само, че празнотата, която бе изпитвал през всичките тези години, докато мислеше, че Джини е мъртва, беше изчезнала сега, след като знаеше, че е жива и двамата имат дъщеря. Беше твърдо решен да спечели отново съпругата си.

ПЕТА ГЛАВА

Беше два часа през нощта, когато лимузината на Гордън тихо спря пред къщата на Джини. Влажен вятър раздвижи клоните на дърветата. Далеч на хоризонта проблесна светкавица и раздра тъмното небе. Удари гръм. Мелани бе заспала и главата ѝ съвсем несприинудено лежеше на рамото му, сякаш се познаваха цял живот, а не само от няколко часа.

Възвърнал своята непоколебимост, Гордън се загледа в осветената къща, сгушена под разлистените дървета. Като че ли Джини бе запалила всички лампи в чест на пристигането му. Върна погледа си на заспалото момиче. Изведнъж тя отвори очи и сънено се усмихна.

— Значи все пак не си сън — промърмори унесено.

Той с радост забеляза, че Мелани не направи опит да отмести главата си от рамото му.

— Не. Не съм сън — отвърна нежно.

Веднага забеляза израслата до глезените трева, олющените стени на къщата, небоядисвана кой знае откога, скъсаните мрежи на прозорците. Значи това бе раят, до който Джини така твърдо бе решила да не го допуска.

— Внимавай — предупреди го Мелани. — Третото стъпало е изгнило. Никога не използваме предната врата, нали разбираш.

— Разбирам — каза Гордън невъзмутимо и прескочи стъпалото.

Мелани отключи предната врата и го въведе във всекидневната. Застанал в средата на стаята, той сякаш я изпълни с мъжественото си присъствие. Мебелите бяха семпли, но удобни. Човек спокойно можеше да седне и да си вдигне краката, без да се безпокои, че ще счупи нещо. Стаята излъчваше уют и чар, които липсваха в пищния му палат в Малибу и в луксозните хотелски апартаменти, с които бе свикнал. По стените имаше множество фотографии на Мелани. Ужасна сива котка, без съмнение домашна любимка, го гледаше враждебно от

прозореца с присвити очи. Гордън си даде сметка, че бе изминала цяла вечност, откакто не бе влизал в истински дом.

Внезапно се почувства неловко и взе да оправя връзката си. Рядко носеше костюм и се чувстваше ужасно. Яката на ризата го задушаваше и той веднага почувства топлината и влагата в къщата. Сякаш бе влязъл в сауна.

И тогава я видя.

Джини стоеше като вкаменена в сянката на вратата към трапезарията. Беше облечена в разкошна червена рокля, която падаше на дипли около тялото ѝ. Подарена ѝ бе от Луси, когато се бе почувствала по-добре и бе захвърлила болничните нощници. Въпреки опитите ѝ да го убеди да не идва, Гордън разбра, че роклята бе облечена специално заради него.

— Здравей, мамо — каза нервно Мелани. — Тази вечер изглеждаш прекрасно.

— Мисля, че е по-добре да си отидеш в стаята — нареди Джини с много тих глас. — С теб ще се разберем по-късно.

Мелани съучастнически погледна баща си, но разочаровано видя, че той се беше втренчил в майка ѝ. Кестенявата коса на Джини бе леко разрошена и няколко къдрици падаха върху порозовелите ѝ бузи. Гърдите ѝ тежко се повдигаха, сякаш се бе втурнала да ги посрещне и бе спряла в мига, в който вратата се бе отворила и Гордън бе влязъл.

Джини вдигна поглед.

Моментът бе изпълнен с приказна недействителност. Той усети как подът пропада под краката му, докато я поглъщаше с поглед.

— Помолих те да не идваш — прошепна тя.

— Трябваше да говоря с теб...

— Не можа ли да намериш някоя друга жена, на която да налагаш решенията си?

Гласът му стана опасно нежен.

— Не съм търсил друга жена, Джини. Облякла си тази рокля заради мен. Може би присъствието ми не ти е толкова неприятно, колкото твърдиш — каза Гордън тихо. — Така ли е? — тя възкликна сподавено и отмести погледа си. — Разбирам. Твърдо си решила да ме мразиш, така ли?

— Никога не бих могла да те намразя, Гордън. Просто не искам да се намесваш в живота ми — отвърна тихо Джини.

— Не съм съгласен — отвърна той мрачно и пристъпи към нея с разтворени обятия.

Хубавото ѝ лице се сгърчи от разкъсващото я мъчително противоречие. После се втурна към него и се отпусна в прегръдките му. Гордън я притисна силно към себе си и усети отново болката в счупените си ребра.

— Толкова съм объркана, Гордън — прошепна тя. — Искам да си отидеш и все пак...

Той я притисна още по-силно и зарови лице в косата ѝ. Усети аромата ѝ, почувства чистите, меки очертания на тялото ѝ, което сякаш се разтопи в неговото.

Това бе мечтата, която бе изпълвала сънищата му. Но вече беше реалност. Джини беше истинска. Прекалено бе щастлив, че тя е жива, за да изпита гняв.

— Продължи толкова дълго. Цяла вечност — прошепна Гордън в косата ѝ със странен, напрегнат глас. — Нямам никакво намерение да се лиша от теб отново.

Докато го слушаше, притисната в прегръдките му, Джини бе неспособна да му изложи смислени аргументи, за да го накара да си отиде. Самотата я бе измъчвала твърде дълго. Неописуемата наслада от присъствието му, макар и за няколко часа, бе твърде силна, за да може да ѝ устои. Тя се притисна към него. Допирът му я лишаваше от чувството за действителност, оставаше единствено непреодолимият копнеж по него. В момента не се интересуваше, че двамата принадлежат към различни светове. Всичко, което желаше, бе да се предаде на опияняващото щастие, което изпитваше.

За него светът отново бе пълен с надежда.

Гордън нежно я целуна. При първия допир до треперещите ѝ устни той притисна крехкото ѝ тяло към силните си гърди и целувката им отприщи ураган от бурна страст.

Животът ми се превърна в ад, откакто ме напусна, Джини — прошепна Гордън. — Никога не съм преставал да те обичам. Нищо не можа да запълни пустотата в сърцето ми.

Устните му се плъзнаха надолу по шията ѝ.

— О, Гордън... би трябвало да те отпратя... — гласът ѝ бе изпълнен с непреодолим копнеж. Той усети как гъвкавото ѝ тяло покорно откликва на страстното му желание. — Ако ме обичаш, ще си тръгнеш веднага и ще ме забравиш — задъхано промълви тя.

— Не разбирам такава любов, Джини. Имам нужда от теб. За мен това е любовта. Живях без теб твърде дълго, за да ти позволя да си отидеш сега, когато отново те намерих.

— Ти никога не си знаел какво е да се страхуваш, Гордън...

— Греша. Сега се страхувам. Страхувам се, че бих могъл отново да те загубя — Гордън замълча, връхлетян отново от желанието. Бавно я притисна в обятията си и я накара да усети как от най-лекото ѝ докосване страстта му се разгаря все повече. — В продължение на тринайсет години мислех, че си мъртва — започна той пламенно, — и заедно с теб бе умряла и част от мен. — Ръката му нежно се плъзна по кадифената кожа на шията ѝ. — Сега те намерих жива. В продължение на тринайсет години си казвах: „Ако Джини беше жива, всичко щеше да бъде по-различно.“ Това е като сбъдната мечта, любов моя. Като чудо.

Джини потрепери и в очите ѝ просветнаха сълзи.

— Днес следобед те нападнаха... заради мен — промълви тя.

Гордън взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. Джини усети горещия му дъх по нежната кожа на китката си и сърцето ѝ лудешки заби.

— Когато те видях да стоиш сред океана от тийнейджъри, Джини, не помислих какво може да се случи. Мислех само за теб. Бих се изправил и срещу самия ад, за да те открия.

— Можеха да те убият...

— Трябва да отпразнуваме факта, че останах жив — прошепна той с дрезгав от желание глас.

— Вече нямаме нищо общо помежду си — промълви тя.

— Ти си луда! — тъмните му очи искряха с пламъка на страстта. Наведе се и впи устни в нейните. Топлият му мъжествен аромат изпълни ноздрите ѝ.

— Бих искал да прекарам нощта при теб — продължи настойчиво.

Пръстите му нежно погалиха пълните ѝ гърди.

— Не... освен това какво ще си помисли Мелани, когато те види сутринта? — през тънката материя на роклята си Джини почувства изгарящите му устни върху зърното на гърдата си. Гордън вдигна поглед към премрежените ѝ от желание очи.

— Ще си помисли, че майка ѝ и баща ѝ са влюбени.

— Няма ли това да я изпълни с празни надежди?

— Не, що се отнася до мен...

Той коленичи, за да дари със същата нежност и любов и другата гърда.

— О, Гордън, не мога да ти позволя да останеш!

— Не можеш да ме накараш да си тръгна...

Ръцете му започнаха да разкопчават роклята ѝ и тя дори не се опита да го спре. Тръпки преминаха по тялото ѝ, когато почувства върху кожата си допира на горещите му пръсти. Беше ѝ толкова трудно да се бори срещу него.

— Ти си моя... винаги си била моя. И винаги ще бъдеш...

— Моля те, пусни ме!

— Не, любов моя — прошепна Гордън меко и я целуна. — Никога вече няма да позволя да ме напуснеш!

Той я вдигна и я отнесе до дивана, без да обръща внимание на протестите ѝ. Шепнеше ѝ нежни думи на обич и побеждаваше страха ѝ с ласки. Най-послед Джини затвори очи и остана неподвижна, сякаш ръцете му я хипнотизираха.

— Не мога да се боря повече — призна победена.

Гордън съблече роклята ѝ и погледът му бавно се плъзна от повдигащите се гърди надолу към стройните ѝ бедра.

— Мелани ми разказа за катастрофата, от която едва си останала жива...

— Имам повече шевове от чудовището на Франкенщайн.

— По-красива си от когато и да било.

— Би могъл да имаш всяка жена.

— Искам само теб.

Тя зарови пръсти в гъстата му черна коса.

— Толкова хора те обожават. Ти си като бог...

През последните няколко часа чуваше тези думи за втори път!

— Аз съм човек — избухна той, — а не бог! Всичките ми почитатели са влюбени в някакъв митичен образ, а не в човешко

същество. Трябва да престанеш да мислиш като тях. Да, Джини, аз съм обикновен човек. И винаги съм бил. И като всеки мъж имам нужда от жена, която да ме обича. Истинската любов е нещо безкрайно ценно, а славата я прави само по-трудно постижима.

— Не мога да се вмести в твоя свят.

Гордън отново я целуна и нежно я залюля в прегръдките си.

Откъде знаеш, като никога не си опитвала?

— Гордън...

— Обещай ми, че няма да ме оставиш, без поне да опиташ!

Обзе я отчаяние. Спомни си натрапчивите думи на песента, която бе написал за нея. Може би беше сгрешила преди тринайсет години... Може би той наистина имаше нужда от нея. Може би наистина го бе наранила жестоко...

— Не мога да ти обеща.

— Значи ще трябва да те принудя!

— Как?

— С Мелани. Не можеш отново да я лишиш от баща.

— Гордън, не е честно!

— Кое е честно, Джини? Честно ли беше от твоя страна да преследваш сънищата и мислите ми тринайсет години? Нямам намерение да играя честно. Залогът е твърде висок. И нямам намерение да губя!

— Гордън, недей! — Тя се опита да го отблъсне.

— Тази вечер искам да разбера дали огънят в душата ми е горял за призрак или за жена...

ШЕСТА ГЛАВА

— Нямах право да постъпваш така, Гордън — помоли Джини още веднъж, но напразно.

Тишината на нощта ги обгърна и в обвилния ги мрак тя дочу гласа му, дълбок и настойчив.

— Ти ми принадлежиш, Джини. Тази вечер е нашето ново начало.

Той я сграбчи толкова здраво, че ръцете я заболяха.

— Не ми допадат маниерите ти на пещерен човек — изпъшка Джини отчаяно.

— Тогава ще бъда нежен, любов моя — прошепна Гордън.

Ръката му се плъзна по тялото ѝ и докосването му я разтърси.

— Нямах това предвид! — беше хваната като в капан между страстта си към него и намерението си да се съпротивлява.

— Така ли? Но май ти харесва — подигра ѝ се той, преди отново да впие устни в нейните с нова необузdana страст.

Целувките му я задушаваша и Джини се отпусна изтощена в ръцете му, ала жаждата му ставаше още по-ненаситна. Едва когато ръцете ѝ безпомощно се обвиха около врата му, Гордън намали натиска върху устните ѝ като властен господар. Едва когато се увери, че вече е негова. Тя тръпнеше от желание. Не можеше повече да се бори срещу мъжественото му обаяние, както и срещу неудържимия порив, предизвикан от любовните му ласки. Устните му бяха едновременно изтезание и блаженство. Дълбокият му глас прозвуча в ухото ѝ. — Ти си моя, сега и завинаги!

Той я вдигна на ръце и я понесе през къщата, търсейки спалнята ѝ. Главата ѝ бе притисната към гърдите му и Джини чуваше бесните удари на сърцето му. Когато стигнаха вратата на спалнята ѝ, тя почувства див ужас. Изведнъж разбра, че ако не го отблъсне сега, никога няма да бъде в състояние да го направи.

Опита се да изкрещи, но целувката му запуши устата ѝ, задуши вика ѝ, безмилостно изтри от съзнанието ѝ всичко, освен жаждата ѝ за

тялото му. Зад прозорците проблесна светкавица и външният свят бе разтърсен от гръм. Бе излязъл силен вятър и къщата трепереше от бесните му пориви. Или може би Гордън трепереше така?

Устните му се плъзнаха надолу по шията ѝ и изгориха меката плът между гърдите ѝ. Шепнеше любовни думи, неразбираеми слова, които не ѝ бе казвал никога досега.

— Кажи, че ме желаеш, Джини — промълви той накрая. Тя не отговори и дрезгавата му заповед прозвуча още по-настойчиво: — Кажи ми, Джини!

През премрежените си от желание очи тя се взря в загорялото мъжко лице, наведено толкова близо до нейното.

— Желая те — призна тихо.

Думите ѝ, прошепнати едва-едва, стопиха гнева му. Нежната му усмивка обърна страниците на времето назад. Изминалите години изчезнаха. Те бяха отново млади и влюбени.

Гордън я внесе в стаята и бавно я положи на леглото. Остана загледан в тялото ѝ, пламнало от желание. Отиде до прозореца и пусна щорите. После се върна до леглото. Блестящите ѝ златистокафяви очи бяха завладени от пламъка, лумнал в погледа му. Той започна мълчаливо да се съблича и Джини го гледаше без свян, очарована от мъжественото съвършенство на тялото му. Някъде дълбоко в съзнанието ѝ се мярна мисълта, че трябва да скочи и да избяга, но вече бе твърде късно. Страстните му целувки бяха събудили потоп от чувства, който я бе изпълнил цялата.

Пристъпи към нея и сякаш всичко наоколо се завъртя, когато тялото му докосна нейното. Втвърдените ѝ зърна се притиснаха до силните му гърди. Той леко трепна заради болката в ребрата си, но страстта му незабавно я заглуши. Всички несъгласия, както и годините, които ги разделяха, се стопиха. Бяха просто двама души, които изпитваха твърде силно желание един към друг, за да могат да му устоят.

Бяха мълчаливи. Очаровани. Екзалтирани. Телата им се търсеха. Копнееха едно за друго. Устните му обсипаха с изгарящи целувки копrienената ѝ кожа. Продължиха нагоре към шията ѝ и, усетили бесния пулс, спряха. Ръцете му бавно се плъзнаха по раменете ѝ и продължиха надолу към талията ѝ, към кадифените ѝ бедра и нежно ги разтвориха.

Почти като в забавено движение тя изви тяло и с безгранична нежност Гордън проникна в нея. Бедрата му се отпуснаха върху меката ѝ, топла плът. Чак след като ѝ даде време да привикне с него, той започна да се движи, отначало бавно, а после все по-силно. Приятна слабост се разля по цялото ѝ тяло и я превърна в доброволна робиня на пламенните му ласки.

— Гордън...

Името му бе стенание, изпълнено с наслада и той целуна устните, които го зовяха. Ръцете ѝ обвиха врата му и се плъзнаха по твърдите мускули на раменете му. Той потръпна от нежния ѝ допир. Дишането му бе дълбоко и неравно, желанието му — не по-малко опустошително от нейното.

Изведнъж ѝ се стори, че изгубва съзнание и в същото време се чувстваше невероятно жива. Той я държеше здраво, телата им се преливаха едно в друго и страстта им ги отведе до недостигнати досега висини. За миг две души се сляха в една в пламъка на взаимното себеотдаване. Гордън мълчаливо я притисна в обятията си, докато страстта им поутихна. Джини усети как сърцата им бият в унисон.

Случилото се помежду им бе прекалено красиво, за да може да бъде описано с думи. Но дори в момента на върховен екстаз имаше болка. Тя не можеше да позволи на страстта да промени отношенията им. Утре, помисли Джини тъжно. Утре ще го убедя да си отиде. Утре, когато и двамата ще можем да мислим разумно.

Тази нощ той я събужда отново и отново, за да я люби. Сякаш, след като я бе притежавал веднъж, я желаше още повече. Най-последно, точно преди слънцето да изгрее, тя потъна в дълбок, спокоен сън.

На сутринта се събуди първа. Къщата бе тайнствено тиха, въпреки че сигурно бе късно. Очевидно Мелани все още не бе станала. През прозореца се виждаха мокрите дървета, от чиито клони се стичаха дъждовни капки. Джини лежеше в полутъмната стая, а съзнанието ѝ бе вихър от хаотични, полузабравени чувства.

О, какво дълбоко блаженство бе изпитала, когато беше разбрала, че още бе жена! Жена на Гордън... Кадифената нощ и часовете на взаимна любов бяха отминали като твърде реалистичен сън, но те ѝ бяха доказали, че макар и да не го признаваше, тя никога не бе

преставала да го обича. Той отново бе притежавал тялото ѝ, винаги бе притежавал сърцето и душата ѝ.

Джини се сгуши в топлите му прегръдки и остана в тях, докато слънчевите лъчи заляха щорите. Снощната буря бе преминала, но свежият мирис на дъжд още се чувстваше във въздуха. Как обичаше да лежи в обятията му и да го гледа заспал — само да не изпитваше ужас от събуждането му...

Тя прехапа подутите си от целувки устни, връхлетяха я спомените от изминалата нощ. Бе я любил диво и необуздано. Отново бе научила, че съществува неповторима красота в чувствения допир, красота, която би могла да съедини мъж и жена много по-здравно, от каквато и да е друга красота, тъмна, тайна, подсъзнателна красота, която съединява не само телата, но и душите.

Слънцето нахлу между процепите на щорите. По измореното лице на Гордън заигра сноп златисти слънчеви лъчи. Той простена и Джини се сви в прегръдките му, сякаш искаше да се стопи в близостта му. Гордън отвори очи и когато я видя, сънено се усмихна, сякаш бе съвсем естествено да се събуди в леглото заедно с нея. Тя се опита да надвие сладостното опиянение, което ласките му започнаха да разливат по тялото ѝ.

— Гордън, не!

— Тялото ти продължава да казва да, любов моя...

Джини се сепна. Какво значение имаше това, след като бе твърдо решена да няма нищо общо с него? В края на краищата снощи той бе действал против волята ѝ. Тя беше тази, която го напусна и се разведе с него. Ако бе имал други жени през тези години, много от които известни и далеч по-красиви от нея, нима тя не бе искала точно това?

И все пак, Джини не преставаше да се пита какво изпитваше към нея сега, когато отново я бе притежавал. Дали изминалата нощ имаше някакво значение за него? Или я бе пожелал само защото бе мислил, че е мъртва? Дали все още го интересуваше, само защото го бе напуснала? Сега, след като я бе имал, дали наистина я желаше?

Ръцете му се плъзнаха надолу по тялото ѝ и тя изведнъж осъзна, че въпреки всичката си сънливост, Гордън отново я желае. И то страстно. Затаи дъх, когато той проникна в меката ѝ жадна плът. Притисна се към него със същата дива страст като неговата.

Гордън се усмихна и я притегли по-плътно до себе си. Любеше я бързо и необузвано. Тялото ѝ изгаряше от неудържим вътрешен пламък. Всеки милиметър от горещата ѝ кожа оживяваше с ритъма на учестения ѝ пулс и тя стенеше от необикновено силното удоволствие, което изпитваше. Телата им сякаш се преляха едно в друго като разтопен восък. Изведнъж той потрепери и двамата едновременно достигнаха върховна наслада. Останаха притиснати един към друг и нежните ѝ гърди се допираха до неговите, докато синхронният ритъм на телата им се успокояваше.

Отвори очи и светлината на обляната в слънце стая я заслепи, точно както и топлата му нежна усмивка. Никога не е изглеждал повлюбен, помисли тя, внезапно обзета от страх, и сред приятната отпуснатост на споделения екстаз започна да изплува затаеният дълбоко в нея ужас. Гордън нямаше да си отиде. Щеше да използва всичките си сили, за да я накара да постъпи според желанието му. И щеше да победи. Тя знаеше много добре, че той винаги постигаше своето. Запита се колко ли време ще му трябва, за да разбере, че тя никога нямаше да бъде съпругата, от която се нуждаеше мъж с неговия изключителен талант и слава?

Неизбежната им свада започна два часа по-късно, след закуска. Бяха на масата в кухнята с Мелани, която очевидно благоговееше пред Гордън. Той се бе държал внимателно с нея през цялата сутрин и тя бе във възторг от него.

Преди закуска двамата бяха излезли в градината с китарата на Мелани и Гордън ѝ бе дал някои съвети. Тя бе възхитена от неочакваното събиране на родителите си и Джини бе бясна, задето той съзнателно не бе обяснил на дъщеря им, че сегашното положение нямаше да бъде постоянно.

— Искаш ли аз да измия съдовете, а ти да ги избършеш, Мелани?
— предложи Гордън след втората си чаша кафе.

Вече бе започнал да събира чиниите, когато Джини се намеси студено:

— Не е необходимо, Гордън. Ти си наш гост. Ще разтребим, след като си тръгнеш.

Той обърна поглед към нея. Лицето му бе измъчено и изпито, но изразяваше решителност. С чувство на вина Джини осъзна колко

трябва да бе изморен — и от турнето, и защото не бе спал достатъчно през изминалата нощ.

— Казах, че ще ги измия и наистина ще го направя, Джини. А що се отнася до заминаването ми, то ще бъде само временно, уверявам те — после се обърна към дъщеря си. — Мелани, размислих и смятам, че е по-добре майка ти да избърше чиниите. Двамата с нея трябва да поговорим.

— Мисля, че няма нужда да я лъжеш — нападна го Джини, след като Мелани излезе.

Гордън остави чиниите на масата и те веднага бяха забравени.

— Нямам намерение отново да се разделям с теб, Джини. Не и след изминалата нощ.

— Идеята бе твоя, не моя.

— Да не би да се опитваш да ме убедиш, че не си искала да остана при теб? Че съм действал против волята ти?

— В известен смисъл, да.

Устните му се извиха в подигравателна гримаса. Тя се изчерви и гневно го нападна:

— Случилото се между нас няма никакво значение и нямам намерение да превръщам тази грешка в трайна връзка!

Завъртя се да избяга от кухнята и да се заключи в стаята си, докато той си отиде, но Гордън се пресегна, хвана китката ѝ и я притисна към гърдите си. Джини се помъчи да се освободи, ала ръцете му я приковаваха към тялото му.

— Джини, ти си моя съпруга!

— Бивша съпруга...

— Малка подробност, която лесно може да бъде поправена.

— Действителност. Тринайсет години, ако трябва да бъдем точни. Цяла вечност. Или си забравил?

— По дяволите! Връщаш се при мен!

— А може ли да изкажа своето мнение? Все пак става дума за моя живот. И за живота на Мелани.

— Да, и за живота на Мелани — повтори той многозначително.

Джини прехапа устни.

— Не искам да говорим за Мелани.

— Но аз искам! — настоя Гордън. — Говорих с нея тази сутрин. Иска да дойде в Калифорния.

— Гордън, как можеш да я намесваш в нашите отношения?

— Тя е наше дете. И става дума и за нейното бъдеще. Борбата ти да оцелееш като самотна майка може би е твоята представа за щастлив живот, но не и на Мелани — очите му се спряха на покрития със скъсан линолеум под, на липсващите около нащърбения умивалник плочки, на купчината неплатени сметки под телефона. — Каза ми, че се чувства несигурна, що се отнася до парите. Бои се също така да има само един родител.

— Финансовото ни положение се промени след катастрофата.

— Джини, не ме разбирай погрешно. Смятам, че се грижиш отлично за Мелани. Тя е великолепна, добре възпитана и чаровна. Но има нужда от двама родители. Дори да си тръгна оттук, без да се преборя с теб, ще ти помогна финансово. Бъди сигурна. Обаче става дума за нещо повече от пари. Става дума за любов. За семейство. В продължение на тринайсет години аз живях без тези неща. А и на теб ще ти бъде по-леко. Няма да бъде необходимо да работиш толкова много и ще имаш повече време за нея. Мелани има нужда от теб, Джини, и независимо дали ти харесва или не, има нужда и от мен.

Дълго време Джини не каза нищо.

— Предполагам разбираш, че си ме притиснал в ъгъла, Гордън. Сигурна съм, че Мелани е чула всичко и винаги ще ме обвинява, ако не направя това, което желаяш.

— Джини, искам да се върнеш при мен!

— Добре, но се питам — когато се убедиш, че не мога да се вместя в бляскавия ти живот, дали все още ще мислиш така?

— Бляскавият ми живот бе самотен и приличаше на ад, а както виждам, твоят също не е бил особено приятен.

Джини леко въздъхна. Боеше се, че го желае много повече, отколкото той някога я бе желал. И ако нещата между, тях не потръгнеха, тя щеше да бъде съсипана, а той щеше да я забрави и да продължи да живее както досега. Но и двамата бяха длъжници на Мелани...

— Добре — съгласи се Джини неохотно. — Ще дойдем. През лятото. После ще решим.

— Остават ми още две седмици от турнето. Дотогава учебната година ще е приключила.

— Да... — всичко изглеждаше недействително.

Гордън я притисна в обятията си.

— Повече от всичко бих искал да си щастлива, Джини!

Неочакваната нежност и загриженост в гласа му я свариха неподготвена и сърцето ѝ бясно заби. Сякаш невидима ръка я сграбчи за гърлото и тя едва успя да си поеме дъх. Смаяна осъзна колко лесно би било да се предаде на неудържимата му притегателна сила. Изведнъж почувства, че трябва да го нарани, да постави помежду им някаква емоционална бариера заради собственото си спасение.

— Мислиш ли, че можеш да ме принудиш да бъда щастлива, Гордън?

— Да, ако трябва — отвърна той с тих, опасен глас.

Не я пусна. Пръстите му нежно погалиха ръката ѝ и тази милувка бе много по-обезпокояваща от думите му. Джини се презираше заради трепета, който така лесно събуждаха в тялото ѝ ръцете и близостта му.

— Гордън, има нещо, което трябва да зная...

— Да?

— Има ли някоя друга жена в живота ти? — попита тя тихо.

О, защо трябваше да задава този въпрос? Ставаше твърде очевидно колко много я интересува.

Пръстите му се заровиха в косата ѝ.

— Да, срещам се с една жена — призна той. — Но вече всичко е свършено, откакто те намерих отново. Ще говоря с нея незабавно. Тя трябва да ме разбере. Джини, ти си единствената жена, която някога съм обичал!

Решителният глас, с който каза, че я обича и сподели намерението си да се отърве от другата жена, накара Джини да потрепери. Дали, когато се отегчеше от нея, щеше да я изостави със същата лекота? И какво щеше да прави тя тогава? Как щеше да оцелее? Гордън сякаш отгатна мислите ѝ.

— Джини, забрави всичко, което си слушала или чела за мен! В по-голямата си част това са чисти измислици. Разбира се, срещал съм се с разни жени през изминалите тринайсет години и последната ми връзка е най-значимата за мен. Но никога не можах да откроя онова, което съществуваше между нас. Може би затова желанието ми да се върнеш, е толкова силно.

О, как ѝ се искаше да му вярва!

Той се наведе към нея, решен да я убеди по единствения възможен начин, по който умееше. Джини усети как топлият му дъх докосна шията ѝ, устните му се плъзнаха по нежната ѝ кожа и по тялото ѝ премина приятна тръпка. Ръцете му я обвиха и първично желание се разля по вените ѝ.

— Кажи, че ще се опиташ да се върнеш при мен, Джини! Това е всичко, за което те моля!

Устните му леко докоснаха ухото ѝ.

— Не мога да мисля така — каза тя задъхано.

— Не искам да мислиш. Искам да чувстваш...

Именно тук бе проблемът... Чувствата ѝ към него бяха твърде силни. Не желаше да му обещава каквото и да било, когато желанието разтърсваше цялото и тяло. Джини с мъка се изтръгна от изкусителната му прегръдка.

— Добре, Джини! — гневният поглед на черните му очи я изгаряше. — Нека бъде както ти искаш! Ще се видим след две седмици. Но ще трябва да дойдеш, иначе ще намеря начин да те принудя.

— Защо не можеш да разбереш, че за мен не е толкова лесно, както е за теб? — прошепна уморено тя. — Не мога да давам несериозни обещания. Страстта не означава непременно любов. Ако се обвържем със задължения днес, когато не сме сигурни в себе си, няма ли да съжаляваме утре?

— Ето къде се различаваме двамата с теб, Джини. За мен утрешният ден не съществува.

Гордън пристъпи към нея и обви ръка около кръста ѝ. Тя помисли, че пак ще я целуне и усети, че няма достатъчно сили, за да го отблъсне. Ала вместо да я притегли отново в обятията му, ръката му само я побутна напред.

— Тъй като вече се, разбрахме, мисля, че мога да тръгна — каза той. — Но не смяташ ли, че трябва да съобщим на Мелани за нашето решение?

Леко ироничната му усмивка предизвика смут в сърцето ѝ. Гордън се вгледа в нея. Лицето му беше спокойно и безизразно и тя с ужас се запита дали онова, което изискваше от нея, ще бъде възможно да стане някога...

СЕДМА ГЛАВА

Джини се наведе през Мелани и двете се загледаха през прозореца, докато самолетът на Гордън се подготвяше за приземяване на международното летище в Лос Анджелис.

— Мислиш ли, че татко поне ще ни посрещне на летището? — попита Мелани с надежда.

— Каза, че ще опита — отвърна Джини.

Телефонните разговори с Гордън бяха по-хладни дори от последните думи, които бяха разменили помежду си преди две седмици, когато си бе тръгнал от къщата ѝ.

Беше ѝ обяснил, че няма възможност да дойде да ги вземе, тъй като в последния момент се появили трудности с албума, който подготвяше. Разбира се, Мелани бе повярвала на това извинение, но Джини се питаше дали отказът му не означаваше, че и у него бяха възникнали някакви съмнения. Може би прекратяването на връзката с жената, с която се срещаше, се бе оказало по-трудно, отколкото бе предполагал.

— Всичко е толкова голямо! — развълнувано възкликна Мелани, загледана в града.

Джини ѝ бе благодарна, че привлече вниманието ѝ.

Под тях огромният град се бе разпрострял от кафявите надиплени планини до синевата на Тихия океан. След няколко минути самолетът се приземи и те забързаха към белия кадилак заедно с придружителя, нает от Гордън. От всички страни се тълпяха репортери, но телохранителят ловко се справяше с тях. Сърцето на Джини спря да бие, докато оглеждаше морето от непознати, търсейки Гордън. Три фотоапарата изсвистяха едновременно в лицето ѝ и тя се препъна в бордюра.

— Той не дойде! — извика разочаровано Мелани.

— Не — повтори Джини, — не дойде. Защо този факт я изпълни с непоносима празнота?

Те се добраха до белия кадилак и шофьорът отвори вратата. Журналистите се блъскаха около тях, молеха ги да отговорят на въпросите им или да се обърнат за снимка. От луксозната вътрешност на колата прозвуча мек, ироничен женски глас.

— Добре дошла в Лос Анджелис, Джини! — поздрави Фелисия и се отдръпна в единия край на седалката, за да им направи място. Фотоапаратите отвън диво щракаха. Фелисия се усмихваше, сякаш намираще ситуацията изключително забавна. Джини с облекчение влезе в колата: Бъркотията започваше да я изнервя. — Надявам се да не счупят отново чистачките — каза спокойно Фелисия. — Не че тук вали много често.

Излегнала се небрежно на бялата кожена седалка, със стройно и гъвкаво тяло, тя имаше увереното изражение на жена, която знае, че изглежда великолепно в бледолилавия си блузон. Златисторусата ѝ коса бе небрежно привързана с панделка в същия цвят, носеше дълги златни обеци. Калифорнийският ѝ загар бе съвършен. Както и дългите ѝ, бледолилави нокти. Фелисия притежаваше пари, успех и изискаността на Бевърли Хилс. Джини винаги си бе мислила, че Гордън има нужда именно от такава жена. Почувства се неловко в готовата си рокля от синя коприна и стисна здраво ръцете в скута си, за да скрие изрязаните си нокти.

Скоро кадилакът набра скорост по магистралата към Малибу. Джини се чувстваше все по-потисната, докато гледаше през прозореца и слушаше как Фелисия монотонно обяснява на Мелани кое за какво служи в колата. Въпреки че Фелисия не го казваше гласно, Джини интуитивно подразбираше смисъла на думите ѝ: „Лос Анджелис е за богатите и талантливите. Той е за хора като мен, Джини Джекс, а не за такива като теб!“

Портокалови дървчета се открояваха върху фона на заснежените планински върхове. Високи тропически дървета бяха потънали в пурпурни цветове. Затревената площ в средата на магистралата преливаше от макове и петунии. Очертаните с палми булеварди и белите дворци, покрити с червени керемиди, бяха окъпани в слънчеви лъчи. Джини се чувстваше като изгубена в непозната страна. Толкова беше различно от Тексас...

Изпита ужас. О, как би могла да свикне с всичко това? Щеше ли някога да се почувства като у дома си? Ако Гордън бе дошъл на

летището, може би нямаше да я загрижат старите ѝ съмнения. Сякаш прочела мислите ѝ, Фелисия прекъсна разсъжденията ѝ с леден глас:

— Гордън бе твърде зает, за да дойде да ви посрещне на летището. Казах му, че бих могла да уредя последните подробности по албума му. Но той настоя сам да се погрижи за всичко. Мислеше, че няма да имаш нищо против.

— Да, разбирам — излъга отчаяно Джини. Успокоителните думи на Фелисия я разстроиха още повече.

— Надявах се, че ще разбереш — добави любезно Фелисия.

Колата излезе от магистралата и пое към океана. Ливански кедр, палми и няколко маслинови дръвчета се редуваха съвсем на място и все пак изглеждаха нереални. Ярки цветя се виждаха навсякъде. Потънала в мисли, Джини не забелязваше нищо.

Всичко се бе променило така бързо! Преди две седмици тя бе учителка, която се бореше да свърже двата края. Животът ѝ не беше лесен, но определено бе много по-прост и ясен. И най-вече зависеше от нея. Сега трябваше да живее сякаш бе много по-богата, отколкото някога бе мечтала да бъде. Щеше да живее с мъж, чиято слава бе легендарна. Но къде в неговия живот имаше място за нея?

— Няма да ти бъде много трудно — бе казал Гордън. — Хората не са по-различни.

Преди да замине от Хюстън, той ѝ бе дал чек за невероятна сума. Джини бе платила всички сметки, но не изпита удоволствие, тъй като не бе спечелила парите сама. Те само бяха подчертали огромната пропаст, която ги разделяше.

Когато кадилакът пристигна в имението му в Малибу, една от прислужничките им съобщи, че още не се е върнал. Така че Фелисия я разведе из имението със самочувствието на пълен господар.

— Подовете, разбира се, са от мрамор — чуруликаше тя, докато обхождаха една след друга разкошните стаи. Джини не гледеше подовете. Беше изумена от гората, която някой бе засадил в огромния хол. Имаше дори водопад, сгушен в сянката на отрупано в цвят клонесто дърво. — Басейнът отвън е от черен мрамор, разбира се — не млъкваше Фелисия.

— Разбира се — не можа да се сдържи Джини.

Не че това особено развълнува Фелисия.

— Моят декоратор ми обясни, че мраморът ще подхожда най-добре. Гордън ме остави аз да реша.

Докато Джини обмисляше собственическия ѝ тон, Фелисия продължаваше да описва детайлите, които познаваше със сърцето си: кухненските плотове от червен гранит, хавайските настилки, деветдесетте квадратни метра стъклен таван.

Изгледът към Тихия океан бе прекрасен, а великолепието и красотата на къщата — поразяващи. Джини се питаше смутено дали тя не отразяваше новата същност на Гордън.

Изведнъж се почувства уморена и някак не на място сред целия този бляскав разкош, а непрестанното бърборене на Фелисия само я караше да се чувства още по-неловко. Испита облекчение, когато телефонът иззвъня и прекъсна непоносимата обиколка. След телефонния разговор Фелисия бързо си тръгна.

Мелани, която бе по-скоро възхитена, отколкото уплашена от къщата, нетърпеливо изтича нагоре по стълбите, за да си разопакова багажа. Джини реши да доразгледа сама имението. С всички сили се мъчеше да не изглежда изумена пред слугите, които се чувстваха съвсем като у дома си сред този помпозен лукс. Не ѝ се удаваше лесно, тъй като намираще броя на персонала още по-впечатляващ от мраморния басейн, терасата, тенис кортовете и вътрешната гора. Имаше двама телохранители, които постоянно обикаляха къщата и двора, двама готвачи, две прислужнички, градинар и отговорник по поддръжката, който в момента оправяше помпата на басейна.

Тя спря в кухнята да погледа как готвачите приготвят вечерята. Когато предложи да им помогне, те изглежда се смутиха и промърмориха нещо на развален английски. Джини разбра, че бе направила грешка и бързо излезе от кухнята.

Тръгна безцелно в хладната сянка на покритата тераса. Кобалтовосинята вода, която лениво се разбиваше в златистия бряг, я изпълни с възхищение. След известно време гледката възвърна спокойствието ѝ и тя се отпусна сред меките възглавници на бежовия диван. Упоена от солената миризма на морския вятър и шума на приборя, Джини заспа. Слънцето прежуряше и някой прекоси на пръсти керамичния под на терасата, покри я със светло вълнено одеялце и свали сенника, за не я смущава светлината на залязващата слънце.

Когато се събуди след малко повече от час огнено почервеното слънце бе надвиснало над хоризонта. Водата бе с цвят на пламък. Виждаха се няколко сърфисти, а облечен в син бански костюм мъж тичаше по брега. Чу се радостен вик и тя позна гласа на Мелани. Видя я да плонжира на горещия пясък, за да хване летящата чиния, хвърлена от Гордън. Бащата и дъщерята изглеждаха така привързани един към друг! Беше трудно да се повярва, че едва се познаваха. В този момент Джини бе почти благодарна на Гордън задето я принуди да доведе Мелани в Калифорния. Толкова дълго бе лишена от баща...

После си спомни всичките си съмнения и лицето ѝ посърна.

Тя стана и се доближи до парапета, откъдето можеше да ги вижда по-добре. Гордън вдигна поглед и се втренчи в неподвижната ѝ фигура. Залязващото слънце придаваше на косата ѝ яркочервен блясък. Летящата чиния изсвистя покрай него, но той не я забеляза. Виждаше единствено нея.

Беше така поразяващо привлекателен, че Джини също не можеше да откъсне поглед от него. Късите му панталони откриваха стегнатите мускули на мощните му бедра. Беше без риза. Очите ѝ се спряха на широките му загорели рамене. Косата му бе още мокра, тъй като малко преди това бе карал сърф. Краката му бяха боси. Приличаше на баща, който се чувства прекрасно заедно с дъщеря си.

В очите му припламна някакво диво чувство, преди Гордън бързо да го прикрие с хладното изражение, с което бе си тръгнал от Хюстън. Привлекателното му лице изведнъж се изопна. Черните му очи я изгаряха. Тя се скова и понечи да влезе в къщата, но гласът му я спря.

— Джини, не се прибирай! Ела долу при нас... — тонът му бе преднамерено хладен. — Стълбите към брега са ей там!

Сърцето ѝ лудо заби. Защо не я оставеше на спокойствие?

— Нещо не съм във форма да тичам след летящата чиния...

— Тогава аз ще тичам — каза той и пъкна стиснатите си юмруци в джобовете. — Просто слез долу, за да те поздравя с пристигането ти в Калифорния.

Джини все още се колебаеше. Пронизващият му поглед я лиши от малкото смелост, която ѝ беше останала. Тя усети, че Мелани я наблюдава. Неохотно се отправи към стълбите. Едва ли би било учтиво да отхвърли такава обикновена молба. Застана пред тях — мъжът, когото обичаше, и тяхната дъщеря. Никога не бе изпадала в по-

затруднено положение. Пламъкът в очите му бе почти изчезнал и тя изпита облекчение.

— Съжалявам, че не можах да дойда на летището — продължи Гордън нежно. — Не те обвинявам, че си ядосана.

— Не съм ядосана.

— Тогава не те обвинявам, каквото и да изпитваш.

Той пристъпи към нея и взе ръката ѝ в топлата си длан. Макар да не го гледаше, близостта му я опияняваше, защото така силно бе копняла за него през изминалите две седмици.

— Всичко е наред. Мелани и аз разбрахме защо не си дошъл на летището — промърмори Джини като се опита да освободи ръката си.

Гордън я стисна по-здраво.

— Не, не е наред. Това е непростимо! — устните му се свиха от гняв, който не беше насочен към нея. — И за да поправя грешката си, искам да ви заведа на вечеря.

— Но готвачите ти вече приготвят чудесна вечеря!

— Идеята беше на Фелисия, не моя — отвърна той мрачно. — Тази вечер е наша и не искам тя да я направлява.

— Нямам нищо против да остана вкъщи, Гордън.

— Да, но аз имам!

Очите им се срещнаха — неговите топли и дълбоки, нейните неспокойни и несигурни. Мелани се бе отдалечила и чертаеше с някаква пръчка по пясъка, привидно незаинтересована от разговора на родителите си, но Джини знаеше, че просто иска да ги остави насаме.

— Сигурно всичко това ти изглежда странно — започна Гордън и посочи към имението, — но като мине малко време...

— Казах ти, че не мога да давам обещания, Гордън.

— Добре... — лицето му отново стана мрачно и тя съжали за острите си думи. — Започнах да се питам дали постъпих правилно, като избрах музиката — неочаквано каза той. — Загубих теб... и Мелани. Знаем, че смятат музикантите за диви и непостоянни, но аз не се вметвам в тези определения. Просто предавам чувствата си чрез музиката. Трябва да докосна душите на хората, иначе те няма да харесват музиката ми. И никога не съм направил нещо, на сцената или извън нея, от което да се срамувам.

— Не е необходимо да се оправдаваш пред мен, Гордън.

— А защо на мен ми се струва, че трябва?

— Предполагам, че вината е моя...

— Ако можеше само да повярваш в мен като в човек, вместо да виждаш образ, който изобщо не прилича на мен — в гласа му прозвуча неизмерима тъга. — Понякога ми се иска да съм адвокат в Остин или Пенсилвания. Може би вече щяхме да имаме три или четири деца.

— И ти винаги щеше да изпитваш чувството, че нещо в живота ти липсва — довърши Джини с въздишка.

— И сега се чувствах така без теб...

Устните му докоснаха меките ѝ кестеняви къдрици.

— Недей — прошепна тя. — Не тук...

— Не се срамувам от чувствата си към теб — възрази Гордън. — Защо трябва ти да се срамуваш? — той обви ръка около тънката ѝ шия и обърна лицето ѝ към себе си. Дъхът ѝ спря, когато се взря в очите ѝ. Устните му се впиха в нейните. Ръката му, обвита около кръста ѝ, я притисна силно към тялото му. — Защо си толкова красива? — попита той нежно. — И така твърдо решена да отхвърлиш всичко, което може да ни направи и двамата щастливи?

Устните му отново потърсиха нейните и тя потрепери, усетила силата на желанието му. Ръцете му я галеха. Джини почувства силните удари на сърцето му, бронзовата твърдост на гърдите му, притиснати в нейните. Целувката му бе силна и страстна и възпламени вътрешния огън, който бавно се разля по вените ѝ. Устните му имаха приятен солен вкус от плуването в океана. Най-послед той откъсна устни от нейните.

— От две седмици мечтая за този момент „Добре дошла в Калифорния“, Джини — дрезгаво прошепна Гордън.

Думите му изведнъж я отрезвиха. Тя си припомни къде се намират и се опита да го отблъсне.

— Мисля, че е по-добре да престанем — каза Джини задъхано.

— Засега — съгласи се той с усмивка и я пусна. Очите му проблясваха. — Но по-късно...

Вечерта я заведе в хотел „Бевърли Хилс“, а тя се опитваше да не показва смайването си от прочутата сграда в зелено и розово, разположена сред дванайсет акра градина, изящно оформена и засадена с пищни дървета и тучна зеленина. Разходиха се, хванати за

ръце, по криволичещите пътеки, очертани с гигантски палми и потънали в гъста зеленина декоративни дървета. Нощта бе ясна и черното небе бе обсипано със звезди. Мелани бе настояла да остане в Малибу и Джини подозираше, че дъщеря ѝ се надяваше двамата да прекарат една романтична вечер. После изпиха по един коктейл в известния бар „Поло“. Посетителите извърнаха глави към тях, когато влязоха.

— Правиш страхотно впечатление още през първата си вечер извън града — пошегува се Гордън.

— Ти си този, който прави впечатление! Едва ли някой се интересува от мен.

— Грешеш... — тъмните му очи бавно я огледаха. — Аз се интересувам!

Джини бе облечена в блестяща бяла рокля с голи рамене, съблазнително очертаваща гърдите ѝ.

— Дръж се прилично!

— Трябваше да облечеш нещо... по-подходящо за учителка, щом не искаш да ти обръщам внимание — отвърна той.

— Ще го имам предвид за в бъдеще.

— Моля те, недей!

Негови приятели ги поздравиха и Гордън я представи като своя съпруга, без да обръща внимание на смущението ѝ.

Когато останаха сами, тя го смъмри:

— Гордън, ти представяш неточно нашите отношения!

— Не, любов моя! Ние бяхме женени и много скоро отново ще бъдем. Ти си единствената съпруга, която искам да имам — той здраво стисна ръката ѝ под масата.

По-късно вечеряха в ресторанта на хотела в малкия салон. Стените бяха в розово и кораловочервено, украсени със злато, кована мед и изящна дърворезба. Когато известен филмов актьор ги покани да се присъединят към него за вечеря, Гордън учтиво отказа.

— Надявам се, че нямаш нищо против, задето отхвърлих предложението на Майкъл — прошепна заговорнически той, — но искам да съм само с теб...

Дали наистина това бе причината или Гордън се страхуваше, че тя няма да се впише сред такива известни хора?

Той бе много внимателен, а храната беше прекрасна и така великолепно сервирана, че Джини скоро забрави съмненията си. След вечеря се разходиха покрай брега. Мощното му мазерати ръмжеше по завоите със скорост, която караше кръвта ѝ да пламти от възбуда. Скоро оставиха блещукащите светлини на града зад себе си. Кипящите вълни на океана заливаха вдадените дълбоко навътре носове. Тя почувства вятъра в косата си. Отметна глава назад и, облегната на кожената седалка, се загледа в тъмното нощно небе, изпъстрено с ярки звезди и огромна луна. Вдиша свежия въздух.

Чувстваше се невероятно млада. Или може би приятното замайване от виното, което бе изпила, я караше да се чувства като че ли плува в сън, където изминалите години не съществуваха?

Гордън изостави пътя и тръгна по един от многобройните носове, осеяли брега. Спря колата и я взе в обятията си. Огромните вълни се разбиваха в пясъка.

— Цяла вечер мечтах за този момент — прошепна той.

Тръпки преминаха по тялото ѝ. Джини също го бе желала през цялата вечер. Устните му потърсиха нейните с жадна страст. Най-после, останали без дъх, те се отдръпнаха, като сърцето ѝ се разкъсваше от болезненото противоречие на чувствата ѝ.

— О, Гордън, бих дала всичко, за да бъда жената, от която имаш нужда!

— Но ти си точно жената, от която имам нужда!

— Би трябвало да бъда по-обаятелна.

— Нямах представа колко ми е неприятно да го чуя! Никога не се променяй, Джини. Не губи свежестта си, невинността си. Ти си изключителна по свой собствен начин. Твърде много хора се страхуват да бъдат самите себе си.

— Аз също.

— Не би трябвало. Нима изглеждам по-различен от мъжа, за когото се ожени в Остин?

— Имаш предвид, без да вземам под внимание славата ти, богатството, колата мазерати и малкия дворец в Малибу?

— Знаеш какво имам предвид, Джини... — тя поклати изненадано глава, осъзнала, че това бе истина. Въпреки славата и богатството, той не бе изгубил себе си. — Аз съм същият онзи мъж и все още желая същата жена. Защо е толкова трудно да го повярваш?

— Просто ми е трудно.

— Опитай, Джини, моля те!

Тя погледна към проблясващия на лунната светлина черен океан. Би било нечестно да обещае нещо, което чувстваше, че едва ли би могла да изпълни. Колкото и да искаше да му достави удоволствие, не можеше да му позволи да я принуди.

Той я пусна и Джини усети неудовлетворението му, когато мълчаливо запали колата. Въпреки че караше бързо, сякаш измина цяла: вечност, докато стигнаха до къщата в Малибу. Гордън паркира в гаража между бялата лимузина и джипа.

— Защо ти е джип, Гордън? — не можа да се стърпи тя. — Изглежда някак не на място.

— Не можеш да бъдеш истински жител на Малибу, ако нямаш джип.

Той я поведе през къщата.

— Наистина, Гордън, не е ли тази стая малко голяма, дори за звезда като теб? Имам чувството, че съм в джунглата.

Погледът му обходи поразителния хол. Струваше му се, че го вижда за пръв път. Преливаше от високи дървета, храсти и цветя. Вградената мраморна камина, полукръглият диван, разположен пред нея и огромният стъклен таван вероятно я бяха поразили с прекалената си претенциозност.

— Фелисия настоя да има дървета — забеляза той сухо. — Освежавали въздуха.

— Звучи съвсем по калифорнийски!

— Ако обзавеждането не ти харесва, можеш да го промениш както искаш.

— Аз... не съм и помисляла да го променям. Не разбирам нищо от обзавеждане.

Гордън я прегърна.

— Тогава наеми някого, който разбира! Ако това ще ти достави удоволствие, направи го!

— Не бих могла да похарча толкова пари.

— Защо не, щом аз настоявам?

— Ще бъдат хвърлени на вятъра.

— Не, ако успееш да превърнеш този пищен дворец в истински дом.

Джини бе изненадана от топлината и нежността, изписани по лицето му. Не знаеше какво да отговори.

— Няма да променя нищо — каза най-после.

— Грещиш. Ти вече промени всичко!

— Имах предвид къщата — възрази тя.

— А аз имах предвид моя живот!

Сподавеният му смях беше мек и обезоръжаващ.

Той я притегли към себе си.

— Какво правиш?

— Мисля, че е очевидно. Господарят на къщата възнамерява да съблазни господарката.

— Ами ако тя каже „не“?

— Няма...

— Откъде си толкова сигурен?

— Познавам я...

Гордън мълчаливо я понесе и я остави на земята едва когато стигнаха до луксозната спалня с панорамна гледка към океана и прекрасна камина. Джини се втренчи в огромното легло и огледалните врати на отсрещната стена, които водеха към обширна стая, гардероб, цялата в огледала. Знаеше, че зад тези врати луксът ставаше все повече и повече. Имаше сауна, солариум, басейн с минерална вода, гимнастически салон и музикално студио с голям концертен роял.

Той се приближи до стереоуредбата и пусна грамофона. Нежни звуци на пиано изпълниха стаята. Погледите им се срещнаха. Черните му очи бяха дълбоки и блестящи.

— Дебюси! — прошепна тя.

— Любимият ти композитор...

Той съблече самото си и го хвърли на кожения фотьойл.

— Значи помниш — успя едва чуто да произнесе Джини. Беше необикновено поласкана, но твърдо решена да не му го покаже.

Захвърленото сако бе последвано от ризата му.

— Помня всичко за теб, скъпа. Когато си събра багажа и ме напусна, ти взе душата ми — в гласа му се усещаше нещо диво. Гордън прекоси стаята и спря до нея.

— Изглежда доста добре си се оправял и без нея...

— Какво знаеш ти за това, как съм се оправял? Решила си да си затваряш очите за истината. Виждаш само славата и богатството ми.

Виждаш къщата, но не виждаш мен. Аз съм човек, Джини. Имам нужда от теб.

— Така ли, Гордън? За какво точно съм ти необходима?

Въпросът ѝ го разгневи. Черни пламъци избухнаха в очите му. Лицето му пребледня, докато напразно се бореше да овладее гнева си. Притегли я към себе си с рязко движение. Ръцете му я обгърнаха и силно я притиснаха.

— Винаги удряш по слабото място, нали? Да, искам да те любя. Нима е престъпление? Живях без теб тринайсет години.

— Без мен, да, но не и без секс.

Болка и ревност я накараха да изрече тези думи — ревност заради всичките красиви жени, които си представяше, че бе притежавал през годините. Собствената ѝ несигурност и огромната му слава ѝ пречеа да му повярва.

Пръстите му се плъзнаха по раменете ѝ.

— Да, права си — призна той уморено. — Нямам намерение да те лъжа, Джини. Никога не съм те лъгал. Но нито една жена не притежава твоето излъчване. Между нас съществува магия. Винаги е съществувала. Знам, че ти също я усещаш.

Джини се загледа в загорялото му лице, в покоряващите тъмни очи и забрави за славата и парите му. Пред нея стоеше Гордън, мъжът, нейният съпруг и той я желаше толкова силно, колкото и тя него.

Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, погалиха гърдите ѝ, спуснаха се надолу към талията, към бедрата. Нежният му допир я разтърси. Гордън я притегли плътно към себе си и устните му се впиха в нейните в дълга, властна целувка. Той изпиваше устните ѝ, изискваше пълно отдаване. Беше решен да я покори, да я накара да почувства опасната пулсираща страст, която го държеше в робство.

Джини отвърщаше на огнените му ласки с всяка фибра на тялото си. Чувстваше се безжизнена, бездиханна, усещаше единствено изгарящите му необуздани целувки. Желанието се разля по вените ѝ на силни опияняващи вълни.

Звучите на пианото преминаха в кресчендо, когато Гордън я вдигна на ръце и я понесе към леглото, обвито в мека кадифена тъмнина. Само лунната светлина проблясваше в разбиващите се вълни, които обливаха с бяла пяна черните скали, звучеше всепоглъщащата

романтична музика и се долавяше нежното докосване на изгарящи от страст тела.

Той разкопча роклята ѝ и след секунди я хвърли на килима. Бавно се наведе над нея и тя почувства как пламналото му тяло изпепелява костите ѝ. Устните му се впиха в нейните в дълга страстна целувка. Притисна я силно и зарови лице в косата ѝ. Чу дълбокият му дрезгав глас:

— Обичам те, скъпа моя Джини. Обичам те. Какво да направя, за да те убедя?

Джини леко изстена от удоволствие, когато топлите му, търсеци устни се плъзнаха по гърдите ѝ, надолу към корема ѝ и още по-надолу, за да вкусят женствеността ѝ. Усети брадясалите му бузи по нежната кожа на бедрата си, устните му я галеха с още по-дълбока интимност и плам. Кръвта ѝ се превърна в огнена жарава, ударите на сърцето ѝ звучаха в ушите ѝ. Влажните му целувки я запратиха в бесен водовъртеж от чувства.

— О, Гордън! — прошепна тя.

Той се усмихна тържествуващо и устните му отново се впиха в нейните. Езикът му нежно ги разтвори и проникна вътре, опипващ, обещаващ. Джини отвърщаше нетърпеливо, галеше раменете му, извиваше тялото си под неговото. Страстният ѝ отклик го влудяваше. Ароматът ѝ — сладък като цветя, свеж от невинността ѝ и все пак примесен с възбуждащото благоухание на женствеността ѝ, изостряше желанието му. Кръвта му кипеше.

Тръпнещите му ръце нежно преминаха по бедрата ѝ и той проникна ѝ нея. Тази нощ бе като никоя друга в живота им. Тя беше напълно негова, както бе мечтал и копнял. Беше необузdana, дива, страстна. Докосваше го с устни, с ръце, с език. Изследваше всяко кътче от тялото му.

Гордън я любеше отново и отново, сякаш да се увери, че го желае, че най-после наистина е негова.

Тази нощ Джини го обичаше безнадеждно, сляпо, когато отново и отново той разбуждаше тялото ѝ, за да му дари безгранична наслада. После, когато лежеше в прегръдките му, щеше да му каже колко необятна бе любовта ѝ към него, ако беше попитал. Но Гордън не попита. Точно преди да заспи в обятията му, тя си обеща, че ще му каже на сутринта. Ала на сутринта той си беше отишъл.

ОСМА ГЛАВА

Когато се събуди, ярки слънчеви лъчи обливаха просторната спалня на Гордън. Джини замаяно се надигна. Океанът бе бляскаво разтопено сребро.

Претърколи се върху бежовите копринени чаршафи и сънено се протегна към Гордън, закопняла да се свие в топлата му прегръдка, но него го нямаше. Смачканата му възглавница бе единственото доказателство, че бе лежал до нея.

Спомените от изминалата нощ нахлуха в съзнанието ѝ. Нима необузданото създание, което така страстно бе любило Гордън, наистина бе тя? Припомни си как я обгръщаха силните му ръце, как я изгаряха горещите му целувки, как непреодолимо и страстно я желаше. Джини бе изпитала дива наслада. А сега я изпълваше спокойствие и чувство на удовлетвореност. Може би между тях наистина съществуваше нещо необикновено, което не бе намерил у никоя друга жена...

Тя стана от леглото странно замаяна и усети радостно вълнение при мисълта, че ще слезе долу и ще го намери. Как копнееше да прекара деня с него! Самотата на изминалите години бе изчезнала. Вместо нея я очакваше един свят, изпълнен с опияняващи обещания. Влезе в банята и напълни мраморната вана с гореща вода. Докато се къпеше, бавно си припомни събитията от изминалата нощ — най-прекрасната вечеря в живота ѝ, разходката им с великолепната му кола по осветения от лунната светлина бряг и най-последно неизмеримата наслада, която бе изпитала в обятията му.

Джини изживя отново всяка секунда, всяко докосване, всеки поглед, всеки звук. Тя се потопи по-дълбоко в разпенената вода и се усмихна щастливо, припомнила си дрезгавите му стонове, когато устните и езикът ѝ оставяха гореща дيريا от коляното му, нагоре между бедрата му.

Облече се и изтича надолу по стълбите, за да го потърси. Нямаше го в хола, нямаше го и на терасата. Брегът долу бе пуст. Очевидно

часът бе твърде ранен за Малибу. Чу звук от порцелан в трапезарията и отвори вратата. Сърцето ѝ биеше развълнувано.

— Гордън?

— Вече излезе, скъпа — достигна до нея хладният сдържан глас, който я изплаши повече от всякога.

Джини направи опит да прикрие горчивото си разочарование, когато очите ѝ срещнаха твърдия проблясващ поглед на Фелисия — безупречно красива както винаги. Буйната ѝ руса коса се разливаше по раменете ѝ, елегантният костюм от млечнобяла коприна прилепваше плътно към стройното ѝ тяло. Дългите ѝ нокти тази сутрин бяха бледорозови. Джини, която веднага се почувства неловко заради черните си памучни панталони и бяла тениска, нямаше представа, че изтерзаният ѝ вид неимоверно много раздразни Фелисия.

— Добро утро, Джини — промърмори тя с лека ирония. — Искаш ли кафе, скъпа? Много е хубаво. Накарах Коул да го направи точно както го обичаме Гордън и аз.

Джини се втренчи в златисторусата си съперница, която, правейки се на домакиня, се чувстваше много по-свободно от нея в къщата на Гордън, както и в живота му. Къде беше той всъщност? Защо бе излязъл, без дори да ѝ каже довиждане, сякаш изминалата нощ бе за него нещо съвсем обикновено? И защо Фелисия се разпореждаше така свободно в дома му?

Джини се строполи на най-близкия стол и вцепенено загледа как Фелисия наля чаша димящо кафе и ѝ го подаде.

— Мисля, че трябва да поговорим — заяви Фелисия с кадифен глас, който прозвуча заплашително.

— За какво?

— За Гордън.

— Едва ли е много разумно — прошепна Джини нерешително.

— Аз смятам, че се налага — отвърна Фелисия. Държеше се така, сякаш отдавна бе свикнала да прави точно каквото ѝ е приятно. — Виждаш ли, Джини, и двете държим на него, всяка по свой собствен начин.

Всичко започваше да придобива ужасен смисъл. Явно с Фелисия бе сериозната му връзка, за която ѝ бе споменал в Хюстън.

Джини изумена се втренчи в нея. Това разтърсващо откритие бе шок и все пак по някакъв необясним начин тя го бе подозирала. Само

че бе очаквала жената да бъде по-нежна, по-млада и по-малко самоуверена от Фелисия.

Макар че Джини не знаеше почти никакви подробности за кариерата на Гордън, известно ѝ бе, че Фелисия бе негов импресарио и той не би я задържал толкова много години, ако не разбираше от работата си. Във вестниците не се бе появил никакъв намек за романтична връзка между тях и това можеше да означава само едно — той държеше на нея много повече, отколкото бе държал на която и да е друга жена.

— Значи с теб е имал връзка, преди концерта си в Хюстън? — попита тихо Джини.

— Да. Връзката ни бе изключителна в продължение на една година до... преди две седмици в Хюстън.

— Разбирам.

— Сигурно си мислиш, че съжалявам, че те е намерил — продължи Фелисия внимателно, — и отначало аз наистина съжалявах. Но щом те видях, осъзнах колко неподходяща си във всяко отношение за него. В продължение на тринайсет години той бе влюбен в представата си за теб. Би се оженил за мен много отдавна, ако твоят призрак не заставаше непрекъснато помежду ни. Имаш ли представа колко е трудно да се бориш с призрак? Сто пъти бих предпочела да се сражавам с истинска жена — очите на Фелисия проблясваха изпод дългите ѝ мигли. — Разбираш ли, Джини, за разлика от теб Гордън се е променил. Той не е мъжът, който си познавала в Остин. Сега е звезда и независимо от възраженията му, това поставя към него известни изисквания. Нуждите му стават изключително уникални и сложни. Необходима е необикновена жена, за да му даде онова, от което се нуждае.

— Защо си толкова сигурна, че аз не съм тази жена?

— О, знам, сега той мисли, че има нужда от теб. Каза ми, че всичко между нас е свършено, че винаги е обичал теб. Опитах се да споря с него, но после реших, че е по-добре да дойдеш тук, където ще бъде с теб всеки ден. Съмнявам се, че ще му отнеме много време, докато разбере, че няма да може да възкреси брак, който е бил мъртъв в продължение на тринайсет години... Въпреки съществуването на Мелани. Помисли само какво можеш да направиш ти за него и какво мога да направя аз? Само ще го дърпаш назад.

Потресена от думите ѝ, Джини изведнъж осъзна, че Фелисия бе спряла да говори и я наблюдаваше с хладна надменност. Изглежда очакваше отговор. Но какво можеше да ѝ отговори? Почувствала се в капан, Джини неспокойно огледа разкошната стая. Всичко, което бе казала Фелисия, имаше смисъл. Еуфорията от изминалата нощ бе изчезнала. На нейно място бяха дошли съмненията, с които така упорито се бе борила, и мъката, по-дълбока от когато и да било.

— Аз го обичам — тихо промълви тя.

— Но какво добро ще му донесе тази любов? — попита Фелисия с все същия студен глас. — И сигурна ли си, че това е любов, а не просто егоистичен инстинкт?

— Сигурна съм — отвърна Джини нерешително.

— Странно е, но единствената причина, поради която те желае, е твоята непретенциозност. Всички велики звезди се чувстват несигурни. Дори Гордън. Искат да бъдат обичани заради самите себе си, а не заради блясъка им. Ти си го познавала и си го приемала, когато е бил никой. Именно в това превъзхождаш всички останали жени. Но не е достатъчно, за да го задържи. Той те е надраснал. Ти го знаеш. Аз го зная. Светът го знае. А много скоро и Гордън ще го разбере. Аз ще бъда тук и ще чакам, докато той се събуди! — Фелисия стана и си взе чантата.

Джини също стана, бузите ѝ пламтяха. Трябваше да събере цялото си самообладание, за да не помръдне, докато Фелисия излезе от къщата. Точно тогава телефонът иззвъня. Беше Гордън.

— Добро утро — дочу тя дрезгавия му глас, който я накара да си припомни изминалата нощ, прегръдката му, нежните думи, които ѝ бе шепнал под сребърната лунна светлина.

— Къде си? — нерешително попита тя.

— В студиото. Трябва да уредя последните подробности по албума. С Фелисия не сме се разбрали и тя ми уговорила интервю за реклама на новия ми клип. Ще намериш ли някакъв начин да се забавляваш, докато се върна късно следобед?

— Разбира се — отвърна механично Джини.

— Защо не обиколиш магазините?

След няколко минути затвори. Не спомена за романтичната вечер, която бяха прекарвали заедно, и часовете до завръщането му се изправиха пред нея като огромна празнота. Вдигна отново телефона и

се обади в посредническата агенция в Хюстън, на която бе поръчала да намери наемател за къщата ѝ. Младият женски глас възкликна възторжено:

— Госпожо Кинг, няма да повярвате! Намерих купувач за къщата ви!

— Но аз не искам да я продавам! Съвсем ясно ви обясних, че искам само да я дам под наем за лятото.

— Сигурна ли сте? Преди няколко дни се обади съпругът ви и ми каза непременно да ви съобщя, ако намеря подходящ купувач.

— Съпругът ми?

— Да. Продажбата на имоти тук се осъществява доста трудно. Ако промените мнението си...

— Няма да променя мнението си, независимо какво моят... съпруг ви е накарал да очаквате.

Джини остави слушалката. Неподписаният ѝ договор за следващата учебна година беше в чантата ѝ. Подписа го и после внимателно го върна в плика със залепена пощенска марка. Щеше да го пусне, докато се разхождаха с Мелани.

Двете взеха джипа и тръгнаха да обиколят магазините в Бевърли Хилс. Луксозните магазини по Родео Драйв и булевард Уилшър бяха впечатляващи. Въпреки че сега имаше пари да си купи всичко, тя бе точно толкова уплашена от чифт обувки за три хиляди долара, колкото и от палто от рис за сто хиляди. Загледа се в няколко вратовръзки, всяка по сто долара, но после си спомни, че Гордън мрази вратовръзките. Освен това той имаше гардероби и чекмеджета, пълни с дрехи, а и вече не бе сигурна за вкуса му. Нямаше никакъв смисъл да пазарува и за съвършено обзаведената му къща, тъй като Фелисия отдавна го беше направила. Всеки ексцентричен бутик само затвърждаваше чувството ѝ, че се намира в свят, към който никога нямаше да принадлежи. По едно време се обърна към дъщеря си:

— Искаш ли да отидем да разгледаме Дисниленд?

Мелани веднага се съгласи и когато се насочиха по магистралата към Анахайм, нито една от двете не забеляза кафявия понтиак, който ги следваше още от булевард Уилшър.

След половин час пристигнаха. Щом излязоха от джипа, от спрялата точно зад тях кола на паркинга изтичаха двама мъже и започнаха да правят снимки. По-младият, русокос калифорниец, който

приличаше твърде много на Фелисия, за да го хареса, започна да я бомбардира с въпроси.

— Вярно ли е, че живеете с Гордън Джекс? И че имате незаконна дъщеря?

— Това е лъжа! — извика Джини. После си спомни, че Фелисия и Гордън я бяха предупредили да не говори пред репортери.

— Вярно ли е, че сте заплашили господин Джекс с дело за бащинство, ако не ви позволи да се нанесете в къщата?

Кръвта ѝ кипна. Как можеха да я обвиняват в нещо толкова долно? Въпреки че се опитваше да не им обръща внимание, въпросите им продължаваха да се сипят, докато не я обзе такъв гняв, че се извъртя и сама предприе атака. Беше страшно ядосана.

— За ваше сведение, аз съм бившата съпруга на Гордън Джекс! Разведох се с него преди тринайсет години, защото желях да живея своя собствен живот по свой начин и не съм се нанесла в къщата, за да му искам каквото и да било. Дойдох в Калифорния само защото той ме принуди! — О, Господи, думите ѝ прозвучаха ужасно, а и изобщо не искаше да каже това. Двамата репортери бързо записваха. Едва сега забеляза портативния касетофон и видеокамерата. — Трябва да ви обясня! — извика тя. — Не исках да кажа това...

— Но го казахте, млада госпожо! — прекъсна я русият.

И те хукнаха към колата, докато Джини викаше след тях.

Следобедът в Дисниленд беше истинско мъчение за нея. Двете с Мелани посетиха множество павилиони в най-прочутия в света увеселителен парк, но нищо не можа да трогне Джини. Бе твърде разстроена, задето бе загубила самообладание пред онези репортери. Не бе необходимо дори да изопачават думите ѝ, за да се получи отвратителна клевета по адрес на Гордън. Мелани обаче се чувстваше прекрасно и когато Джини ѝ обясни безпокойството си, тя почти не обърна внимание.

— Татко ще разбере. Двамата бяха просто ужасни!

Когато се върнаха в Малибу, нещата се оказаха много по-сериозни, отколкото си бе представяла. Телевизионният екран във всекидневната гърмеше. Фелисия и Гордън стояха пред него, потънали в мрачно мълчание. Той държеше страница от вестник. Дори от другия

край на стаята Джини прочете заглавието, изписано с огромни букви: „Гордън Джекс отвлича бившата си съпруга и я принуждава да живее с него!“

Тогава се видя и на телевизионния екран. Главата ѝ бе отметната назад, а ръцете ѝ бяха свити в юмруци, докато крещеше към репортерите: „Дойдох в Калифорния само защото Гордън ме принуди!“ Фелисия изключи телевизора.

— Мисля, че видяхме достатъчно!

— Гордън — започна отчаяно Джини, — аз...

Той вдигна поглед и едва тогава я забеляза. Джини копнееше да се втурне към него и да го помоли да ѝ прости, но се сдържа. Забеляза дълбоките скептични бръчки, врязани от двете страни на стиснатите му устни. Гордън сгъна вестника и го хвърли на дивана. Лицето му бе махагонова маска, която скриваше мислите му.

— Изглежда сте прекарали наистина необикновен ден — рече той с дрезгав, но овладян глас. После докосна с устни късите къдрици на Джини, ала целувката му бе хладна и далечна.

— Татко, ходихме в Дисниленд и някакви ужасни мъже досаждаха на мама. Тя страшно се разгневи.

— Да, видях... — Гордън се усмихна на дъщеря си, но не и на Джини.

— Ще изляза да се поразходя по брега — каза бързо Мелани.

Той кимна одобрително и тримата проследиха с погледи момичето, докато излезе в зловещо мълчание.

— Гордън, Джини не можеше да ти нанесе по-голяма вреда, дори ако съзнателно се беше опитала — подзе Фелисия.

— Извинявай, Гордън? — успя да произнесе Джини. — Никога не съм...

— Стореното — сторено — прекъсна я той. — Не се тревожи. Ще се забрави. Всеки може да сгреши.

— Гордън — намеси се Фелисия, — не мога да разбера как можеш да бъдеш толкова спокоен!

— Защото имам теб, скъпа Фелисия! — В тона му имаше като че ли лека ирония. — Сигурен съм, че ще измислиш начин да го превърнеш в предимство за нас.

— Може би ще трябва да дадеш интервю, поне този път, Гордън. Джини също би могла да говори пред репортерите.

— Не! — извика Джини. Само че защо бе толкова против тази идея тя самата не знаеше. Може би защото бе на Фелисия. Или по-скоро защото не искаше животът ѝ да става обществено достойние и повод за клюки. — Смятам да се придържам към съвета, който първоначално ми даде. Нямам намерение повече да говоря пред журналисти!

— Дори за да помогнеш на Гордън? — попита Фелисия с фалшива приветливост.

— Мисля, че нови мои изявления пред пресата няма да му помогнат особено — отвърна Джини.

Тя усети как погледът на Гордън сякаш я разрязва на лентички. Той явно едва се сдържаше да не избухне. Беше готова да се отбранява, макар да знаеше, че има пълно право да е разгневен. Така и не разбра какво би казал или направил, защото неотложно позвъняване от Лондон го накара да отиде в кабинета си.

— Предупредих те, че не си подходяща за съпруга на звезда — каза меко Фелисия.

— Отдавна съм се научила да не вярвам на всичко, което говорят враговете ми, Фелисия — отвърна Джини, учудена от собствената си откровеност. — Кажи на Гордън, че съм тръгнала към брега да търся Мелани, ако все още си тук, когато свърши разговора си.

— О, ще бъда тук!

— Дори и за минутка не съм се съмнявала!

Мелани не се виждаше никъде. Джини реши да се поразходи и да я потърси. Едва бе изминала стотина метра, когато от балкона на съседната къща някакъв мъж несприлюдено ѝ махна за поздрав. Бе се подпрял на перилата и се усмихваше. Доброжелателството му ѝ допадна. Може би трябваше да се приближи и да се представи. Ако не се опиташе да си намери приятели, винаги щеше да се чувства самотна.

Тя бавно изкачи дървените стъпала, които водеха от плажа до балкона му. Не забеляза, че тясното му загоряло лице изглеждаше смутено. Не знаеше, че бе нарушила едно от негласните правила на Малибу — бе дошла в къщата му неканена. Той само я бе поздравил. Мъжът неловко се втренчи в нея, сякаш се чудеше какво иска от него.

— Здравейте — протегна ръка Джини. — Аз съм Джини Джекс, вашата съседка.

Шокът и неодобрението бавно изчезнаха от лицето му, когато видя искрените ѝ златистокафяви очи.

— Аз съм Джеймс Сторм... — топлата му ръка пое нейната и я задържа.

— Звучи ми познато.

— Би трябвало — отвърна той сухо и пусна ръката ѝ.

Тя бързо го огледа. Беше висок, слаб, с буйна руса коса. С тясното си загоряло лице изглеждаше грозен и въпреки това необикновено привлекателен. Беше почти сигурна, че никога не го бе гледала във филм.

— Не сте кинозвезда, нали?

— Пази Боже, не! — разсмя се Джеймс Сторм.

— Май пак казах нещо нередно! Сигурно сте ужасно известен...

— Да, така е.

— Досетих се! — той отново я хвана за ръката и я настани удобно в един стол. — Продължавам да правя тези ужасни грешки — въздъхна Джини.

— Видях ви по телевизията преди минута — забеляза съчувствено Джеймс Сторм.

— Идеше ми да умра...

— Не се тревожете. Истината понякога влива свежа нотка в живота.

— Изобщо не исках да кажа това!

— Нормално. Репортерите винаги преиначават нещата.

Двамата започнаха да разговарят с една мигновена непринуденост, която ги изненада и която понякога липсва, дори дълготрайни приятелства. Джини си изля сърцето, а той любезно я изслуша.

— Значи ти си Джини от нашумялата песен на Гордън?

— Да.

— Сега разбирам защо той така и не можа да намери тук жена, която да му хареса.

— Аз съм твърде обикновен за света на шоубизнеса.

— Не бих казал. Доста си хубава. И имаш собствен стил.

Комплиментът му ѝ достави удоволствие.

— Четох, че в живота му имало много жени през изминалите години.

— Още няколко сблъсъци с пресата като днешния и ще научиш, че не трябва да вярваш на всичко, което четеш във вестниците. Познавам Гордън от дълго време, той не излиза много. Музиката е неговата любовница.

— Продължавам да се питам дали някога ще свикна с този начин на живот... — тя отново се зачуди защо разговаря с този мъж, но по някаква неясна причина се чувстваше добре с него.

— Може би не трябва да се тревожиш толкова. Просто прави каквото ти харесва.

— Бях учителка в Хюстън, но ако остана с Гордън...

— Ако?

— Обещах му само за лятото. Ако остана, няма да мога да преподавам, а това е единственото, което умея. Чувствам се съвсем обърквана без работата си. Не знам какво да правя със себе си. Той е достатъчно богат, за да не се налага да работя и все пак трябва да правя нещо.

— Може би трябва да погледнеш на този факт като на уникална възможност. Сега можеш да правиш или да бъдеш каквото поискаш.

— Но какво?

Ти трябва да решиш. О, Господи! Гордън не изглежда твърде възхитен, че си тук с мен. Може да те изненадам, Джини, но никога не съм знаел, че е способен да ревнува!

Джеймс сподавено се разсмя, когато Гордън, прескачайки по три стъпала наведнъж, се озова при тях.

— Ето къде си била! — каза укорително той. После се усмихна пресилено: — Здравей, Сторм!

— Хубава вечер — отвърна приветливо Джеймс.

— Двамата изглежда й се наслаждавахте — подхвърли Гордън.

— О, да! — отвърна Джеймс.

— Джини, търсих те навсякъде! — намръщи се Гордън. — Родителите ми са дошли и искат да те видят.

— Казах на Фелисия да ти предаде къде ще бъда... — Джини едва успя набързо да се сбoguва с Джеймс, преди Гордън да я поведе към стълбите.

— Но не бе споменала нищо за задушевен разговор с Джеймс Сторм на балкона му — изръмжа той.

— Ревнуваш ли? — попита тя с преднамерена безгрижност.

Гордън спря и я взе в обятията си.

— По дяволите! Да не би да си отишла у Сторм само за да ме накараш да ревнувам?

— Разбира се, че не! Той беше просто приятелски настроен...

— Просто приятелски настроен! Сторм? Най-прочутият женкар в Лос Анджелис! Не ми казвай, че не си го знаела!

— Не знаех нищо за него до тази вечер.

— Джеймс Сторм случайно е един от най-известните режисьори в света. Всяка изгряваща звездичка е готова да продаде душата си, за да проникне в леглото му.

— Не ми се видя разочарован, че не съм изгряваща звездичка с душа за продан.

— Очевидно за бившата съпруга на съседа си е готов да направи изключение.

— Гордън! Той беше много мил...

— Сигурен съм! Как мислиш се чувствам? Първо казваш на света, че съм те принудил да живееш с мен, после те намирам у Джеймс Сторм!

— Гордън, нямаш никаква причина да ревнуваш. И ужасно съжалявам за всичко, което казах на онези репортери...

— Мислиш ли, че ме интересува какво си казала? За мен има значение как се чувстваш.

— Не чувствах онова, което казах — промълви Джини тихо.

— Наистина ли? — прошепна той дрезгаво. Тя се надигна на пръсти и го целуна. Още щом докосна устните му, ръцете му се обвиха около нея. Обзе я зашеметяваща слабост. Диви барабани задумкаха в ушите ѝ. Ръцете ѝ се вкопчиха в раменете, му да потърсят опора. — Казах ли ти, че косата ти ми харесва къса? — дълбокият му глас бе като нежна милувка, докато Гордън отмахваше къдриците, паднали върху лицето ѝ. — По-добре да влезем вътре — простена той, — преди да съм загубил всякакво желание да те показвам на родителите си.

— Да — прошепна Джини и вдиша опияняващия му аромат.

По-късно, когато родителите му си бяха отишли и те бяха в леглото, можеха отново да разговарят насаме. Лежаха един до друг, голите им тела не се докосваха. Ръцете на Гордън бяха кръстосани под главата му.

— Мама и татко бяха очаровани от теб и Мелани...

— Да — отвърна тя виновно.

Тази вечер, открила мигновената топлина и одобрение на родителите му към нея и Мелани, Джини най-после осъзна ужасното престъпление, което бе извършила. Запазила раждането на Мелани в тайна и принуди Гордън да повярва, че е мъртва, в продължение на тринайсет години тя бе лишавала четирима души от съкровище, което беше безценно.

— Бяха по-щастливи от когато и да било...

— Но как могат да ми простят? — попита накрая Джини с треперещ от болка глас.

— Те ти простиха в момента, в който те видяха — продължи той нежно. — Както се случи и с мен. Никой не би могъл по-добре от тях да разбере твоята резервираност към кариерата ми. Знаеш ли, тази вечер за пръв път откакто ме напусна, се почувствах като част от истинско семейство! — тя тъжно се втренчи в тъмнината. Ще бъдат ли наистина някога семейство? Гордън ли беше прав? Или Фелисия, която смяташе, че Джини никога няма да бъде подходящата за него жена? Вече не бе сигурна в нищо. Той извърна лицето ѝ към своето и я принуди да го погледне в очите. — О, Джини! — прошепна Гордън. — Ти ми даде толкова много, като се върна при мен! — Така ли беше наистина? Спомни си гнева му, когато я бе видял по телевизията. Той притисна тялото ѝ към своето. — Обещай ми, че няма отново да ми го отнемеш, като ме напуснеш...

Гордън нежно докосна с устни затворените ѝ очи. Джини се разтопи от милувката му. Те лежаха неподвижно, наслаждавайки се на топлотата и усещането за, взаимност. Сърцето ѝ бясно заби. Преди да успее да му отговори, устните му се впиха в нейните и той я целуна с такава разтърсваща страст, че никой от тях не осъзна, че тя не му даде исканото обещание. Предадоха се на чувствените си желания, прекалено завладяващи, за да могат им устоят.

Докато Гордън спеше, Джини лежеше будна в тъмнината и размишляваше. Като си припомни всички грешки, които продължаваше да прави, и думите на Фелисия, тя разбра, че не бе готова да дава обещания. Чувстваше се по-несигурна от когато и да било.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Двете седмици свършиха. Четиринайсет ноци на неизмерима наслада в сребрилата спалня на Гордън. Четиринайсет дни на глупави грешки от страна на Джини, поне от гледна точка на Фелисия. Защо едва ли не всичко, което правеше, се оказваше погрешно? Например на плажа Джини се сприятели с известни и богати хора точно толкова лесно, както някога си бе намерила приятели сред учителите и учениците в Клиър Лейк. Фелисия хладно я осведоми:

— Нарушаваш уединението на съседите, като им махаш с ръка за поздрав и като им говориш така свободно, Джини. Тук, в Малибу, съществуват неписани правила, които трябва да се спазват. Ще поставиш Гордън в неудобно положение, ако не се придържаш към тях. Тези хора са високопоставени. Те кимат, когато желаят да говорят с теб, в противен случай просто те отминават.

— Нямам желание да се занимавам с такива глупави игри — бе отвърнала Джини. — Самото ми присъствие поставя Гордън в неловко положение. Ще говоря с всеки, когото срещна.

— Те ще ти обърнат гръб и ще те презират.

Но предсказанието ѝ не се сбъдна. След изумително кратко време всички тези високопоставени хора започнаха да се отбиват да разменят по няколко думи с очарователната млада жена, която не искаше от тях нищо друго, освен кратката наслада от приятелски разговор.

Джеймс Сторм, който бе всеизвестен с това, че не обръща внимание на никого на плажа, дори на кинозвездите с оскъдни бански костюми, непрекъснато бе до Джини по време на следобедната ѝ разходка — факт, който дълбоко възмущаваше Гордън. Той се разгневи още повече, когато Джини отказа да развали приятелството си с Джеймс.

— Но той е толкова мил с мен! Довери ми се, Гордън. Какво толкова лошо има да се разхождам от време на време по брега с най-близкия ни съсед?

— Нищо, предполагам, докато се връщаш вкъщи при мен.

Тя се разсмя — тих смях, примесен с желание.

— Глупчо, при кого другиго бих могла да се връщам?

Гордън я целуна и Джеймс бе мигновено забравен в надигащата се мощна вълна от взаимна страст.

Журналистите обсаждаха Джини. Изглеждаха решени да предизвикат ново избухване и когато то не последва, мълчанието ѝ бе използвано срещу нея. Заглавията във вестниците ставаха все по-ужасни. Една статия със снимка на Джини и Джеймс, разхождащи се по плажа, особено разгневи Гордън. Той отминаваше всеки злонамерен намек, който се появеше в пресата, с изключение на онези, засягащи отношенията ѝ с Джеймс Сторм. Фелисия не бе така благосклонна и дори стигна дотам да каже, че Джини се превръща в пречка за кариерата му. Много пъти тя дочуваше Гордън да я защитава пред импресариото си.

Въпреки малките си успехи и смелостта да отстоява себе си, Джини все повече и повече се убеждаваше, че никога няма да се вмести в живота на Гордън. Той отмени турнето си, което бе планирал за следващата пролет, и решението му създаде още по-голямо напрежение.

Фелисия бе вбесена и я обвини, че дори Луи и Улф вече не я обичат, защото Гордън не се интересува така живо от музиката си. Всички били сигурни, че почитателите му ще възнегодуват срещу нея, задето застава между него и музиката му. Джини понасяше ужасните ѝ откровения, защото смяташе, че е по-добре да знае мнението ѝ.

Но дори тя да влияеше пагубно върху кариерата на Гордън, дори да не се бе оказала пищната жена, която всички очакваха да бъде съпругата на една звезда, Мелани разцъфна в Малибу. Имаше вече двама родители, които я обичаха, и достатъчно пари, за да не се чувства несигурна. Гордън прекарваше колкото може повече време с дъщеря си. Дори ѝ помогна в композирането на песен, върху която тя работеше повече от година, и обеща, че ще я запишат заедно. Хората, с които се бе запознала на плажа, бяха повечето семейни и Мелани бързо се сприятели с децата им. Започнаха да я канят на гости. Родителите на Гордън я обсипаха с подаръци. Мелани свикна с новия си живот, макар майка ѝ да не бе сигурна за себе си, че ще успее. И въпреки че бе доволна, Джини чувстваше, че щастието на Мелани ѝ налага още по-

голям натиск. Ставаше ѝ все по-трудно да реши дали да остане с Гордън или да се върне в Тексас през есента.

Един следобед тя се разхождаше с Джеймс по плажа.

— Джини, мислила ли си отново с какво би могла да се занимаваш, ако останеш тук?

— Да, но тази сутрин изпратих подписания си договор в Клиър Лейк — намръщи се Джини.

— Гордън знае ли?

— Все още не. Но мисля, че нещата между нас не могат да потръгнат, Джеймс.

— Гордън изглежда щастлив.

— Старае се.

— Защото те обича.

— Може би защото обича Мелани. Как би могъл да продължи да ме иска, след като всички ме мразят? Смятат, че заставам между него и музиката му. Просто не мога да се приспособя към този начин на живот, Джеймс.

— По дяволите! Та кой може? Измисли си занимание и това вече ще е без значение. Как ще си намериш място, след като дори не се опитваш?

— Има едно нещо — започна тя, — което бих желала да направя. Но нямам никакъв опит. Нямам талант.

Усетил вълнението ѝ, той спря.

— Не се подценявай. За какво става дума?

— Мислих за всички нагледни средства, които трябваше да използвам, докато преподавах. Повечето от тях бяха ужасни. Имах нужда и от много други допълнения към уроците си, но те не бяха достъпни. Може да ти прозвучи доста глупаво, ала как мога да се науча да правя филми, Джеймс? За деца и учители?

Внезапно той избухна в смях.

— Знаех си, че трябваше да бъда по-нелюбезен, когато ти смело се изкачи на терасата ми! Тук си от две седмици и искаш да правиш филми. Джини, не се тревожи повече за приспособяването си. Та ти си като всички нас!

— Говоря сериозно, Джеймс.

— Никога не съм бил по-сериозен, скъпо дете. Имам няколко книги. Познавам също някои хора, които...

Гордън излезе на терасата. Брегът бе почти пуст, но той веднага ги откри. Стомахът му се сви като видя как Джеймс се навежда фамилиарно към Джини. Той бе много раздразнен, че Джини се бе сприятелила именно с Джеймс Сторм. Беше сигурен, че Сторм съвсем не възнамерява да се задоволи с приятелство. Тя се наведе напред и му прошепна нещо. В жеста ѝ имаше задушевност, която разтревожи Гордън. Ръцете му стиснаха перилата и той я извика.

Джини вдигна поглед и щом го видя, лицето ѝ се озари и стана още по-красиво. Гордън преглътна ревността си.

— Джини, нали не си забравила, че Клей и Фона ще дойдат за вечеря?

Джини вече се бе сбогувала с Джеймс и се качваше по стъпалата.

— Не, не съм забравила — промърмори тя.

— Изненадан съм, че си намерила време за разходка.

— Учудващо е за колко много неща може да намери време една жена, когато има две прислужнички и двама готвачи.

— Исках тази вечеря да е по-особена.

— О, сигурна съм, че ще бъде! Коул е изключителен. А видя ли как съм украсила гората ти?

— Клей ми каза, че Фона не приличала на празноглавите кинозвезди, за които е бил женен преди. Ще бъде чудесно, ако двете станете приятелки. Тя също е отскоро тук — преди да продължи, Гордън усети сладостта на устните ѝ върху своите. Засрамена от смелостта си, Джини понечи да се отдалечи, но желанието му към нея, изострено от ревността му, се надигна и той я задържа. — Щом имаш време за Сторм, ще трябва да намериш и за мен — каза дрезгаво, забравил за Клей и Фона. Устните му се плъзнаха по шията ѝ и тя неволно потрепери от изгарящите кожата ѝ целувки.

Фона бе необикновено красива. Дълги, диви, боядисани в черно къдрици обрамчваха идеалното ѝ лице. Имаше тъмни присвити очи, които търсеха Гордън прекалено често, за да може Джини да се чувства добре в нейно присъствие. Когато не говореше за себе си и за амбициите си като актриса, тя изливаше непрестанен поток от холивудски клюки.

Клей бе комедиен актьор с поредица от успешни филми. Беше най-добрият приятел на Гордън, откакто се бе преместил да живее на Западния бряг. Той изглежда нямаше нищо против Фона да говори през цялото време. Гордън бе споменал на Джини, че тя бе четвъртата му жена и че в началния стадий на брака си обикновено е така сляпо влюбен, че отстъпва, пред всяко желание на съпругата си.

Джини разбра, че Фона бе участвала заедно с Клей в един от филмите му. Той се бе влюбил в нея, а тя бе видяла големи предимства в брака с известна кинозвезда, така че двамата избягали във Вегас и се оженили с гръм и трясък. Току-що се бяха върнали от медения си месец, който бяха прекарвали в замъка на Клей в Шотландия. Когато Джини попита Фона за пътешествието, тя ѝ довери:

— На Клей му хареса. Чете сценарии, затворен в стаята си, и медитира в продължение на седмица, а после работи по изграждането на следващата си роля. Що се отнася до мен, едва не умрях от скука. Няма забавления, няма магазини. Не си падам по дъжда.

— Шотландска мъгла, скъпа — нежно я поправи Клей.

— Винаги съм искала да отида в Шотландия — каза Джини замислено. — Но не можех да си позволя да пътешествам.

— Е, струва ми се, че желанието ти ще се изпълни, тъй, като Гордън е взел под наем замък на Клей за шест седмици това лято — подхвърли Фона.

— Какво? — Джини изненадано се втренчи в Гордън.

— О, Господи! Няма ли да те вземе със себе си, скъпа? — в гласа на Фона не се долавяше и следа от съчувствие. Просто клюкарски интерес.

— Разбира се, че ще я взема! — сопна се Гордън. Стана и се премести до Джини... — Щях да ти кажа, Джини. Искам да използвам замък на Клей като декор за новия ми клип.

— Значи ли това, че ще се откажеш от приема, който даваш на Четвърти юли, Гордън? — попита меко Клей.

— Вероятно. Мисля, че на Джини ще ѝ дойде твърде много да организира прием за толкова кратко време, още повече, че ще трябва да заминем на другия ден — отвърна Гордън и обгърна с ръка раменете ѝ.

По-късно, когато вечерята бе свършила и те пиеха питиетата си, Фона се обърна към Джини.

— Ти изобщо не си това, което всички очакват, скъпа. Ти си наистина доста... — за първи път Фона се запъна.

— Разбирам какво имаш предвид — тихо каза Джини.

Тази вечеря я бе накарала отново да почувства, че не бе подходяща за съпруга на Гордън.

— Аз не разбирам! — Гордън бе раздразнен. — Ако смяташ, че искам за съпруга някоя безмозъчна звездичка... — той млъкна навреме, за да не засегне приятеля си, но ако Клей наистина мислеше, че Фона бе по-различна от другите му три грешки, то действително изобщо не разбираше от жени.

Фона подскочи при думата „звездичка“.

— Много звездички имат амбиции да станат сериозни актриси, Гордън. Аз например съм също и певица. Дори съм написала една-две песни, които може би ще те заинтересуват — тя се наведе напред да вземе чашата си, сякаш за да подчертае смисъла на думите си и преднамерено остави гърдите си съблазнително да се покажат от дълбоко изрязаното ѝ деколте. Тъй като бе точно пред Гордън, той едва ли би могъл да избегне изложения на показ пищен бюст. Облегна се назад с пламнало лице.

Изведнъж на Джини ѝ дойде твърде много.

— Извинете ме, моля. Не се чувствам много добре — тя издърпа ръката си, която Гордън разсеяно държеше, и изтича на терасата.

Той я настигна.

На хоризонта проблесна светкавица. Силният вятър вдигаше огромни бели вълни и ги разбиваше в пустия бряг.

— Гордън, няма смисъл — каза Джини през сълзи.

— Какво, скъпа?

— Колкото и да се старая, просто мястото ми не е тук. Фона е готова да скочи, без да се замисли в леглото на най-добрия приятел на мъжа си. Ако смяташ, че бих могла да се сприятеля с такива като нея...

Той се протегна и я взе в обятията си.

— Не искам да се сприятеляваш с нея...

— Но Клей... — започна Джини, ала Гордън нежно я прекъсна:

— Забрави Клей. Фона е негов проблем, не наш.

— Ти каза, че тази вечер е важна!

— Защото той ми беше споменал, че Фона е по-различна. Но тя е дори по-ужасна от предишните му съпруги.

— Не можех да издържам начина, по който те гледаше!

— Фона би гледала така всеки, който според нея би могъл да подпомогне кариерата ѝ. Тази вечер трябваше да ти докаже колко много се нуждае от теб, Джини, а не обратното. По дяволите, ако не останеш с мен ще свърша с Фона в леглото, която има нужда от мен само заради връзките ми!

Джини срещна погледа му и се усмихна.

— Защо не ми каза за Шотландия по-рано? — прошепна тя.

— Искях да съм сигурен, преди да ти го съобщя.

— Кога щеше да стане това?

— Тази вечер, след като завърших уговорката с Клей. Ще са ми необходими около десет дни, за да заснема клипа, и то ако вали всеки ден. А после, мисля, че ще бъде хубаво да бъдем далеч от тази луда къща. Само двамата...

В гласа му имаше нещо топло и обезоръжаващо.

— Фелисия ще бъде ли там? — попита тя. Ръката ѝ потъна в широката му длан.

— Ще дойде от Лондон за един ден, докато снимаме. Двамата с теб ще бъдем сами няколко седмици, Джини. Ще бъде почти като меден месец.

— Нещо като този на Фона и Клей, предполагам?

Той се разсмя и я притисна към себе си.

— Аз не си падам по медитирането!

— А по какво си падаш?

— По теб — отвърна той дрезгаво.

Джини потрепери.

— Гордън, струва ми се, че ще вали... обичам да се разхождам в дъжда. Искаш ли да слезем до брега?

Той нежно вдигна ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Ще вляза да предупредя Клей — прошепна той. — И ще взема два дъждобрана.

След няколко минути се върна с дъждобраните и двамата слязоха по стъпалата към брега. Водата стигаше почти до къщите. Духаше свеж вятър и паяжини от светкавици бясно раздираха тъмните облаци. Изтреця гръм.

Те изтичаха надолу по брега. Изведнъж заваля неочаквано силно с големи тежки капки и Гордън дръпна Джини под стряхата на къщата.

Останаха там, загледани в разбиващите се в брега огромни вълни. Тя потрепери и той я прегърна.

— Студено ли ти е? Може би идеята не беше много добра.

Джини почувства приятна топлина, сякаш стоеше до буен огън.

— Мисля, че идеята бе много добра! — отвърна с весел, леко задъхан глас. Погледна го през полузатворените си клепачи и сърцето ѝ бясно заби, когато видя копнежа в очите му. — Целуни ме — прошепна тя. Погледът ѝ бе прикован в лицето му. Пълните ѝ устни се разтвориха съблазнително.

Гордън я притисна към себе си и устните му се впиха в нейните. Целувката му възпламени нажежената до бяло жаравана на желанието ѝ. Ръцете ѝ се обвиха около врата му с необузdana страст.

— О, Гордън! — как би могла да живее без него отново? Неговото желание бе също толкова силно. Чувстваше как меките очертания на тялото ѝ се притискат в стегнатите му мускули. — Ако само нещата помежду ни се оправеха... Бих била толкова щастлива!

Той отмахна мокрите къдрици от лицето ѝ.

— Всичко ще се оправи. Само престани да се бориш срещу себе си и срещу мен.

— Сега не се боря срещу теб...

Гордън я целуна отново и устните му сякаш оставиха огнени отпечатащи върху кожата ѝ. За един безкраен миг те забравиха за развилнялата се буря. Усещаха единствено взаимното си присъствие. Вятърът задуха с нова сила. Проблесна светкавица и обагри океана в бяло.

— Мисля, че е по-добре да се връщаме вкъщи — неохотно призна той. Сграбчи ръката ѝ и двамата нетърпеливо затичаха. Дъждът се превърна в порой. Докато се изкачат по стъпалата, и двамата станаха вир-вода.

Влетяха със смях в спалнята. Гордън влезе в банята да донесе хавлии. Джини излезе в солариума да наблюдава бурята от закритата тераса. Ръцете ѝ се плъзнаха дълбоко в джобовете на дъждобрана. В десния джоб пръстите ѝ напипаха парче тънък плат. Изпълнена с любопитство, тя го извади и го разгъна. Беше изящна, фина носна кърпичка. Името Фелисия бе красиво избродирано в центъра на белия квадрат.

Не много отдавна тя явно бе използвала дъждобрана на Гордън. Дали се бяха разхождали заедно в дъжда по брега? Дали се бяха върнали и се бяха любили?

Джини забрави за студа. Радостта ѝ се бе стопила. Бе изчезнало и вълнението ѝ от дивата буря. Дали и тя не беше просто поредната бройка в дългата върволица от жени — с тази разлика, че някога бе омъжена за него и му бе родила дете? Вцепенена пъкна кърпичката в джоба и съблече дъждобрана.

Гордън се върна в спалнята. Сърцето ѝ бясно заби, когато бавно пристъпи към нея. Мъжественото му излъчване бе поразително. Мисълта за него и Фелисия ѝ причини силна болка. Той започна да разтрива косата ѝ с хавлията, докато мокрите къдрици почти изсъхнаха. Джини стоеше като замаяна.

— Нещо пак не е наред — каза тихо.

Тя се опита да се отдръпне от него.

— Бих искала да остана сама.

Пръстите му се впиха в рамото ѝ.

— Искаш да останеш сама? Извинявай, но кога ще престанеш да се мяташ между топло и студено? Всеки път, когато се държиш така, мисля, че имаш намерение да ме напуснеш и ме обзема ужас, че ще те загубя отново. По дяволите, Джини, поне веднъж ми кажи какво не е наред!

— Намерих кърпичката на Фелисия в джоба на дъждобрана, който ми даде. Знам, че тя е жената, с която си имал връзка, преди да дойдеш в Хюстън.

— Е, и?

— Продължавам да мисля, че тя много повече ти подхожда.

— По дяволите! Не ми трябва Фелисия. Отношенията ни бяха нейна идея, не моя. И тя не се оказа добра.

— Толкова е красива, толкова блестяща, и те обича...

— Фелисия е като всички останали жени, с които съм се срещал, след като ти ме напусна. И за да доизясним нещата — никога не ме е обичала. Отношенията ни просто бяха удобни и за двама ни. Това е всичко. Но вече приключи. Така че забрави кърпичката на Фелисия.

— Как бих могла? — попита Джини и се опита да се отдръпне.

— Ще ти покажа!

— Гордън. Не!

Отказът ѝ го накара да изгуби самообладание. Той я стисна за раменете. Привлекателното му лице бе сгърчено от болка.

— Винаги казваш не, дори когато всъщност имаш предвид да, нали? Знаеш ли какво ми причиняваш?

— Гордън...

— Замълчи!

Тя се опита да се освободи.

— Подлудяваш ме! Не мога да разбера какво искаш, какво да направя, за да си щастлива. Бих направил всичко, Джини!

— Тогава ме пусни!

— Няма да те слушам повече! Този път ще направя себе си щастлив, за разнообразие...

Пръстите му обвиха шията ѝ. Устните му, гневни и страстни, болезнено се впиха в нейните. Целуна я продължително с варварска целувка, която я накара да забрави всичко друго, освен желанието си към него. Устните му грубо изпиваха нейните, поглъщаха меката им топлина. Джини усещаше натиска на мускулестите му бедра. Ръцете ѝ плахо обгърнаха раменете му. Фелисия бе забравена. Съществуваше само Гордън... Гневът му и страстта му. Горещите му опустошителни устни, които изтриваха от съзнанието ѝ всички съмнения. Само две тела, две пламнали от страст души.

Няколко минути по-късно той я вдигна на ръце и я отнесе на леглото. Притисна загорялото си тяло към нейното. Ръката му се плъзна между бедрата ѝ да се наслади на допира до кадифената кожа. Опитните му пръсти докосваха, галеха и играеха с чувствителната плът. Твърде скоро Джини вече не можеше да контролира чувствата си и се притисна към него, стенойки от удоволствие, което като гореща лава се разливаше по тръпнещото ѝ тяло.

Гордън обсипваше с целувки косата ѝ, челото ѝ, шията ѝ, гърдите ѝ, нежната извивка на корема ѝ. Целуна всяка от гърдите ѝ, устните му нежно ухапаха зърното и леко го дръпнаха. Тялото му се плъзна по нейното и когато проникна в нея, тя изпита неимоверно удоволствие, задето му принадлежи. Леко изстена. Погледна в очите му и видя, че са потъмнели от желание. Когато той започна да се движи, Джини изпита неопишуема наслада, подобна на разкъсващ пламък. Изведнъж Гордън загуби контрол над страстта си и поведе Джини заедно със себе си към чувствения рай.

После тя остана да лежи под красивото му изтощено тяло. Бе заровил лице във врата ѝ. Завладяна от приятна умора, Джини нямаше сили да говори. След известно време се опита да го помести и разбра, че бе заспал. Когато понечи да се отдръпне, ръцете му само я притиснаха още по-здраво и накрая и тя заспа.

Събуди се, усетила отново настойчивото му желание и собствения си копнеж, също толкова силен. Още веднъж те се предадоха на топлата съблазън на телата си, загубили контрол над страстта си. Накрая и двамата заспаха с преплетени тела, така здраво свързани в съня, както и в любовта.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Госпожо Джекс, трябва да седите неподвижно — раздразнено ѝ напомни Роланд.

— Извинете... — Джини упорито се стараеше да не мърда, докато Роланд довършваше грима ѝ, но бе толкова нервна заради приема, че това бе практически невъзможно.

О, защо бе позволила на Фелисия да я убеди гримът ѝ да бъде направен от професионалист, и то точно преди началото на приема? И защо изобщо ѝ бе позволила да я убеди за приема? И без това самата Фелисия бе подготвила всичко.

— Готово! — каза Роланд и остави четката.

— Най-последно! — скочи Джини.

— Няма ли поне да се погледнете в огледалото? — смая се той, непривикнал към такава липса на суета у клиентите си.

— О, да...

От огледалото ѝ се усмихна екзотично изискано създание с диви кестеняви къдрици и изтеглени бадемови очи. Тя едва се позна. Чувстваше се почти като Пепеляшка в нощта на бала.

— Чудесно! — промърмори тя. — Никой няма да ме познае.

Роланд засия, поласкан от изказването ѝ.

Приемът трябваше да започне в шест. Джини намери Фелисия и уредника господин Дюмон потънали в разговор. По смръщените му вежди беше очевидно, че тя изливаше поток от нареждания, докато двамата проверяваха сребърните подноси, преливащи от миниатюрни пици, сандвичи, тарталети и печени пилешки крилца. Джини се скри зад дърветата. Както винаги, когато Фелисия бе наблизо, тя се почувства като гостенка. Дори този прием щеше да бъде на Фелисия, а не неин.

Решила, че няма смисъл да разговаря с господин Дюмон, Джини се качи да се преоблече. Беше все още в халата си, когато Гордън

излезе от студиото. Беше се трудил цял ден над нова песен и в очите му се забелязваше умора. Носеше кутия, вързана с червена панделка. Приблужи се, подаде ѝ кутията и я целуна. Хартията бе обвита в целофан и в нея лежеше най-прекрасната орхидея от слонова кост, която Джини бе виждала в живота си.

— О, Гордън, прекрасна е! — прошепна тя смаяно.

— Не повече от теб... — гласът му бе нежен и очите му я изпиваха. — Ще се радвам, когато всичко свърши и ти престанеш да бъдеш топка нерви... — той вдигна брадичката ѝ и се вгледа по-внимателно в нея. — Какво си направила? Изглеждаш по-различна.

— Само по-различна ли? — Джини почувства леко разочарование. Чувствителният Роланд би бил ужасен.

— Изглеждаш чудесно, разбира се, но аз предпочитам обикновения ти вид, усмихна се весело Гордън.

— Опитах се да изглеждам като съпруга на кинозвезда...

Ръката му обви талията ѝ.

— Колко пъти трябва да ти кажа, че не искам съпруга на кинозвезда! Искам теб...

Той посегна да я целуне, но преди устните му да докоснат нейните, Джини отскочи встрани.

— Ще развалиш червилото ми! — прошепна извинително.

— Разбираш ли сега какво имам предвид! Харесвам те повече, когато си достъпна за целувки.

— Ще можеш да ме целуваш след приема.

— Ще има какво да очаквам с нетърпение тази вечер.

— Значи цялата тази екстравагантност е напразно?

— Точно това се мъча да ти обясня от няколко седмици, Джини!

— Винаги си давал този прием. Просто не исках да променяш начина си на живот заради мен.

— Дори когато аз самият искам да го променя? Надявам се, че след като понесеш един от цирковете на Фелисия, няма да съжаляваш, че няма да се повтори. Отвори си подаръка Джини, или ще помисля, че не ти харесва.

Под усмихнатия му поглед тя отвори кутийката, но преди да успее да изрази възхищението си от подаръка, на вратата се почука. Влезе Фелисия, безкрайно елегантна в черната си копринена рокля, обсипана с пайети.

— Всичко уредено ли е, Фелисия?

— Имам нужда от теб, Гордън. Трябва да слезеш долу — резкият ѝ тон съдържаше заповед. — Някои от гостите ти пристигнаха и президентът на „Астро Рекърдс“ иска да разговаря лично с теб за причините, поради които се отказваш от турнето си — очите ѝ стрелнаха Джини.

— Добре — промърмори той.

Фелисия го хвана собственически за ръката и го поведе надолу.

Джини се загледа след тях и сърцето ѝ се изпълни с отчаяние. Те изглеждаха като създадени един за друг. Фелисия знаеше как да подпомага кариерата му и блестеше във всичко, което плашеше Джини.

Тя погледна към очарователното бяло цвете, но радостта ѝ от подаръка бе изчезнала. Преоблече се мълчаливо. Забоде орхидеята върху бялата си рокля и излезе в солариума, където можеше да чува музиката и смеха на гостите. Приемът бе започнал без нея. Дали изобщо щеше да липсва, ако останеше в стаята си?

Когато най-после слезе долу, празненството бе в разгара си. Къщата блестеше от разноцветната тълпа. Фелисия и Гордън не се виждаха никъде. Джини се промъкна незабелязано сред множеството и се шмугна зад група дървета в гората на Фелисия. Оттам виждаше танцуващите. Зад гърба ѝ се чу дълбокият глас на Джеймс Стом.

— Криеш ли се, Джини?

Тя виновно се извърна. Нима бе толкова очевидно?

— Няма нужда да си тръгваш само заради мен. Две актриси, прочели сценария за следващия ми филм, ме преследват.

— А аз си помислих, че си дошъл, воден от братска любов!

— Братската любов не спада към добродетелите ми...

Музиката спря и се чува удари на барабани. Беше един от нашумелите хитове на Гордън — солото беше диво и невероятно бързо. Джини се обърна и видя Фелисия в блестящата си черна рокля да извежда Гордън на дансинга в кръга от светлина. Не изглеждаше той да се съпротивлява. Усмихна ѝ се, когато тя започна съблазнително да извива тялото си в бесния ритъм на барабаните. Около тях се образува кръг от зрители, когато Гордън също започна да танцува.

Двамата бяха великолепа двойка. Всички спряха да говорят, за да ги гледат. Той се движеше с грацията на пантера. Фелисия бе

ослепителна. Тя се приближи и хвана върха на вратовръзката му. В лъчезарните ѝ очи имаше необузdana покана. Джини забеляза иронично повдигащите се вежди на гостите. Почувства как вътре в нея нещо умира.

Песента продължаваше, сякаш нямаше край. Или само ѝ се струваше, че вечно ще танцуват в това диво, безумно темпо? Изведнъж музиката спря и Фелисия падна в ръцете му, а косата ѝ се разля като златен душ по рамото му.

— Не трябва да отдаваш на танца голямо значение, Джини — забеляза нежно Джеймс. — Всяка година Фелисия танцува с него именно на тази песен. Това е традиция.

Джини нервно се изсмя. Как би могла да се приспособи към този преситен от удоволствия свят, където подобни представления бяха нещо съвсем естествено? Джеймс взе ръката ѝ в своята.

— Мило момиче, това беше представление за публиката! Фелисия винаги е получавала само това. И само това е искала. За Гордън обаче то не е достатъчно. Не можеш ли да разбереш? Ето защо той иска да се върнеш при него. Ти си единственото истинско нещо в живота му, освен музиката.

Джини си пое дълбоко дъх и стисна ръката му.

— Много си мил, Джеймс... — тя се повдигна на пръсти и го целуна леко по бузата.

Зад тях се чу хладният глас на Гордън и Джини бързо се отдръпна.

— Ето къде си била! — ръцете му собственически се обвиха около талията ѝ. После се усмихна пресилено. — Джеймс, трябваше да размисля по-добре, преди да те поканя. Защо не дадеш възможност на някоя от твоите кинозвездички да те спипа? — тонът му бе весел, но Джини усещаше, че съвсем не се шегува.

— Пази Боже! — отвърна Джеймс сухо и изчезна в тълпата.

— Защо се забави толкова? — прошепна Гордън в ухото ѝ.

— Страхувах се — отвърна тя сковано.

Той нежно я погали по бузата. Сърцето ѝ бясно заби, когато очите ѝ срещнаха дълбокия му пламенен поглед.

— Страхувала си се? О, предполагам, че първия път всеки би се изплашил. Но не би трябвало да се боиш.

— Не се чувствам в свои води.

Студенината ѝ започваше да го нервира.

— Пак ли започваш? Ти си моя жена!

— Не и в момента.

— Въпрос на дни.

— О, Гордън! Не е толкова просто.

— За мен е просто! — той я поведе към дансинга. Силно стискаше ръката ѝ, едва сдържайки гнева си. — Нима смяташ да ме караш да чакам цяла вечност?

— Хората ни гледат — прошепна Джини.

Гордън само я притисна още повече към себе си и стегнатите му мускули се врязаха в плътта ѝ.

— Не им обръщай внимание!

— Не мога да танцувам като Фелисия.

— Не искам да танцуваш като нея.

— Преди малко ми се стори, че танцът ти доставя огромно удоволствие.

— Идеята беше нейна.

— Но ти я прие!

— Не можеш да те намеря... — устните му докоснаха косата ѝ. — Джини, за мен това няма никакво значение.

— Но за мен има!

— Скъпа, извинявай!

— Беше толкова страстен с нея...

— Чувствах се сякаш съм на сцената. Бях се слял с представата за мен. Това е всичко — тя вдигна глава. Дали нежната убедителност в пламенните му очи я караше така да се задъхва или просто танцът? Каквото и да беше, Джини бе покорена напълно. — Ако искаш да уволня Фелисия, ще го направя, Джини, макар че ще ми струва цяло състояние да прекратя договора, а и тя наистина си разбира от работата.

— О, видях... Наистина работи много ентузиазирано!

— Престани! Фелисия не ме интересува като жена и никога вече няма да танцувам с нея, ако това те разстройва.

— Това не е единственото нещо, което ме разстройва...

Сърцето ѝ се качи в гърлото. Те се завъртяха по дансинга в серия от бързи кръгове. Пред погледа ѝ неясно се мерна декоративно дърво, група приятели на Гордън от звукозаписното студио, златисторуса

жена в черни пайети... Когато музиката спря, двамата отидоха в противоположния ъгъл на стаята, далеч от Фелисия, и застанаха пред огромните прозорци с изглед към океана. Хората ги заглеждаха, някои от жените с открито любопитство, други — с лека завист или надменност. Той здраво стискаше ръката ѝ, така че не можеше да избяга. Някаква знаменитост му махна за поздрав от другия край на стаята. Красива жена с червени джинси сърдечно му се усмихна.

— Гордън, няма нужда да се безпокоиш за мен. Обърни внимание на приятелите си — помоли Джини. — Фелисия е поканила толкова много видни личности. Сигурна съм, че искат да поговорят с теб.

— Не бъди толкова глупава — натърти той и отново я поведе към дансинга.

— Страхувам се, че както обикновено ти влияя ужасно, като ти преча да изпълняваш задълженията си на домакин. Утре Фелисия ще бъде бясна.

— Изобщо не ме интересува.

Гордън я завъртя и я изведе на терасата, където двамата незабелязано се скриха в сянката. Спряха да танцуват, но той я задържа в прегръдките си. Музиката продължаваше да свири. Сладък мирис на жасмин, нежно увил се около цветарниците, изпълваше въздуха. Тя усещаше как върховете на пръстите му нежно галят шията ѝ и почувства как кожата ѝ пламна.

— Студено ли ти е? — ръката му се плъзна надолу по голия ѝ гръб. Джини безмълвно поклати глава, макар че отново потрепери. Опита се да не обръща внимание на нежно галещите я ръце, но беше невъзможно. — Искам тази вечер да ми кажеш какви са бъдещите ти планове, Джини. Опитах се да бъда търпелив, ала не издържам повече. Преди няколко дни се обади директорът на училището ти и каза, че си подписала договора си за следващата учебна година. Продължих да чакам, но ти не ми каза нищо. Всеки път, когато те питах, ти отклоняваше въпроса.

— Защото не зная, Гордън...

— По дяволите! Отговори ми, Джини! Желая те толкова много! Не мога да продължавам да живея в неизвестност...

— Добре, Гордън. Ще реша тази вечер. Обещавам. Веднага щом приемът свърши. Но искам да остана сама за известно време.

Той се поколеба. Някой го извика от терасата над тях.

— Добре... няма да те карам да прибързваш — нежно целуна кестенявите ѝ къдрици и се качи горе.

След малко Джини се върна в къщата. Мина през тълпата, където всички бяха прекалено заети да си правят взаимно впечатление, за да ѝ обърнат внимание. Взе чаша шампанско от сребърния поднос, който ѝ предложи сервитьорът, и бавно отпи, потънала в собствените си мисли. Дали да остане с Гордън? Ако той я желаше, какво значение имаше дали ще се вмести напълно в неговия свят? Може би наистина се нуждаеше от съпруга, която нямаше нищо общо с този начин на живот. Нима една бурна година с него не се равняваше на цяла вечност живот в самота? А трябваше да мисли и за Мелани. Гордън беше великолепен баща.

Джини остави полуизпитото шампанско на мраморната полица на камината. Трябваше да го намери и да поговорят. Не можа да го открие. Търси навсякъде в къщата и по терасите, но той бе изчезнал. Накрая попита Клей и Фона. Фона пренебрегна предупредителния поглед на Клей и подхвърли лукаво:

— Защо не провериш долу на брега, скъпа?

— О, благодаря ти, Фона! — и Джини се втурна по грубите дървени стъпала към мекия пясък.

Внезапно чу гласове и замръзна на място. Висок мъж и стройна жена стояха до скалите в дълбоката сянка на няколко палми. Обсипаната с пайети рокля на Фелисия проблясваше на лунната светлина. Остра болка прониза Джини. Тя мигновено разпозна двойката. Някакъв инстинкт я предупреди да не издава присъствието си. Нищо не бе в състояние да я накара да се отдалечи, колкото и виновна да се чувстваше.

— Гордън, Джини нанася съкрушителни удари върху представата на хората за теб! Чу какво каза Джо Саймън.

— Може би съм надраскал ергенския образ.

— Гордън, двамата с теб имахме чудесни отношения, преди тя да се появи. И може би отново ще ги имаме, ако си отиде. Ако искаш брак, то защо с нея? Защо не с мен? Джини не знае елементарни неща, например как да се държи пред журналистите, как да осъществява контакти с влиятелни личности. Не може дори да организира един

прием. Тази вечер щеше да бъде пълен провал, ако я бях оставила тя да го подготви. И най-лошото е, че това изобщо не я интересува!

— Разбира се, че я интересува. Нима би могла да свикне за по-малко от месец, и то след всичко, което е преживяла... На мен ми трябваха години.

— Джини те погубва, Гордън! Не мога да стоя отстрани и да гледам как унищожават онова, което сме изградили заедно!

— Тя обича мен. Ти обичаш това, което съм.

— Нима е толкова лошо? Задай си въпроса кой е направил повече за теб, Гордън? Кой би могъл да направи повече? Аз те направих звезда. Наистина ли искаш да захвърлиш всичко!

— Не.

— Целуни ме, Гордън, за последен път...

В безмълвната тъмнина Джини почувства неизпитвана досега болка. Вятърът леко зашумя в клоните на палмите, но тя долавяше само продължителната тишина между мъжа и жената в близката сянка. Представи си как той впира устни в устните на Фелисия, как ръцете му се плъзгат по тялото ѝ... Обърна се и се втурна обратно към къщата.

Фелисия наистина го бе превърнала в звезда. Какво бе направила Джини за него? Какво би могла да направи? Фелисия бе права. Дори и да не го обичаше така силно, както Джини, тя можеше да му даде нещо много повече от любов. Ако Джини си отидеше, Гордън може би щеше да бъде щастлив с Фелисия. Трябваше да го напусне, точно както бе направила преди толкова години, и то поради същата причина — не беше жената, от която той наистина се нуждаеше.

Докато си проправяше път през претъпканата стая, я блъснаха някакви непознати, избухнали в смях. Дробовете ѝ се изпълниха с цигарен дим и тя усети мириса на скъпи парфюми.

В другия край на стаята видя Джеймс, подпрял отегчено на стената. До него стоеше червенокоса красавица. Започна нова песен с барабани, точно толкова диви и примитивни като онези, на които бяха танцували Фелисия и Гордън.

Изведнъж Джини осъзна, че не може отново да избяга просто така. Гордън бе твърде упорит, за да я остави да си тръгне толкова лесно. Трябваше да направи нещо ужасно, с което да го накара да се откаже от нея.

Тя срещна очите на Джеймс и задържа погледа му. Устните ѝ бавно се извиха в прелъстителна усмивка. По лицето му се изписа учудване, когато тя тръгна към него.

— Джини, какво има? — попита Джеймс. — Плакала ли си?

— Нищо няма. Всичко приключи — отвърна загадъчно тя. Сграбчи края на вратовръзката му и наведе лицето му към своето, както бе видяла да прави Фелисия, когато танцуваше с Гордън. Посегна съблазнително, свали очилата му и ги сложи в джоба му. Постави ръце на гърдите му. — Разбирам защо казват, че си най-сексапилният мъж в Холивуд — промърмори Джини.

— Хей, какво става с теб? — прошепна Джеймс, искрено изненадан.

— Не можеш ли поне да се направиш, че ме харесваш?

— Какво?

— Ти си единственият човек, който може да ми помогне — каза тя с тих, отчаян глас. — Защото Гордън ревнува единствено от теб. Напускам го, Джеймс, и не искам да се опитва да ме върне. Искам да танцуваш с мен така, както той танцуваше с Фелисия.

— Искаш да ме използваш, за да го накараш да ревнува?

— Надявам се да бъде нещо повече от ревност.

— Той ще ме убие!

— Сигурно ще бъде бесен. Искам до такава степен да го разгневя, че да ме остави да си отида.

Джеймс изглеждаше скептично настроен.

— Нали си ми приятел, Джеймс?

— Не знам защо ми се иска да не бях... — усмихна се той.

— А след като танцът свърши, Джеймс, ще ме откараш на летището с най-люксовата си кола, за да сме сигурни, че ще привлечем журналистите.

— Искаш да кажеш, ако изляза жив оттук?

— Не се безпокой. Аз ще те защитавам...

Като продължаваше да го държи за вратовръзката, Джини го заведе в центъра на дансинга. Започнаха да танцуват в такт с дивия безумен ритъм на песента. Гостите се скупчиха да ги гледат. Джини долавяше необикновено силния магнетизъм на Джеймс, но сякаш бе имунизирана срещу него. Другите жени го гледаха хипнотизирани.

Презрамките на бялата ѝ рокля се свлякоха от раменете ѝ, ала тя не си даде труд да ги вдигне. Светлината блестеше в косата ѝ. Грациозното ѝ тяло се извиваше, копринената ѝ рокля се вдигаше нагоре и разкриваше стройните ѝ крака. В танца ѝ имаше страст, дива, сляпа страст на лудо влюбена жена, готова да жертва собственото си щастие заради щастието на любимия си. Мъката и увлечението ѝ докоснаха сърцата на всички, но те погрешно решиха, че обектът на любовта ѝ бе Джеймс.

В този момент, когато танцът достигна върховната точка на лудешките барабани, Гордън влезе от терасата. Търсеше Джини. Очите му се спряха на чувствено танцуващата двойка. В плътно прилепналата си рокля тя излъчваше младост и женственост. Желанието го разкъса като острие на нож. Заедно с него нахлу и дълбок стаен гняв. Музиката спря. Джини се наведе напред и целуна Джеймс продължително. Високото стройно тяло на Сторм изглеждаше като слято с нейното. Убийствена омраза изпълни Гордън.

Когато тя вдигна лице, златистокафявите ѝ очи го потърсиха. Погледите им се срещнаха и сякаш останаха приковани един в друг за цяла вечност. Най-после тя отмести очи от сгърченото му от мъка лице, хвана ръката на Джеймс и двамата изтичаха навън.

Гордън се втурна след тях през претъпканата стая. За един миг животът му се превърна в ужасен ад, Джини преднамерено го бе унижила. Защо? О, Господи, какъв глупак е бил! Беше ѝ повярвал, когато бе казала, че Сторм ѝ е само приятел. Възможно ли бе и Джини да е като всички останали жени, които го използваха?

Той изтича навън. Отвсякъде се тълпяха репортери. Просветнаха светкавици, за да запечатат личното му страдание за ненаситния апетит на гладните за клюки читатели. Пред лицето му изникваха микрофони.

— Бившата ви съпруга ли беше с Джеймс Сторм?

— Дали ще ви напусне заради него?

Гордън блъсна журналиста встрани и хукна към къщата на Джеймс. Вратата на гаража се отвори и блестящата спортна кола на Сторм профуча покрай него. Джини бе хванала здраво свободната му ръка.

— Получихме отговора, момчета! — извика журналистът.

— Аз също — изръмжа през зъби Гордън.

Надяваше се никога повече да не я види.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В празната чакалня на летището Джеймс и Джини седяха мълчаливо един срещу друг. Гримът ѝ бе размазан от опити да ги избърше. Бледото ѝ лице бе изопнато и измъчено. Беше ѝ станало студено с леката къса рокля и Джеймс ѝ бе дал сакото си.

— Когато решиш да се отървеш от някого, наистина го правиш със замах — наруши мълчанието Джеймс. — Гордън трябва да е бил голям негодник. Какво ти направи?

— О, Джеймс, ти не разбираш. Не е направил нищо!

— Нищо?

— Аз го обичам! — изведнъж тя отново заплака.

— Показваш го по странен начин...

Вратата на чакалнята се отвори с трясък и Гордън връхлетя вътре разярен. С две крачки стигна до тях и изтръгна Джини от успокоителната прегръдка на Джеймс.

— Няма да ти позволя да ме напуснеш, без да дадеш обяснение! — изръмжа той.

— Гордън... мислех, че няма да искаш да ме погледнеш, след като аз...

— И аз така мислех.

— Гордън, реших да те напусна.

— И аз реших! — изрече той през зъби. Вдигна я и я преметна през рамото си като чувал.

— Пусни ме! — извика Джини и започна диво да се мята. Със свити юмруци го заудря по раменете и гърба. — Джеймс, не можеш да го оставиш да постъпва така с мен!

— Довери се на братското ми чувство, Джини! И пази сакото ми! Правено е по поръчка...

— Джеймс! — извика тя възмутена.

В момента, в който Гордън излезе от чакалнята, бяха заобиколени от репортери.

— Помощ! — изсъска Джини.

Нисък дебеланко сграбчи Гордън за рамото.

— Не можеш да се отнасяш така с нея, Джекс!

— Разкарай се!

За щастие няколко от хората на Гордън се втурнаха да му помогнат и той я отнесе в лимузината, която чакаше на паркинга на летището.

— Отвличат ме! — крещеше Джини, а пет видеокамери записваха всяка подробност.

Гордън я дръпна вътре и колата се понесе бясно.

— Къде ме водиш? — попита тя с тих, умоляващ глас.

Той гледаше през прозореца пробягващите покрай тях светлини, без да ѝ отговори. След малко колата спря и силната му ръка се обви около кръста ѝ. Измъкна я навън. Самолетът бе на пистата за излитане. Дръпна я дивашки и Джини се завъртя, озовавайки се с лице към него. По челото му бяха избили капчици пот.

— Ако мислиш, че ще летя с теб където и да било, след като се държиш по този начин... — започна тя.

— Точно това ще направиш! — стомахът ѝ се сви от яростта в очите му.

Гордън я привлече още по-близо до тялото си. Тя се опита да се съпротивлява, но без резултат. Устните му се впиха в нейните и заглушиха протестите ѝ. Той я пусна също така внезапно, както я бе целунал.

— Не можеш да се пребориш с мен — каза дрезгаво.

Нещо в нея сякаш се пречупи. Тя почувства силата на ръцете му, мощта на тялото му. Беше прав. Нямаше смисъл да се бори с него. Джини наведе глава победена и го остави да я качи в самолета. Пусна я едва когато самолетът набираше скорост по пистата.

— Затегни си колана — заповяда ѝ мрачно.

Когато тя се поколеба, той се наведе, грубо сграбчи металните краища и сам ги затегна.

— Какво следва, Гордън? Изнасилване ли?

— По дяволите, Джини! Не ме предизвиквай! — той я сграбчи за раменете и пръстите му безмилостно се впиха в плътта ѝ. — Бих могъл да те убия за това, което направи тази вечер. Когато те видях да танцуваш с Джеймс... Исках да умра. Не можех да понеса мисълта за

теб с някой друг мъж. Искаше ми се никога да не те бях срещал, да не бях вярвал в теб, никога да не те видя отново!

— Защо ме последва, след като ме мразиш?

— Не съм казал, че те мразя. Мразя себе си, защото не съм способен да те презирам, както заслужаваш.

С тези думи я остави и отиде в кабината на пилота.

Джини прекара дълги часове сама, обзета от дълбока мъка. След известно време се приземиха някъде и заредиха. Гордън внимателно наблюдаваше единствения изход. После отново се занизаха дълги часове на безкрайна чернота отвъд прозорците на самолета. Тя нямаше никаква представа къде я води, нито защо.

По някое време през нощта Джини заспа, но сънят ѝ бе неспокоен. Когато се събуди, самолетът рулираше по неравна писта. Все още сънена, тя погледна през прозореца. Мрачно сиво небе се бе надвесило над зелени планински склонове. Кълба от мъгла се надигаха от влажната земя и размазваха очертанията на хълмовете. Изведнъж тя се сети. Бяха в Шотландия.

Тежки стъпки прозвучаха по извитите каменни стъпала пред библиотеката на замъка. С разтуптяно сърце Джини вдигна поглед от книгата, която четеше.

Гордън отвори дъбовата врата и влезе. В продължение на два дни той я избягваше. Виждаха се само докато се хранеха, но дори и тогава не разменяха нито дума. Тя предполагаше, че подготвя новия си видеоклип, но бе прекалено горда и упорита, за да попита. Знаеше, че екипът ще пристигне едва след седмица.

Беше ѝ дал пълна свобода да скита из околността. Нямаше опасност да избяга, тъй като пустият замък, осяян с многобройни кули, бе на скалист остров. Паспортът ѝ беше у Гордън, а всички хора, които срещаше по време на дългите си разходки сред разкошната зеленина на острова, работеха за него.

Джини отиде до тесния прозорец и го отвори. Въздухът бе изпълнен с миризма на бор. Няколко крави насяха в далечината. Овчарско куче стръвно лаеше на стръмния склон срещу пътеката, която водеше към селото. Ако двамата с Гордън не бяха така враждебно настроени един към друг, обстановката би била

романтична. Гледката не можа да отвлече вниманието ѝ от ужасната тишина в стаята. Най-после тя хапливо се обърна към него:

— На какво дължа удоволствието от това неочаквано посещение? Да не би да възнамеряваш да ме преместиш в друг, още по-отдалечен затвор?

— Бих го направил, ако смятах, че ще има полза.

— Тогава да отида да си приготвя багажа?

— Не си прави труда — той тръгна към нея и внезапно спря. — Тъй като си решила да унищожиш отношенията ни, аз се отказвам да ги спасявам. Бях полудял, подивял... Когато те видях да танцуваш с Джеймс. После ти замина с него и аз трябваше да узная защо бе така твърдо решена всеки клюкарски вестник в Лос Анджелис да напише за бягството ти. Ти умишлено искаше да ме унижиш пред света. Не бе достатъчно да ме напуснеш. Искаше да съсипеш кариерата ми.

— Не! — извика тя.

— Тогава защо? Защо, по дяволите?

— Защото не искам да живея с теб, Гордън. И не знаех никакъв друг начин, да те накарам да ме намразиш достатъчно, за да ме оставиш да си отида.

Ръцете му бавно се отпуснаха и Джини се освободи от прегръдката му. Той отново пристъпи към нея.

— Е, сега можеш да си тръгнеш — изръмжа със сдържана ярост. — Когато поискаш. Щом не съм подходящ за теб, нека бъде така. Адвокатът ми ще се свърже с теб, за да уреди издръжката и родителските права над Мелани.

— Естествено — промърмори тихо тя.

— Джини, опитах се да ти покажа, че не съм някакъв безнравствен ексцентрик, който случайно е и прочут. Може би съм рок звезда, но се опитвам да водя нормален живот. Обаче не мога да променя същността си — дори заради теб.

Той излезе и Джини се почувства така ужасно сама, както никога през живота си. Сърцето ѝ биеше бясно. Горещи сълзи напиреха в очите ѝ. Как ще живее без него? Тя изхлипа. Щеше да продължи някак си, защото се налагаше. Сълзите започнаха да се стичат по бузите ѝ.

Вцепенено влезе в спалнята, събра в сака дрехите, които Гордън ѝ беше взел, и слезе да намери пилота му.

Беше вече извън стените на замъка, когато дочу звука на меланхолична китара да отеква в мъгливата тишина. Музиката като че ли идваше от градината.

Джини пусна сака на каменните стъпала и тръгна по чакълестата пътека към падината, където бе разположена разкошната градина на замъка. Дълбокият глас на Гордън достигна до нея в хармония със звука на китарата и тя се заслуша омагьосана.

*„Ще си отидеш ти и аз отново ще съм сам.
Ти промени живот без радост и без плам.
Преди да дойдеш ти, аз бях безкрайно сам...“*

Понечи да се обърне и да си тръгне, но мъката в гласа му я задържа. Той спря да пее. Чуваше се само китарата, после и тя заглъхна и остана само самотният звук на вятъра в клоните на дърветата.

Както стоеше във влажната гора, загледана в капчиците роса, които се стичаха от листата, Джини си спомни болката в друга песен, написана за нея: „В морето от лица“. Един стих изплува в съзнанието ѝ.

„Самотни дни и нощи са моята съдба нелека.“

Когато бе писал това, Гордън бе казал истината. Тогава бе имал Фелисия, имал бе пари, а също и слава. И все пак не е било достатъчно. Ако го напуснеше, тя го обричаше на същата съдба.

Изведнъж Джини осъзна, че действа като дете, точно както бе направила преди толкова години. Бягаше, защото се страхуваше да се бори за мъжа, когото обичаше. Боеше се от неговия свят. Напускаше го не защото се опасяваше, че ще му пречи. Той беше звезда. Напускаше го, защото не смееше да остане.

Ако го оставеше, какъв истински приятел щеше да му остане? Тя си помисли за Клей и Фона. Клей, с неговата склонност да се жени, без да мисли, изглежда разстройваше Гордън повече от всичко друго.

Той имаше оркестъра си. Музиката си. Имаше Фелисия, която не го обичаше истински. Имаше двореца, който тя бе създала за него.

Джини осъзна, че Гордън наистина имаше нужда от нея — това беше вълнуващо откритие. Да бъдеш желана от толкова изключителен мъж като него!

Ако го напуснеше, щеше да унищожи надеждата му за лично щастие така напълно, както и своята. О, защо бе такава глупачка? Защо не бе осъзнала преди много години, че никой не получава от живота точно това, което очаква? Човек трябва да приема живота и да преодолява трудностите. Тя тръгна нерешително между дебелостволите дървета към градината.

Отначало той не я забеляза. Беше седнал на една пейка и гледаше към безмълвната китара в скута си. Джини подритна някакво камъче с върха на обувката си.

— Гордън...

Той вдигна поглед и болката, и радостта в лъчезарните му очи я заслепиха. Гордън бавно стана. После и двамата се затичаха.

Той я притисна силно. Джини се чувстваше отново жива, безумно жива и щастлива.

— Гордън, искам да остана... ако все още ме желаеш след това, което направих...

— Ако? — той целуна устните ѝ нежно, нетърпеливо.

Тя трепереше, обзета от силно всепоглъщащо чувство.

— Аз... постъпих така, само за да те накарам да ревнуваш. Чух те да говориш на брега с Фелисия. Представих си как я целуваш...

— Не я целунах — прошепна Гордън дрезгаво. — Казах ѝ, че обичам теб.

— Когато ви чух да говорите, реших, че двамата наистина много си подходите. Тя е направила толкова много за кариерата ти. Помислих си, че ако публично те унижа, ти ще ме оставиш да си отида.

— О, Джини! Кога ще разбереш, че кариерата ми не е всичко, че да бъдеш известен не е всичко? Да, Фелисия е направила много за мен и аз винаги ще ѝ бъда благодарен. Държа на нея, но обичам теб. Искам теб и Мелани, Джини. Ако имам вас двете, ще бъда най-щастливия човек на света.

— И аз те желая. Просто се чувствам толкова обикновена, толкова не на място в твоя свят. Мислех, че Фелисия е жената, от която имаш нужда и че ако аз си отида, вие двамата ще подновите връзката си.

— Ти си единствената жена, която искам! Джини, да си известен не е толкова важно. Както и да не си. Зависи от човека. Ти си толкова красива, любвеобилна и нежна. Никой никога не ми е бил толкова предан и безрезервно верен като теб. Ти обогати живота ми повече, отколкото някога бих могъл да ти се отплатя. Скъпа моя, ти си наистина изключителна!

Очите на Джини срещнаха погледа му и тя изведнъж се почувства безкрайно щастлива. Той хвана ръцете ѝ и ги задържа в сигурната си силна длан, сякаш никога не искаше да я пусне и нежно каза:

— Може би беше по-добре, че не се виждахме в продължение на тринайсет години. Първите години на кариерата ми бяха така хаотични, че сигурно щяхме да се разделим заради постоянното напрежение. Сега вече мога да налагам свои условия. Не съм длъжен да ходя на турнета. Ако Малибу не ти харесва, бихме могли да живеем, където пожелаеш.

— Малибу ми харесва, Гордън. Докато съм с теб...

Той я погледна внимателно.

— Искам отново да бъдеш моя жена и ще бъде по-добре, ако този път отговорът ти е „да“!

Тя се разсмя радостно:

— То се разбира от само себе си!

Това бяха последните думи, които двамата размениха в продължение на много дълго време.

Устните му отново се впиха в нейните и той искаше нещо много повече от целувка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.